

b 9695.

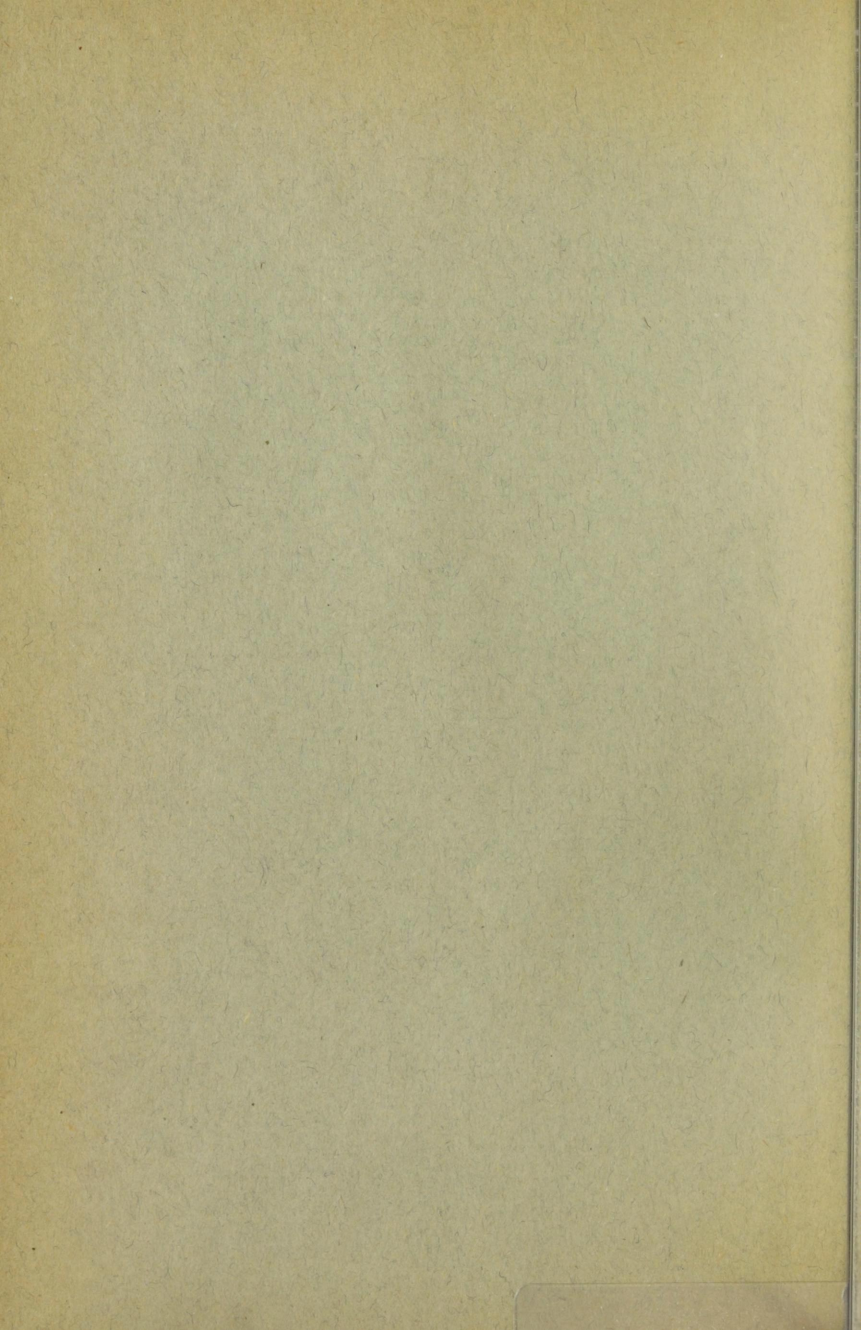
Ex Libris

Nasjonalbiblioteket

87GA71822

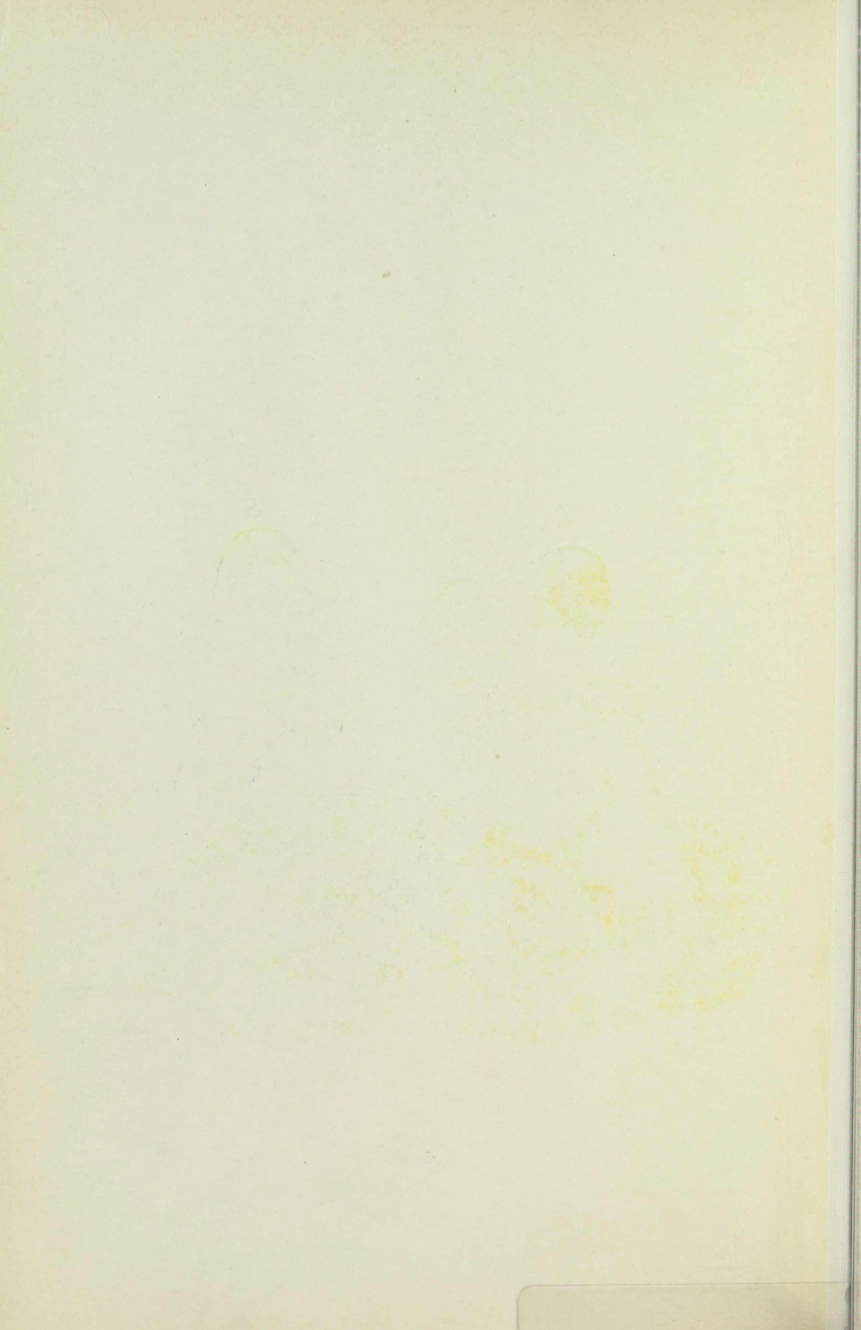

J U L L I W I B O R G

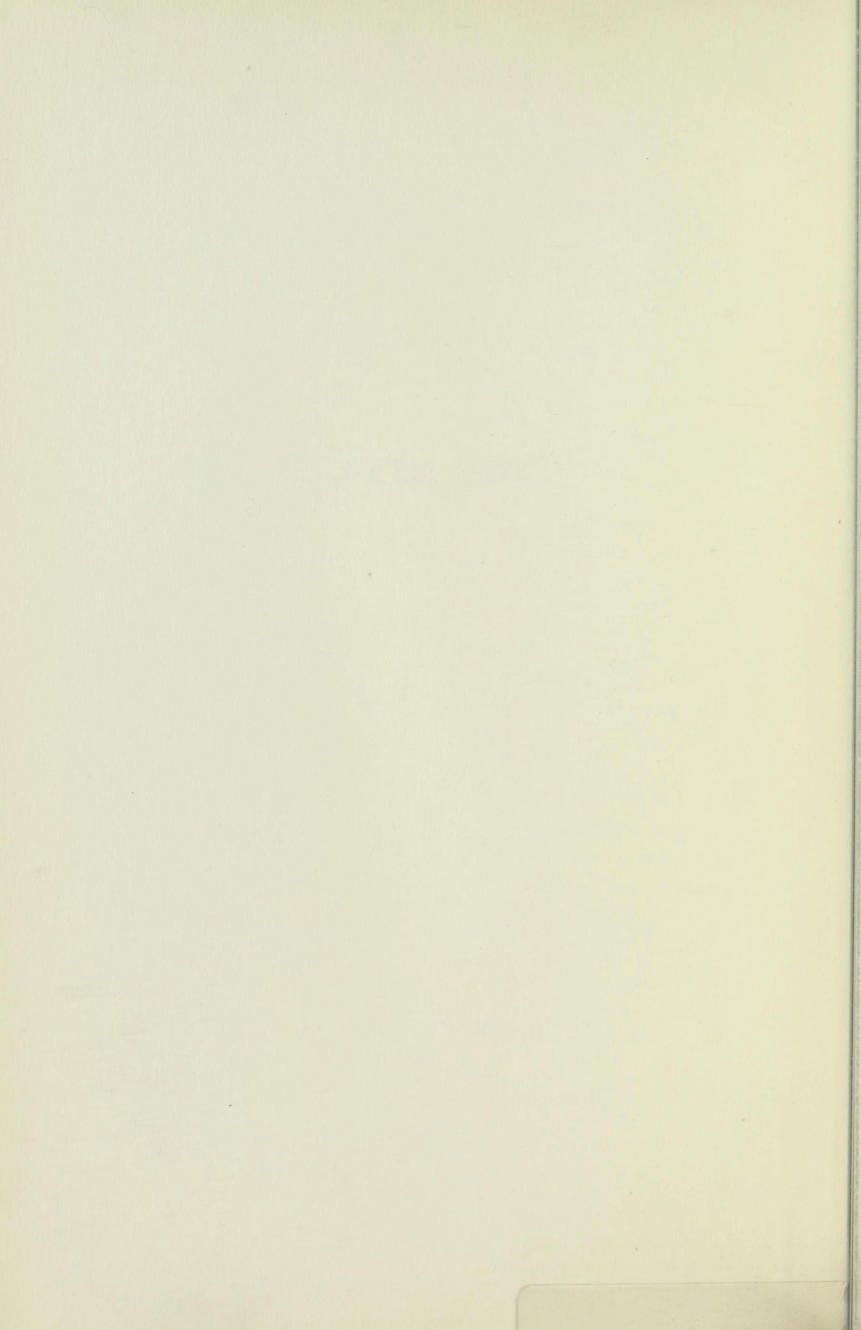
Unge Dine

J. W. CAPPELENS FORLAG OSLO

UNGE ØINE

JULLI WIBORG

U N G E Ø I N E

J. W. CAPPELENS FORLAG|OSLO

Copyright 1928 by
J. W. Cappelens Forlag,
Oslo, Norway

Centraltrykkeriet
Oslo 1928

«**J**a, det sier jeg dig, mor! Hvis Bibbi Brun kommer hit, og du lukker op i den fæle kjolen, da later jeg som du er piken i huset!»

En anstrengt liten latter fulgte umiddelbart efter. Den skulde likesom dempe det inntrykk uttalelsen gjorde på moren. For Kirsten så straks at der fór et smertelig smil over ansiktet, som satt bøiet over symaskinen.

Da moren ingenting sa, men bare knep munnen hårdt sammen, blev det litt for pinlig.

«Uff, ja, du skjønner vel det, mor, at det vilde være gresselig flaut for mig hvis pikene i klassen kom og så at du gikk så tarvelig klædd. Alle tror du er en fin dame — og det er du jo selvfølgelig også, mor!»

Kirsten lo igjen, og moren smilte, mens en svak rødme langsomt bredte sig over det bleke ansikt.

«Javisst, ja,» sa hun i en lett tone. «Men gå inn til dig selv nu, Kirsten. Det blir ingen stil skrevet her inne. Du sitter jo bare og snakker.»

«Uff, visste jeg bare hvordan jeg skulde begynne!» Hun bet i blyanten og lot øinene vandre rundt i værelset. «Nei, gid, så vrien opgave har vi aldri hatt!»

Maskinen durte i vei og sydde fire lange sømmer om en lapp på et underlaken. Deretter blev baksiden renklippet og ny fall skrapet ned med fingerbølet, og på ny løp maskinen henover tøiet.

«Uff, kan du ikke hjelpe mig, mor?» kom det klynkende fra sofaen.

Et svakt, ironisk smil lekte et kort sekund om morens leber, og i øinene lyste det av skadefryd. Munnen åpnet sig som for å si nogen vrange ord, men der kom ikke en eneste lyd frem.

Da firkanten var ferdig sydd, og tråden slitt av, spurte hun rolig:

«Hvad var det den het? Jeg har glempt det.»

«Lys- og skyggesider ved et folks nedgangstider.» — Jeg begriper ikke at der kan være nogen lysside.»

«Har du ikke hørt snakk om den såkalte jobbetid, da folk var gale efter å tjene penger, og da en masse mennesker svømte i gull? Tror du den tiden hadde bare lyssider?»

«Nei, selvfølgelig ikke; men det var da heldig for landet at der blev tjent sånn masse.»

«Både godt og ondt! — Tenk nu først en

stund på en slik opgangstid med all dens nydelseslyst og forfengelighet, så vil du lettere forstå stilopgaven, Kirsten. Men gå nu inn til dig selv! Her blir du bare forstyrret,» sa moren, og nu var hun ergerlig. «Jeg må ut og sette over maten.»

Mens moren stod og skrubbet potetene under springet, kom Kirsten ut.

«Hør her, mor! Hvis du bare vilde hjelpe mig med begynnelsen, de to-tre første linjene, så tror jeg nok jeg får den til. Jeg har tenkt på det du sa, og nu har jeg fått mer tak på den.»

«Enn om læreren din så og hørte oss nu! Vilde du være bekjent av at din mor i falmet, lappet kjole måtte hjelpe dig? Hvad?»

«Isj, nu er du liddelig vrang, mor!»

Kirsten var blitt sprutrød og sparket til en potet som hadde trillet bortover gulvet.

«Nåja.» Moren skylte for siste gang, tok salt fra karet over benken og satte kasserollen på kokeplaten. «Skriv da, så skal jeg diktere: — — For oss unge er det ikke så lett å sette oss inn i hvad nedgangstider betyr for et folk. Vi er jo ennå ikke kommet så langt at vi må arbeide for å leve, og derfor har vi aldri hatt nogen direkte føling med de vanskeligheter som følger med en økonomisk nedgang.»

Med en uvillig grimase hadde Kirsten rablet ned det dikterte.

«Isj, passer det da?»

«Efter min mening, ja! — Hvis dere hadde den rette forståelse av de vanskelige tider vi lever i, barnet mitt, vilde dere være ganske anderledes nøisomme og takknemlige.»

Kirsten mumlet noget, blandet med diverse uff'er og isj'er, idet hun forsvant ut i entreen.

Straks efter kom hun tilbake.

«Det er altfor voksent og fornuftig, skjønner du vel. Jeg kan ikke begynne slik. Men nu har jeg funnet på noget selv!»

Dermed lukket hun døren bestemt, for ikke å si hårdt igjen, og moren blev ikke plaget mer med *den* stilen.

— — —

Da fru Ellen Strand kom inn i stuen, stilte hun sig foran speilet og gransket sig selv med kritiske blikke.

Jo, det var sant at kjolen var falmet. Engang hadde den vært pen, nu var den nærmest rødfiolett og skjoldet. At der satt to nye lapper på begge albuer fremhevet naturligvis forskjellen yderligere. Men ellers var da kjolen både hel og — og — — jo ganske klædelig i grunnen.

Da hun for to år siden kjøpte sig en sort og hvit blomstret musselinskjole, vakte den

stor begeistring hos Kirsten. Men efter to somres bruk og enda langt utpå høsten med kåpe over kunde en ikke vente mer. Den var til å lukke i halsen og hadde lange ermer. Det var en grei, praktisk hverdagskjole nu hun var uten pike.

Men Kirsten vilde altsaa ikke kjennes ved henne overfor den fine Bibbi!

Fru Strand smilte bittert og rettet uvilkårlig i det samme på håret, som var kommet i uorden.

Undres om der for øvrig var noget å skamme sig over?

Håret hadde enkelte svake, næsten usynlige sølvstriper ved ørene, men var ellers sort og tykt på hver side av skillen. Gammeldags fasong, naturligvis. Mødre på firti klippet jo håret nu til dags. En stor, flettet topp på bakhodet hørte vel hjemme i det forrige århundre. Det var næsten umulig å få en skikkelig hatt, av dem som skulde sitte helt ned i nakken. «De har for stort hår, frue,» het det alltid.

En solstripe streifet i det samme ansiktet og åpenbarte ubarmhjertig alle dets mangler og skavanker.

Fru Strand flyttet sig ikke. Nu vilde hun for én gangs skyld se sig selv og ikke flykte feigt inn i det mørke soveværelset, hvor hun alltid tok sig godt ut.

Jo, huden var stygg — flasset og tørr. Og ved øinene og munnvikene lå et nett av fine rynker. Inne i soveværelset var de usynlige.

Hun fikk visst herefter tenke mer på sitt utseende. Alle disse kremer var kanskje allikevel ikke å forakte? De glattet vel ut rynker og gjorde huden mer glatt og bløt og — ung. Nesen trengte litt pudder; den var en smule blank og rød. Kirsten hadde ofte nok fortalt det.

Hm. Kanskje det blev nødvendig å bli forfengelig på sine gamle dager — for at barnet ikke skulde behøve å skamme sig over den gammeldagse mor?

Hun gjorde en foraktelig grimase til sitt eget speilbillede, og de nøttebrune, klare øine fikk et hårdt, næsten hatefullt uttrykk.

Så rettet hun sig plutselig med et rykk:

«Nei, så sannelig om jeg vil bli en slik jåle som Hilda og hennes venninner!»

Nogen minutter efter var symaskinen atter i gang.

Fru Ellen Strand var enke efter den engang ganske velstående disponent Fridtjof Strand. De hadde giftet sig på en beskjedne kontor-gasje nogen år før verdenskrigen.

Da pengene begynte å rulle innover landet, trillet der også nogen i deres skjød. Strand hadde forsiktig kjøpt sig nogen aktier, som steg i en utrolig fart og skaffet ham en liten pengesum i banken. Nye aktier blev kjøpt og steg enda eventyrligere, og på nogen måneder var han blitt såpass pengesterk at han kunde kjøpe sig inn i firmaet. Da senior-chefen døde, overtok han hans andel i firmaet og løftet næstemann op til sig. Men allerede året efter døde Strand plutselig.

Da boet skulde avvikles, viste det sig at Strand hadde tapt mer enn halvparten av sine sparepenger som kausjonist for en venn han engang hadde hjulpet i et knipetak. Vennen var allikevel gått fallitt, og Strand hadde måttet innfri sine forpliktelser.

Det var derfor en meget beskjedne sum som

blev til overs for den sørgende enke og hennes femten år gamle datter.

Kirsten gikk da i fjerde middel og var allerede innmeldt i gymnasiet. Gode, velmenende venner slo straks på at artiumsutdannelsen bare vilde bli et heft på Kirstens vei til å kunne opnå et levebrød; men fru Strand hadde bare et svar å gi: Kirsten skulde først og fremst få en grundig almendannelse, siden skulde hun utdannes til det arbeid hun måtte komme til å velge.

«Du aner ikke hvad det koster å klæ og fø en ung pike mellom seksten og tyve år,» sa søsteren, fru Lind. «Jeg har nemlig erfaring. Min ene er kostbarere enn de to guttene og mig selv tilsammen.»

Fru Strand hadde smilt litt for sorgløst, syntes søsteren: «Jeg kommer til å få den erfaringen jeg også da!»

Og fru Lind var gått fra henne høilig forarget over søsterens mangel på økonomisk sans.

— — —

Kirstens beste venninne, Bibbi Brun, var kommet inn i Kirstens tilværelse året etter farens død. Brun var flyttet til Oslo fra en av kystbyene for lettere å komme over sorgen etter hustruens død. Som trelasthandler og skipsreder kunde han like godt ha sitt kontor i

hovedstaden, og når datteren derved kunde få bedre skoleutdannelse, betenkte han sig ikke på å rykke alt op med roten og si far vel til sin barndoms by.

Ute på Lysaker hadde han funnet en villa som han forsøkte å skape om til et hjem for sig og datteren.

«Her er bedårende,» sa Bibbi minst en gang om dagen for å lokke smilet frem på farens triste ansikt.

«Hm, hm. Det er bra du trives, barn,» sa han distré.

Alt hvad penger kunde skaffe, hadde Granhaug å by en ung pike: tennisplass, stor, skyggefull have med hengekøier under de gamle epletrær, veranda med liggestoler og herlig utsikt over fjorden.

Innendørs hadde Bibbi heller ikke mange uopfylte ønsker. Fra hennes værelse i annen etasje med balkong kunde hun se enda lenger enn faren når han satt nede og nød fjordbilledet. Det hendte hun ertet ham når hun stod der oppe og fortalte om alle de seilbåter og dampskib hennes øine var alene om å observere.

«Kom op, far, skal du se!» lokket hun.

Tok han henne på ordet, blev der gjerne et muntert slagsmål på den lille balkong. Husholdersken hadde mer enn en gang kommet ut

og bedt dem passe sig både for balkongens og naboenes skyld. Men Bibbi bare lo og ropte unødig høit:

«Send bud efter politiet, frøken Salvesen! Far holder på å kvele mig!»

Når Bibbi på den måten hadde fått faren op i sitt allerhelligste, kommanderte hun ham til å ta plass i en rosabetrukket stol og kikke litt på «alle mine bøker».

Som oftest lystret han og bladet igjennem haugen av skrivebøker. Latin, tysk, engelsk, matematikk stod det utenpå.

«Du verden, for en lærd dame du blir, Bibbi!» sukket han og strøk henne over den snauklipte guttenakke. «Mor skulde sett dig nu —» — Når det kom dit, blev det ganske stilt mellem dem. Han blev fjern i blikket, og Bibbi fikk det alltid travelt borti bokhyllen. De torde ikke se paa hverandre, før begge følte sig sikre på at hverken øine eller stemme røbet hvad de følte eller tenkte. «Ja, ja, barn. Her har du det forresten ganske koselig, ikke sant?»

«Jo, her er bedårende, pappa!» skyndte hun sig å forsikre. «Jeg har fått det akkurat slik som jeg drømte og ønsket mig — Rosa og perlegrått og et tykt teppe, som gjør skrittene lydløse. Bare, bare —»

«Nå?»

«Jeg savner så en søster!» lo hun. «Men søstre er vel ikke til salgs på ditt marked, hvad?»

«Hm. Du får be med dig en venninne, så titt du lyster, Bibbi. Gjesteværrelset er jo vegg i vegg. — Nei, jeg må nok ned igjen. Disse avisene skal nu engang pløies igjennem hver dag.»

Efter en slik samtale kunde Bibbi i lange tider bli sittende med haken støttet i hendene og bare stirre frem for sig uten å se hverken sjøen eller de rosafarvede gardiner.

Nei, det var ikke det samme å ha en gjest. Kirsten Strand hadde vært her fra lørdag til mandag et par ganger i vår, men når hun så blev alene igjen mandag ettermiddag, var her dobbelt tomt og stille.

Det var bedre aldri å ha nogen med sig hjem, tenkte hun da. Men det blev allikevel til det at hun inviterte Kirsten igjen når nogen uker var gått. Bare det å ha en å le sammen med, å ha en å prate med mens hun klædde sig av og på. Å, det var vidunderlig! Og slik som de da somlet!

Frøken Salvesen måtte banke både to og tre ganger på døren for å minne om frokosten søndag morgen.

«Rederen sier riktignok at han kan vente,

men jeg vet at han liker å spise presis klokken halv ti.»

Så sprang de fra værelsene i hui og hast uten å rydde etter sig. Men når de kom op, hadde den snilde Kaja fått alt i orden.

Bibbi hadde også hatt andre fra klassen hos sig, men de var så rare. De gikk bare og spurte om prisen på alt det de så, og falt i staver over hvor «storartet du har det». Isj! —

Nei, ingen var som Kirsten. Hun kom aldri med sånt tøv. Hun var hverken nysgjerrig eller genert. Å! Hun var knakende kjekk, Kirsten. Og så klok og vittig. Hun kunde kopiere alle lærerne aldeles gripende morsomt, enda så begeistret hun var for dem allesammen.

Og så var Kirsten trofast uten å være klengete. Kanskje det var nettop derfor hun straks hadde likt henne så godt.

Da faren første gang stanset utenfor skoleporten med bilen og spurte om ikke nogen av kameratene hennes skulde samme vei, var Kirsten den første som trakk sig tilbake med et kort far vel, mens en hel del andre stod parat til å stige inn.

Og så var Kirsten alltid så fiks og nett og appetittlig. Der fulgte en egen nyvasket duft med henne, så en følte lyst til å gi henne en

klem og legge kinnet inn til hennes bløte ferskenhud.

Men først og fremst var det vel hennes brune øine som fengslet mig, tenkte Bibbi. Uten å si et ord holdt de øinene en liten nydelig velkomsttale til henne straks hun satte foten over dørterskelen til skolestuen den mandagen i slutten av august — — og så sig rådvill omkring.

«Ja, du kan foreløbig ta plass ved siden av Kirsten Strand,» sa klasseforstanderen. «Der er ledig for øieblikket.»

Og straks så hun inn i et par brune øine, som gjorde henne trygg og glad. At Kirsten da var sortklædd la en viss nimbus over henne, gjorde henne mer interessant i Bibbis øine enn de andre, og da de i første frikvarter fikk vite om hverandres tap, Bibbis mor og Kirstens far, blev det første bånd knyttet mellom dem. De hadde noget forut for alle de andre — de hadde hatt en virkelig sorg, der var allerede en tragedie i deres liv.

Hittil var det aldri falt så at Bibbi hadde besøkt Kirsten. Straks skolen var slutt, stod bilen der, og veien fra Lysaker var lang. Det blev sjelden nogen bytur for Bibbi uten en og annen gang når hun og faren tok inn til en konsert eller teaterforestilling.

Men Bibbi syntes allikevel hun kjente Kirstens mor. Forferdelig alvorlig, men grenseløs snild og god og omsorgsfull, gammeldags naturligvis, men i grunnen nokså pen for sin alder. Hun var jo nettop fylt firti år. Det var Bibbis inntrykk av Kirstens mor.

«Ler hun nogengang?» hadde Bibbi engang spurt.

Hun tenkte på faren. Han lo sjelden, og Bibbi elsket å se folk i godt humør.

Kirsten måtte innrømme at latteren slett ikke satt så løst hos moren som hos henne selv.

«Men hun er ikke gravalvorlig, må du tro. Hun smiler og småler, naturligvis. Men kanskje eldre folk *er* slik, Bibbi, især når de har

hatt en stor sorg, slik som din far og min mor.»

Jo, Bibbi var enig. I den alder hadde man visst vanskelig for å brøle av ingenting.

«Og far er jo enda eldre. Han er åtte og firti, han, snart halv hundre. Og allikevel har han ikke ett grått hår. Det ligger ikke til familien.»

Jo, de var i grunnen ganske fornøid med sine nærmeste, selv om de begge naturligvis manglet den rette forståelse av både tiden og ungdommen.

— — —

En eftermiddag like under jul stod fru Strand og stekte fattigmann. Kirsten var gått et ærend — da det ringte.

Fru Strand var iført hvitt forklæ og hvite halvermer. Et hvitt tørklæ var bundet rundt hodet. Nogen mørke fettflekker hist og her på forklædet fortalte at det hadde vært brukt før idag.

En ung dame stod utenfor. Fru Strand stirret og gransket sin hukommelse. Damen måtte ha gått feil. Innenfor hennes bekjentskapskrets fantes ikke denne type: ekte skinnkåpe, brun fløielsbaret over et gullgult, silkebløtt hår, fioløine og et søtt, barnslig smil.

«Er Kirsten hjemme?»

Det sørlandske tonefall røbet alt. Det var

Bibbi Brun, den meget omtalte venninne, Kirstens siste kjærlighet.

Hurtigere enn lynet fór tankene gjennom fru Strands hode.

— — «Og jeg later som du er piken i huset —»

«Vær så god, kom inn,» sa hun kort, men ærbødig. «Kirsten er ute, men kommer snart. Vær så god!» Og hun lukket op døren inn til stuen med en rutine som passet et gammelt, tro tyende.

Bibbi hadde et spørsmål på tungen, men betenkte sig. Naturligvis var det ikke Kirstens mor dette. Entreen var svakt oplyst, og tørklæ dekket hele håret. Kirstens mor var mørk, det visste hun. Damen som lukket henne inn, hadde visstnok brune øine, men hun var for ung til å være mor til den lange Kirsten. Men jeg likte henne godt, tenkte Bibbi. Gid frøken Salvesen var så fin og dannet. Hun spurte ikke hvem jeg var, og jeg — —

Bibbi rødmet skamfull. Jeg presenterte mig ikke.

En stund efter kom Kirsten.

Moren stod bøiet over smultgryten da datteren kom ut i kjøkkenet.

«Der sitter en ung pike inne og venter på dig,» sa moren uten å se op.

«Hvem?»

«Hverken hun eller jeg husket å presentere oss. — Forresten er det best du lar henne være i den tro at jeg er piken, Kirsten! — Jeg ser ikke nettop så fin ut i denne habitten.»

Kirsten fór inn i stuen, hvor Bibbi hadde satt sig godt til rette i en dyp stol. Skinnkåpen var slengt bort på sofaen.

«Er det dig?»

«Ja, akkurat. Gid, hvor koselig det er her. Kirsten!» Hun tok hele stuen til sig i ett blick og en håndbevegelse. «Her er så hjemlig og fredelig. Jeg er likesom blitt dus med altsammen i disse ti minuttene, og jeg kjenner dig igjen, kan du tenke. Her er så smakfullt og stilig. Hvor er din mor?»

Kirsten hadde ventet spørsmålet og så venninnen freidig i ansiktet.

«Hun kommer snart.»

Kirstens øine skinte, og kinnene brente. Dette var allikevel en kinkig situasjon.

Moren måtte straks bytte. Smultet fikk heller stå og bli kaldt så lenge. Bibbi skulde se henne som en dame første gang.

«Jeg kommer egentlig for å få dig med rundt i butikker,» sa Bibbi. «Men da måtte vi straks gå. Har du tid? Jeg kjenner jo smuttelukten og så at piken hadde det travelt. Kanskje du må hjelpe?»

Kirsten bet sig i leben. Nu fikk det likeså godt gå sin skjeve gang.

«Jeg skal høre om hun klarer det alene. Det er forresten bare litt igjen.»

Litt efter kom Kirsten inn med en asjett nystekte fattigmann.

«Vær så god, spis hvis du orker. Jeg har foreløbig nok med lukten. Jo, jeg kan gå straks. Jeg har vært så flink før nemlig,» lo hun, og satte døren op til entreen mens hun tok på sig. «Jeg fortjener å få litt frisk luft nu.»

«Du har det kjekt, du,» sa Bibbi og sukket lett. «Jeg blir alltid jaget fra kjøkkenet, jeg. Frøken Salvesen innbiller sig at jeg ødelegger både mig selv og alle kakene. Og hun får medhold av far, naturligvis. Nogen ganger ønsker jeg at jeg var nødt til å hjelpe til, så hadde jeg da bevisstheten om at jeg var til nogen nytte.»

Kirsten hørte på venninnen med et ironisk smil.

«Å, jeg antar du ikke vilde bytte villa Granhaug med denne filleleiligheten her!»

«Si ikke det du, Kirsten,» sa Bibbi alvorlig. «Du har en mor, du. Det har ikke jeg. Å, la mig få se et billede av henne, er du søt!»

Kirsten stod iført hatt og kåpe, en brun tykk velurkåpe med krave og ermeopslag av

sort kaninskind. På håret satt en rustrød filthatt med sort bånd, et silskeskjerf av samme farve stakk frem av halsåpningen.

Bibbi blev stående og se på henne.

«Egentlig er du pen, Kirsten,» sa hun eftertenksom. «Den farven klær dig strålende. Hvorfor har du ikke brukt det der før?»

«Først nu synes mor jeg kan være bekjent av å ha rødt. Synes du det er for tidlig? Det er et og et halvt år siden far døde.»

«Uff, vi sørger da ikke med klærne,» mente Bibbi.

Kirsten hadde trukket henne med sig bort til sofaen. I to ovale rammer hang billedene av moren og faren som nygifte. Bibbi foldet uvilkarlig hendene.

«Ligner det henne nu?»

Kirsten blev sprutrød, men Bibbi så bare billedet av moren. Det var Kirstens øine, bare mildere og større, og omkring munnen lå et blidt, næsten vemodig smil. Kirstens smil var friskere og mer selvsikkert.

«Tenk, det ser ut som hun aner at din far skal dø først,» hvisket Bibbi. Hun hadde uvilkarlig senket stemmen.

«Det ligner mor nu også,» sa Kirsten endelig. «Naturligvis ser hun eldre ut. Men hårfasongen er den samme. Er det ikke komisk? I tyve år har hun altså satt op håret hver

morgen på akkurat samme måte. Spør om hun er konservativ!»

Bibbi svarte ikke. Der var tårer i øinene.

«Tenk å ha en levende mor, Kirsten. Jeg tror jeg blir glad i henne, hun ser så søt ut. Jeg elsker de øinene. Hun er visst god og øm — — og moderlig, ikke sant?»

Kirsten smålo, lett irritert over all rosen.

«Du kan begripe hun er det. Det er da alle mødre vel, hvad?»

«Å, ikke alle,» sa Bibbi. «Mange er fryktelig likeglad med barna og vil bare more sig og være unge selv. Din mor er nettop slik som jeg ønsker en mor skal se ut.» Hun hadde vanskelig for å løsrive sig fra billedet.

«Skal vi så gå?» skyndte Kirsten på. Hun følte det som om gulvet brente under føttene. Tenk om moren allikevel kom inn! Om hun plutselig hadde bestemt sig til å vise sig som hun var! Mor kunde av og til finne på det utroligste. Hun brydde sig så lite om andres mening.

Først da entrèdøren smeldte igjen efter dem, blev Kirsten sig selv.

«Du må virkelig komme op en dag mor er hjemme,» sa hun oprømt. «Men ring helst så du ikke går forgjeves.»

«Nei, vet du hvad!» lo Bibbi. «Jeg er da

ikke en så høiviktig person at jeg må melde mig. Jeg kommer når det faller mig inn. Er dere ute, så har jeg ikke ondt av en liten skuffelse.»

— — — —

En time senere ringte Kirsten hjem for å si at Bibbi endelig vilde ha henne med til Lysaker. De skulde lage noen morsomme julepresanger, og Bibbi var alene hjemme. Faren var i Tyskland.

«Jeg kommer hjem med rutebilen i morgen formiddag. Du er vel frisk, mor?»

«Hvorfor spurte du om hun var frisk?» sa Bibbi. Hun stod ved siden inne i kiosken da Kirsten telefonerte.

«Mor var likesom så matt i stemmen.»

«Hvad svarte hun da?»

«Jo, naturligvis fikk jeg lov. Og hun var frisk, sa hun.»

«Kjekt at hun har sånn hyggelig pike,» sa Bibbi da de gikk nedover mot stasjonen. «Hun så nærmest ut som en dame. Det er vel selskap i henne når du er borte?»

«Åja da,» svarte Kirsten åndsfraværende og fikk det med ett travelt med å se inn gjennom et utstillingsvindu.

Bibbi lo av hennes plutselige interesse for ovner.

«Har du kanskje tenkt å gi mig en i julepresang? Jo takk, den lysegrå kaminen tar jeg gjerne imot, så gir jeg dig en hvit svenskeovn, den vil stå fint til ditt hvitlakerte soveværelse.»

Ellen Strand hadde vært i selskap hos søsteren, fru ingeniør Hilda Lind. Det var nærmest en pine å overvære disse dame-teene. Intet sted følte hun sig så beklemt som nettop hos Hilda. Ikke bare fordi Hildas villa minnet henne om den tid mannen levde, og de hadde sin lille enebolig ute på Bestun. Men mest fordi hun alltid fikk en følelse av å være gyselig gammeldags og unett sammen med Hilda og hennes venninner.

Det var ikke bare den moderne hårfrisuren og de knekorte skjørtene som pekte fingrer av henne. Nei, det var allermest konversasjonen, jargongen, hele den åndelige atmosfære som hersket der.

Alt dette freidige snakket om skilsmisser og utroskap og løse forbindelser bragte rødmen op i kinnene. Hun bøide sig enda dypere over sitt håndarbeide for å skjule hvor uvant hun var med å føre den slags konversasjon. Men damene lot sig ikke affisere hverken av hennes rødme eller taushet. —

Snakket bredte sig stadig utover, blev friere og mer løssloppent. Til slutt blev latteren og vitsene så bløte at hun følte sig kvalm og fant et påskudd til å bryte op før de andre.

«Kirsten er alene hjemme,» var den sedvanlige undskyldning.

Da høljet det nedover henne med lattersalver og ironiske bemerkninger. — Det samme hadde gjentatt sig idag.

En annen frue på firti som hadde en sønn på Kirstens alder, rystet medlidende på hodet, da Ellen brøt op før de andre.

«Vil De virkelig gjøre Dem til slave for den store jentungen?»

Og hun kneiste med det kjekke lille hode så den bølgende cutting danset nedover ørene. «Min gutt er også alene, bevars. Men neimen om jeg har tenkt å gjøre livet så surt for mig. Jeg føler mig yngre siden min mann døde, for nu er jeg da et selvstendig individ, Gud skje lov. Ikke fordi at Pettersen var en tyrann, men en mann er en mann. Jeg kunde da ikke snu mig uten jeg blev kritisert. Og en ting er iallfall sikkert: Nu lever jeg et normalt liv og har det veldig moro. Før var det å sitte og kukelure innen hjemmets vegger, og der skulde jeg vær så god trives. Jeg var jo en gift kone! Huttetu! Jeg behøvde hverken pynte eller krølle mig, jeg. Neida, jeg var så

pen som jeg var, jeg. Jovisst! Jeg så ut som et fugleskremsel med det glatte håret og det hårde nøstet i nakken. Spør om det var fri-syre, dere!» sa hun med et hoverende kast med hodet.

Alle damene hvinte.

«Ja, fysj hvor fæle vi så ut da, dere. — Nei, fru Strand, De skal lyde mitt råd, De! Glem fortiden og slå Dem løs og le som vi! Klipp håret og kast den sorte kjolen! De har sannelig sørget lenge nok nu!»

Det siste blev sagt mer dempet og med et forsonende smil.

Ellen Strand forstod at damen mente det vel. — Egentlig har jeg vel sittet her hele kvelden og dempet moroen med det alvorlige ansiktet og den triste sørgekjolen, tenkte hun. Derfor smilte hun igjen og mumlet noget om at — naturligvis hadde hun ikke tenkt å gå sortklædd hele livet, men — —

Da var det hennes søster kom med en bemerkning som hadde forfulgt henne siden:

«Og så må du tenke litt mer på Kirsten, stakkar. Hun har det trist. Hun har jo ingen moro hjemme hos dig, Ellen. Før når du går der og sørger både utvendig og innvendig, virker det naturligvis på henne. Liten omgang har du også. Pikebarn i den alder har en umåtelig trang til å ha det lyst og vakkert

omkring sig. Jeg husker vel mig selv da jeg var seksten — sytten år.»

Da Ellen Strand trikket hjem den aften, lovt hun sig selv at de sorte kjolene litt efter litt skulde avløses av kulørte. Hun hadde en mørkegrønn, den vilde hun ta på søndag. Det var passe overgang. Og hun og Kirsten skulde gå i teater sammen — — og på konsert. Det var lenge siden hun hadde vært der.

Søndagen etterpå var det et strålende marsvær med nogen få kuldegrader og sol fra blå himmel. Kirsten blev vekket ved at moren stod med et koselig frokostbrett foran sengen ferdig påklædt — i den grønne kjolen.

«Å, mor, vil du virkelig!»

Det lød som en skuffelse, som en bebreidelse.

«Liker du det ikke? Jeg trodde du var lei av å se mig i sort hver dag?»

«Jo da, jo da, det var bare så overraskende. Jo, naturligvis må du ha den. Jeg må bare venne mig til den nye farven. Den klær dig forresten, mor.»

Kirsten betraktet henne inngående mens hun satt på sengekanten. Kjolen gikk ned i en spiss i brystet og var lav i nakken, uten krave. En sort kant av fløiel fulgte ringingen og fremhevet halsens hvithet. Mor var plutselig blitt flere år yngre.

«Ha den på når Bibbi kommer da, mor!»

«Du kan jo ringe efter Bibbi. Spør om hun har lyst til å være med oss opover med trikken, og så spaserer vi fra Frognerseteren til Holmenkollen eller Midtstuen eller helt hjem, og hun spiser middag hos oss.»

Kirsten dyppet eftertenksomt en sukkerbete i kaffen.

«Hvad har vi til middag?»

«Å, god mat. Du kan være ganske trygg. Og rikelig også.»

«Jo, jeg ringer. Har vi kaker til kaffen?»

«Julekaker og testokker. Og jeg har egg til aftens.»

Bibbi blev henrykt. Faren skulde ha nogen forretningsvenner til middag, og de røkte så vemmelig bestandig.

«Jeg glær mig kolossalt altså!»

Fru Strand hadde fått naboens pike til å sette potetene på kokeplaten i passe tid. Middagsbordet blev festlig dekket. En brodert løper og tre lyserøde tulipaner i en sølvvase satte prikken over i'en.

«Jo, her er pent, mor, Bibbi likte sig forresten straks hun kom inn. Her var så nydelig, sa hun. Men, — nei, du aner ikke hvor nydelig det er på Granhaug.»

Og Kirsten drog et langt sukk.

«Vi får forsøke å gjøre det så hyggelig at

hun ikke husker alt det nydelige hjemme,» sa moren blidt. «Det kan jo hende at Bibbi også savner noget. Der finnes goder som ikke fåes kjøpt for penger!»

«Ja da, ja, naturligvis. Du for eksempel! Jeg vilde nok ikke bytte med henne må du tro. Nei, aldri i verden!» forsikret Kirsten varmt og gav moren en hastig klem i forbi-farten.

Nede på gaten i det skarpe sollys opdaget Kirsten først hvor slitt morens kåpe var. Det var så sjelden hun gikk ut med henne midt på dagen. Når de en sjelden gang tok sig en aftentur eller gikk til tante Hilda, skjulte mørket alle mangler, og moren så all right ut. Men idag var Kirstens blikk dobbelt skarpt.

Først skulde nu Bibbi se moren for første gang og få et livsvarig inntrykk. Dernæst var denne ekle solen der og blottet alt som ikke tålte nærmere beskuelse.

«Den er fryktelig blank bak, og skinnet er slitt oppe ved halsen.»

«En kan ikke alltid være splinter ny, min venn. Det vilde være lettsindig å kassere så god kåpe.»

«Men du kunde vel ha en penere til søndagsbruk, mor. Og nye snesokker skal du ha. De er også slitte. Tøiet er gråsprenget!»

«Se nu ikke mere på alle mine skavanker,»

sa moren og anstrengte sig for å slå an en munter, sorgløs tone. «Se op mot himmelen og fryd dig over det herlige været. Det er heldigvis ikke alle som er så veldig interessert i min påklædning som du. Det er bare i dine øine jeg er så shabby.»

«Jeg sa ikke shabby. Men — jo, jeg skulde ønske du var mere chic og moderne, mor! Går det ikke an å få kjøpt en hatt som dekker toppen din? Ja, for du aner ikke hvor det virker gammeldags med håret nedenfor.»

«Å, jo da, det aner jeg nok,» lo moren. «Da jeg gikk for å kjøpe hatt i høst, fikk jeg høre det samme alle steds. Jeg var i elleve forretninger, husker du. De må klippe Dem, frue, eller bestille en hatt. Det første vil jeg ikke, det annet er for dyrt. Eller hvad mener du? Skulde jeg anlegge shingel eller cutting, Kirsten?»

Kirsten stanset op midt i gaten og så på moren.

«Gid ja, hvorfor ikke? Det er mange som er like gamle, og det klær dem. — Uff, nei, jeg mener det ikke. Nei, nei. Å, jeg får ganske ondt ved tanken bare. Tenk å la en skarp saks gå tvers over den lange, nydelige fletten din. Nei, nei! Aldri i verden!»

«Nu vel. Men hold så op å snakke om din gammeldagse og ufikse mor. Jeg får nok

være som jeg er,» sa moren vennlig, men bestemt.

De var nu ved Majorstuens stasjon. Bibbi hoppet i det samme ut av en trikk og kom springende mot dem.

«Tusen takk fordi jeg får lov å være med dere! — Nei, du behøver ikke presentere, Kirsten. Jeg kjenner Dem igjen fra fotografiet over sofaen. De er bare enda — — Jeg liker Dem bare enda bedre i virkeligheten, mener jeg.»

«Kjenner De bakerkonen igjen også?» smilte fru Strand og enset ikke Kirstens forvirrede rødme.

Bibbi var et eneste stort spørsmålstegn.

«Jo, det var nok mig som lukket op den dagen, men jeg var så dum at jeg generte mig for å være Kirstens mor i den habitten. — Ja, De kan gjerne le, Bibbi! Men gamle koner er imellem litt forfengelige.»

Bibbis ansikt blev plutselig alvorlig.

«Men du da, Kirsten? Du lot mig være i den falske tro at — —»

Fru Strand la hånden på Kirstens skulder med et lite beskyttende, undskyldende smil:

«Kirsten hadde fåt streng ordre om å la Dem vedbli å leve i den falske tro. — De skjønner hvad slags mor hun har!»

Men det lot til at Kirsten skjønte altfor godt.

Kirsten hadde vanskelig for å skjule sin ergrelse og var en smule furten. Mor kunde da ha ventet med avsløringen til et mer beileilig tidspunkt, hvis hun i det hele tatt behøvde å fortelle sannheten. Uff, hvor meget tull det blev når en ikke straks var ærlig. Nåja. Nu var det over, og det så ut til at Bibbi tross den lille uærligheten likte mor og ikke merket hverken kåpens eller snesokkenes slitasje.

Det blev en hyggelig, vellykket tur. Kirsten opdaget sider hos moren som overrasket henne. Hun hadde ikke vært så munter siden før faren døde, og selv da var munterheten mer stillferdig. Idag var hun næsten som en jevnaldrende.

Hun fikk Bibbi til å fortelle om skolen og lærerne og moret sig over Kirstens efterapelsestalent. Hun fortalte selv fra sin egen skoletid smaa morsomme oplevelser, og det rare var at altsammen kunde passet nu til dags. Det hørtes slett ikke så forferdelig gammelt ut, enda det var fem og tyve år siden.

Til middagen skjenket moren et lite glass rødvin til maten.

«Jeg har et par flasker stående siden fars tid,» forklarte hun da Kirsten satte store øine og spurte hvad hun tenkte på.

«A, hvor din mor er yndig!» utbrøt Bibbi

da de var alene. «Hun er nettop slik som jeg har tenkt mig en mor.»

«Jamen, hun er ikke slik ellers, det er det merkelige,» sa Kirsten opriktig. «Jeg begriper ikke hvad der går av henne idag. Det må være den grønne kjolen og du som får henne til å glemme at hun har vært enke i snart to år.»

«Liker du henne ikke slik?» spurte Bibbi. Der var et misfornøid drag over venninnens ansikt, syntes hun.

«Jo, på en måte. Jeg forstår bare ikke at hun sånn plutselig later som hun er yngre. Ja, rent ut sagt, som om hun er på vår alder. Synes ikke du også at det virker — ja, litt tilgjort?»

«Kirsten!» hvisket Bibbi forskrekket. «At du kan snakke slik! Jeg synes hun er den hyggeligste og søteste mor jeg nogen gang har kjent. Ja, utenom min egen, naturligvis.»

«Du misforstår mig, du,» sa Kirsten krenket. «Forresten kan vi godt snakke høit. Der er to dører mellom oss og kjøkkenet. Hun hører ingenting.»

«Kirsten, du vil da vel ikke si at hun vasker op mens vi sitter her og dovner oss!»

«Mor vil det! Hun tar det som en mosjon, en slankhetskur. På ære, Bibbi! Det er nei-men ikke noget å komme i slik harnisk for.»

Bibbi var sprunget op av stolen.

«Jeg trenger sannelig å slanke mig, jeg også. Jo, jeg vil hjelpe henne,» sa hun hårdnakket da Kirsten bad henne la slikt tøv fare.

«Ja, ja, forsøk! Men du får ikke røre en tallerken. Mor er slik. Hun liker å gjøre alt selv. Om hverdagene synes hun jeg trenger å hvile før jeg tar fatt på leksene. Og idag er du her. Naturligvis tørrer jeg op ellers om søndagen.»

Før Kirsten hadde snakket ut, var Bibbi på kjøkkenet, nappet et håndklæ fra snoren og tok uten videre et glass og begynte å tørre.

«Nei, nei takk, det tillater jeg ikke,» sa Kirstens mor. Hun var synlig forvirret over gjestens plutselige tilsynekomst og så sig om i kjøkkenet, som om det var henne og ikke Bibbi som var der første gang. Men Bibbi bare lo og tørret videre.

«Her er så koselig. Jeg har bestandig likt mig på lyseblå kjøkkener, må De vite. Vi leiet et lite bedårende fiskerhus før om sommeren, og der var akkurat slike lyseblå vegger. Når vinden stod fra sjøen og vinduet var åpent, hendte det at jeg fikk sjøsprøiten like inn i ansiktet, så nær vannet lå det. Jeg skal dit i sommer også, men til nogen andre mennesker. For jeg må jo ha full pensjon.»

Fru Strand nikket smilende interessert, og Bibbi pratet videre:

«Har De noget imot å låne mig Kirsten nogen uker, fru Strand? Jeg vilde så fryktelig gjerne at hun skulde se sjøen og alle de bedårende holmene. Og så skulde vi bade da, og fiske! Hvitting og kolje og knurr og krabber og kanskje være med skipper Halvorsen og dorge markrell. De aner ikke hvor morsomt en kan ha det slik!»

«Jo, det høres bedårende,» lo fru Strand. Bibbi blev rød.

«Isj, ja jeg vet at jeg misbruker det ordet, men — — Far gjør ofte nar av mig, og Kirsten har en gang tellet til åtte bare i et frikvarter. Herefter skal jeg passe mig. Det er så latterlig å bruke det samme uttrykk bestandig. Men hør! Får Kirsten lov?»

«Det er enda lenge til sommeren. Vi får tenke på det. Takk fordi De vil ha henne med.»

«Å, det er nok mig som må takke hvis Kirsten blir med. Jeg trenger nemlig en fornuftig og omtenksum venninne, sier far. Jeg er så altfor meget øieblikksmenneske. Og Kirsten er så klok og allikevel så morsom. Jeg elsker altså Kirsten!»

«Og jeg elsker dig, Bibbi!» lo Kirsten, som i det samme kom ut i kjøkkenet. «Det må jeg si! — Hvorfor jager du henne ikke, mor?»

«Jeg forsøkte, men Bibbi fortalte så mor-

somt om sommeren på Sørlandet at jeg glemte det, sant å si. Men gå nu inn begge to. Jeg er øieblikkelig ferdig —»

«Ferdig? En stekepanne og to kasseroller — jeg tar stekepannen. Av vei, Kirsten! Jeg skal skrubbe den i vasken. Gå du inn med glass og sølvtøi, så kommer vi to etter.»

— — Da Bibbi var gått om aftenen eller rettere hentet i bil, var der et fortenkt uttrykk i Kirstens ansikt. Moren så at der var noget i veien, men lot som ingenting.

«Hun er virkelig en søt ung pike. Jeg er glad du har en slik venninne, Kirsten. Og jeg som har gått her og gruet for den fine Bibbi Brun!»

«Å, hun har nok kritikk, må du tro. Og en skal ikke ta alt for god fisk som Bibbi sier. Hun vil svært gjerne være populær. Hun inn-ynder sig hos lærerne og er en sånn søt og føielig liten kattepus så lenge det går efter hennes hode, men ve den som sier henne imot, da kan hun reise bust!»

«Kirsten!» sa moren tungt. «Er du ikke mer trofast?»

«Trofast?» Kirsten forsøkte å le. «Jeg kan vel se Bibbis feil og allikevel være glad i henne? Bibbi *er* søt, men jeg vil at du skal se nøkternt på henne, ellers kan du med tiden bli skuffet.»

«Jeg tror nok jeg har en del større menneskekunnskap enn du, barnet mitt. Bibbi er ekte, hun spiller ikke komedie.»

«Det har jeg heller ikke sagt!» ropte Kirsten heftig.

«Nei, nei, ikke ordrett, men jeg måtte få det inntrykk. Nåja, ikke la oss diskutere Bibbi. Jeg får jo anledning til å lære henne å kjenne.»

Morens vennlighet avvebnet Kirsten.

«Det har vært en ordentlig hyggelig dag. Takk skal du ha, mor!» sa hun og gav moren den sedvanlige godnatt-kyssen. Moren slo armene om henne og trykket henne varmt inn til sig.

«Kjære, lille Kirsten,» sa hun bløtt. «Jeg har jo bare dig å leve for.»

Idet Kirsten skulde lukke døren inn til sitt eget lille rum, snudde hun sig og smilte — en smule forlegent:

«Det så enkelte ganger ut som du var mer glad i Bibbi, nemlig!»

Moren smaldt i en hjertelig latter. Endelig kom det da, det som hadde vært årsaken til furteminen og det plutselige utfall mot venninnen.

«Å, du dumme, rare unge. Tror du mor din bytter kjærlighet like så fort som du bytter venninner?»

Kirsten stod og fingret med dørklinken, lukket og åpnet og lukket igjen og holdt et unødig leven.

«Hun er søt Bibbi, skjønner du, det synes jeg med. Men jeg vilde ønske du lot henne forstå at du virkelig er glad i mig også. Mest altså! — God natt da!»

En rask slengkyss, og det rødmende pikeansikt forsvant bak døren, så fort at moren ikke rakk å gjengjelde den siste lille kjærlighetsytring.

Utover våren var Kirsten slapp og trett og klaget over hodepine. Moren måtte vekke henne både to og tre ganger før hun stod op. Og da var det gjerne blitt så sent at det blev liten eller ingen tid til frokosten. En kaffe-slurk og et par biter av et smørbrød var det meste. Men i skolevesken lå en matpakke, og til den satte både moren og Kirsten sin lit.

Appetitten ved middagen var upåklagelig, og luren etterpå rettet en del på hodepinen. Men det var allikevel med engstelse moren så hvor tungt og lenge hun kunde sove, hvis hun ikke blev vekket og minnet om leksene.

«De er slik alle de andre også,» trøstet Kirsten da moren foreslo å gå til lægen og få noget styrkende. «Jeg er bare søvning, ikke det grand annet. Om søndagen har jeg aldri hodepine, for da har jeg sovet lenge nok.»

Fru Strand gikk allikevel til en læge med henne for å få gode råd.

«En nærende frokost bestående av havregrøt, egg og smørbrød, minst ni timers søvn

og to timers ophold i frisk luft er all den medisin pikebarnet trenger,» var det lett-vinte, men kostbare råd.

Fru Strand gikk hjem femten kroner fattigere og lofte sig selv å bli en bedre mor herefter. Hverken havregrøten eller egget hadde stått på spiseseddelen hittil. Kirsten likte ingen av delene, og hun hadde vært svak nok til å la henne slippe. Herefter skulde barnet vekkes med frokost på sengen. Hun skulde selv stå op en halv time før. Grøten kunde kokes om aftenen.

Å, det var en skam hvor hun hadde for-sømt sitt eneste barn. Men det skulde rettes på før det var for sent.

Konstitusjonen er førsteklases, sa lægen, der er hverken blodmangel eller brystsvakhet. Men hun går underernært til sitt arbeid, og det straffer sig. Hun får naturligvis skikkelig smør og ikke dette surrogat som kalles med tusen vakre navn for å få folk til å glemme vitamin-fattigdommen?»

Fru Strand hadde med skam måttet svare at — nei, hun brukte bare margarin. Natursmør var jo så kostbart, næsten det tredobbelte i pris.

«Hm. Men så eier det også minst ti ganger tre så megen næringsverdi, frue,» sa han strengt og mønstret henne bak brilleglassene.

Da fru Strand næste morgen fikk avisen, blev hun mot sedvane sittende lenge og studere bakerste side under rubrikken: Post ledig.

De timene hun lå våken aftenen før, hadde hun fattet en viktig beslutning: Enten måtte Kirsten flytte inn til henne og det koselige, lille solværelse mot gaten leies bort, eller hun måtte finne sig et arbeide. Det første var jo det letteste, værelset hadde fri inngang fra entreen med klæsskap i veggen og var et vakkert rum.

Kirsten hadde fått beholde det slik som hun hadde fått det da hun fylte ti år og flyttet fra mors og fars soveværelse. Møblene var hvitlakerte der inne — — med forgylte lister. Skrivebordet var kommet til da hun fylte femten år en måned før farens død. Det var Kirstens øiesten. I hyllen stod alle julebøkene, helt fra billedboktiden til siste ungpikebok. Skolebøkene stod i en hylle for sig selv over sengen.

Da fru Strand ryddet op og luftet der inne idag, hadde hun fått tårer i øinene ved tanken på at dette vakre lille rummet skulde huse et fremmed menneske.

Med sine egne hender hadde hun heklet og brodert sengeteppet og gardinenes mellomverk. Begge deler tok sig så vakkert ut mot

den kornblå bakgrunn. Kirsten elsket denne blå farven, merkelig nok. Rosa vilde vel egentlig flattert henne mere. Men nei. Blå trekkgardiner for vinduene, blått dynetrek, blått boyteppe på bordet under den gule hengelampen og et strålende blått trekkpapir i skriveunderlaget på skrivebordet. Om det så var gulvteppet, var det i samme stil.

Strand hadde selv vært med å kjøpe det. Hun skal vennes til god smak, sa han. Et duegrått teppe med blå strøbuketter blev straks valgt uten hensyn til prisen.

Ja, det var dengang. Nu stod hun i begrep med å ta alt dette fra barnet og flytte henne over til det mørke værelset mot gården, egentlig et pikeværelse. Hun hadde måttet selge det vakre soveværelsesmøblement i lysflammet bjerk og i stedet kjøpe en jernseng på en hotellauksjon. Ikke for det, sengen var god nok. Der stod også en divan der inne, hvor Kirsten kunde ligge.

Nei, nei. Det var helligbrøde. Hadde ikke Strand gått og gledet sig som et barn den gangen og selv uttenkt alle detaljer helt til vaskeserviset. De hadde forgjeves vært i to forretninger for å finne et som hadde de rette farver.

Rent hvitt med gull eller blått, ikke den gullige farven, sa han, den harmonerer ikke

med det snehvite for øvrig. Og endelig fant de et som både hadde farven og fasongen. Lampeskjermen i taket var gul. Den skar over i orange egentlig. Lampene kan godt ha avstikkende farver, sa Strand, bare de harmonerer med det øvrige. Og da fruen sydde en hette av sterkt rynket kornblå voile over den rødgule skjermen på nattbordet, nikket han fornøid. Nettop slik, ja. Du har smak du, Ellenmor!

Hun glemte aldri den dagen da Kirsten blev eier av hele herligheten. Det var den tyvende juli for snart syv år siden.

Dengang bodde de i villa på Bestun, og gjesteværelset blev i all stillhet omdannet til barneværelse. Kirsten ante ingenting før hun om morgenen kom ned til frokost. Dagen falt på en søndag, og far var hjemme.

Der lå en konvolutt på tallerkenen: «Til vår kjære ti-åring fra mor og far» stod det utenpå. Inni lå bare en lapp: «Ditt eget værelse med alt hvad der står.»

Naturligvis måtte alle tre ovenpå igjen.

«Å, jeg tør ikke!» hvisket hun, betatt som hun var av spenningen og nysgjerrigheten.

Far måtte lukke op.

«En, to, tre!» tellet han. Og der lå det foran henne i strålende morgensol.

Fru Strand fikk tårer i øinene når hun

mintes barnets jubel. Den var ikke voldsom og støierende som de hadde ventet. Hun stod først aldeles målløs. Øinene tindret, og en glad rødme bredte sig over det lille strålende fjeset.

Å, hvor skjønn hun var i sin intense glede.

«Er det virkelig mitt! Bare mitt?» hvisket hun og slo håndflatene sammen. «Å, mor og far!» ropte hun, og så fikk de hver sin kraftige klem begge to. Men litt etter litt løstes jo tungebåndet, og hver eneste ting blev beundret med hele det sprogforråd hun eide.

Ja, det var en lykkelig dag og en lykkelig liten ti-åring som den aften la sig til hvile i den nydelige lille seng, hvor alt var nytt og førsteklases.

Nei, nei, det vilde være helligbrøde å ta dette fra henne.

Fru Strand tok igjen fatt på avisen og leste om igjen den annonsen hun hadde satt kryss ved:

«Dame i satt alder med øvelse i engelsk korrespondanse får lett og behagelig formiddagsarbeide fra ni til ett. Billett merket «Privatsekretær» i ekspedisjonen.»

Ja, alderen er da satt nok, sa hun til sig selv og kastet et blick inn i speilet over Kirstens toalettkommode.

Engelsk hadde hun talt næsten som sitt

eget morsmål. Hun hadde jo vært med faren over Nordsjøen utallige ganger og bodd der over hos engelske venner mens faren gjorde turen til Norge og tilbake igjen.

Da hun blev gift, holdt hun fremdeles korrespondansen ved like med datteren, Ellinor Davis.

Jo, hun klarte nok engelsken. Ellinor hadde alltid på hennes innstendige anmodning pekt på feilene, både de muntlige og skriftlige. Maskinskrivning hadde hun lært for mange år siden — det året hun lærte Strand å kjenne.

«Nu kan du vel slutte,» hadde moren sagt. «Du får aldri bruk for en kontorpost etter denne dag.»

Men heldigvis stod Strand på hennes side.

«Bli ferdig du, Ellen,» sa han, «og få dig en attest for at du kan spille på de tangentene. Det kunde jo hende jeg trengte din hjelp engang også.»

Jo, hun vilde søke den posten. Viste det sig at chefen var brysk og kjedelig og lønnen liten, kunde hun jo bare si nei takk. Under hundre gikk hun ikke. De fire formiddagstimer var såpass verdt. For de pengene kunde hun kjøpe mange gode, nærrende ting til barnet. Forresten var det vel flere hundre hender om benet. Men søke vilde hun.

Kirsten måtte ingen ting ane foreløbig. Hun vilde komme med innvendinger, kanskje foreslå å leie bort værelset også. Nei, nei!

Men pengene måtte skaffes. Det gikk ikke lenger an å leve så enkelt. Doktoren hadde jo simpelthen sagt at det var en forbrydelse å gi en ung pike i den alder margarin i stedet for meierismør.

— — Nogen dager senere fikk fru Strand et brev fra skibsreder H. F. Brun & co. Hun blev anmodet om å innfinne sig på kontoret i Rådhusgaten samme formiddag til nærmere konferanse.

«Er jeg blitt aldeles gal!» mumlet Ellen Strand.

Ansiktet var blitt høirødt under lesningen, og hjertet dunket oppe i halsgropen.

Uff, nei. Hun vilde ikke vise sig frem til beskuelse. En hel del andre var naturligvis også tilsagt. Der skulde være fesjå hos skibsrederen, og han skulde velge den som så mest intelligent ut. Eller kanskje han hørte til den typen som først så på utseendet, nett og fiks eller blid og medgjørilig? Huff, det grøsset i henne ved tanken.

Gud skje lov at det er mig og ikke Kirsten det gjelder, tenkte hun takknemlig.

Mens hun gikk og gjorde huset og midt dagen istand veiet hun for og imot. Enten

måtte Kirsten vedbli å leve på den magre kosten, eller hun måtte ofre værelset.

Altså, hopp i det, Ellen! Han kan da ikke bite dig, selv om du ikke er efter hans opskrift.

Hun bestemte sig for å gå innom en hatteforretning på nedveien for om mulig å få fatt i en hatt som kunde strekkes over toppen. Han vilde vel bli skremt, fikk han se en oldtidslevning trine inn i kontoret.

«Nei, det går ikke, frue. Enten må De sette håret så høit at toppen kommer inni pullen, eller —» damen smilte så elskverdig da hun sa det: «De bør klippe håret helst. De har nettop den hodefasongen som shingel klær. Både nakken og pannen er som skapt til kort hår. Å, jeg ser Dem for mig. Delen på høire side, lett undulert. Og så deilig, tykt hår som De har. Det er ingen sak for Dem. Se på mine tynne tafser. Ja, De aner ikke hvordan jeg så ut! Det er et mirakel, sa frisøren, hvordan jeg blev forvandlet. Og tenk da Dem, frue, som har alle betingelser for å bli forynget.» Hun senket stemmen til en fortrolig hvisken: «Vet De at jeg er to og firti!»

Nei, det var ufattelig, mente Ellen Strand. Hun så ut som en ung pike på syv-åtte og tyve.

«Ja, der ser De. Jeg er viss på De ikke

er stort mer. Men undskyld at jeg sier det: De ser virkelig ut til å være nærmere femti, og det er bare hårfasongen som gjør det. Klipp Dem straks De, frue, og kom så inn og prøv den mørkeblå hatten. Den er aldeles nydelig altså. Vi har ikke flere av det slaget. Det er en modell nemlig, og jeg skal si fjorten for den. Det er rene røverkjøp.»

Fru Ellen Strand holdt pusten under denne lange monolog. Nu drog hun et langt befriende sukk og smilte hoderystende:

«Jeg har en voksen datter, ser De. Hun vilde ikke like det, er jeg redd for.»

«Har hun også langt hår?»

«Nei da, nei da. Hun har nettopp sånn shingel som De har.»

«Kjære, da vilde hun naturligvis bli henrykt. Alle unge piker svermer for ungdommelige mødre. Vet De ikke det? Å, jeg er viss på hun ofte har snakket om hvor stygt det er at hatten sitter så høit. — Ja, var det ikke det jeg visste. Jeg kjenner dem jeg, vet De. Her har nok vært utallige fruer med opsatt hår, men de fleste har måttet bøie sig for moten. Og så praktisk da, frue! Ja, De har kanskje ikke post, De?»

«Ikke enda, men jeg tenker å søke.»

«Ja, det vil jeg si, skal en ut om morgenen, tar det fryktelig tid å frisere et slikt hår

som Deres. Og en ting er uomtvistelig: Chefe-
fene liker best kort hår. Da er damene alltid
i orden. Det er lettere å holde både rent og
pent krøllet. Jeg kan anbefale Dem en nyde-
lig frisørsalong. Der er jeg klippet. Gå dit
straks De, frue, og kom tilbake ti år yngre!»

Fru Strand smilte blekt og anstrengt. All
denne veltalenheten skylte over henne som
et uvær. Hun følte sig som en druknende
og visste hverken ut eller inn.

En tanke arbeidet sterkt i henne: Sett at
hun fikk posten, hvis hun så yngre ut! Sett
at vedkommende fant henne for gammel med
den svære flettetoppen. Og at det øvrige
kontorpersonale vilde le av det komiske sy-
net når de så en hatt på tre hår, som damen
hadde uttrykt sig.

«Visste jeg bare hvad min datter vilde si,»
kom det efter lang betenkning. «Om hun
kanskje vilde synes at jeg er blitt — for-
fengelig. Men gjør jeg det, er det egentlig
for hennes skyld, ser De. Jeg er nemlig enke
og søker kontorpost —»

Hun fikk ikke snakke ut. Ekspeditrisen
løftet hendene avvergende og satte op et an-
sikt som skulde bety: At De betenker Dem!

«Skynd Dem, frue,» hvisket hun. «Se, der
prøver en annen dame Deres hatt! — Å, und-

skyld, den er nok solgt den hatten!» ropte hun og nappet den ut av hendene på en ung pike. Så rablet hun raskt ned en adresse og stakk den smilende i hånden på fru Strand med de ord: «De får aldri en post med den hårfrisuren!»

Fru Ellen stod helt fortumlet ute på gaten. At hun skulde somle bort tiden slik! Naturligvis klippet hun ikke håret! At hun et øieblikk hadde følt sig fristet!

Da kjente hun en hånd på skulderen.

«Gid så heldig da, Ellen! Jeg går nettop nu og tenker på dig. Du har jo også en datter i gymnasiet, ikke sant?»

Det var en skolevenninne, fru Wilberg, som hun traff en gang imellem. Hun bodde ute på Nordstrand, og de hadde ellers helt forskjellige interesser, men hver gang de møttes, var skolen og barna deres samtaleemne. Nu var det et par år siden de sist snakket sammen.

«Min datter har hatt en lett pleuritt, kan du tenke. Å, det er så trist. Lægen sier hun har overanstrengt sig og sittet sulten på skolen. Derfor eide hun ikke motstandskraft da hun blev forkjølet. Er det ikke fryktelig? Og så godt som vi lever! Min mann vil ikke se annet enn natursmør på bordet, og havre-

grøt og egg står hver morgen ferdig til Gyda. Men nei. Jeg har ikke fått henne til å spise egg. Når så en forkjølelse er der, sier lægen, så har de ikke krefter til å stå imot sykdommen. Og da er ulykken ute. Hvordan er det med din datter?»

Fruene blev stående et helt kvarter å snakke. Fru Strand holdt på å glemme både hatt og kontorpost da den andre forskrekket ropte at hun måtte skynde sig for å nå 11.20-toget til Nordstrand.

Fru Strand blev stående igjen på fortauet.

Pleuritt, tæring, sanatorium — det kunde bli følgen hvis hun ikke fikk nettopp denne posten. Ingen av de andre passet. Hun hadde hverken handelsskole eller artium, bare rett og slett en passelig god middelskole-eksamen, og så denne velsignede maskinskrivningen og engelsken.

Chefene liker best damer med kort hår, sa ekspeditrisen.

Mon hun rakk det? Firti minutter igjen.

Hun gikk raskt henimot frisørsalongen.

Da hun stanset utenfor, opdaget hun plutselig et lysglimt — en ny grunn til å klippe håret: Hvis hun fikk shingel, vilde hun føle sig som et nytt menneske, og kanskje det var lettere for den nye Ellen Strand å finne sig til rette i tjenende stilling?

Dette resonnement sammen med vennin-
nens fortelling om datteren jaget alle inn-
vendinger på flukt.

«Det er for din skyld, barnet mitt, jeg ofrer
håret for å gi dig helse og styrke og alt det
gode du fortjener,» hvisket hun og lukket
døren op, blek og skjelvende.

«Jeg skal ha håret klippet hvis det kan
skje straks,» sa hun til den tililende hvit-
klædde.

«Jo da. De er sannelig heldig. Pettersen
er nettop blitt ledig. Vær så god!»

Da hun hadde tatt plass i det lille kabinett,
følt det som om hennes siste krefter var
opbrukte. En elskverdig, smilende herre kom
inn og bukket. Operasjon var det ord som
falt henne på tungen da hun så den lange,
hvite frakk og den blinkende saks.

«Nei, vent litt, er De snild!» stammet hun
og skjøv mannen vekk. «Hør, er det ikke lat-
terlig å klippe håret når en er fylt firti år?»

Mannen smilte, et varmt, beundrende og
elskverdig smil, som fikk henne til å rødme.

Han tok hennes hode i sine øvede hender
og følte sig frem under den tunge flette.

«Fruen er tredve når De går ut herfra,»
forsikret han galant. «Det er nakken som er
det avgjørende nemlig, nakken og hodefor-
men. Begge deler er i skjønneste orden her.»

Dermed tok han uten videre parlamentering fatt på å befri toppen for hårnåler og bånd og lot den tunge flette et øieblikk hvile i hånden.

«Jeg byr Dem firti kroner for det avklippede hår, frue!»

«Hvad sier De?» ropte Ellen og våknet av lammelsen, som hadde sneket sig over henne.

«Firti kroner — og gratis behandling,» gjentok han. «Det er ikke morsomt å ha avklippet hår liggende, det bare ergrer damene, hører jeg. Men saken er at jeg har en presserende forespørsel efter nettop den farven. Håret Deres skjærer i det blå så sort er det! Det er en meget velstående kunde, forstår De. Ellers kjøper vi yderst sjelden avklippet hår.»

Ellen betenkte sig ikke lenge. Ja, hvorfor ikke. Hun skulde så visst ikke lage hverken smykker eller annet av det. Og for firti kroner kunde Kirsten få en høist nødvendig regnkåpe.

«Jo, vær så god, De kan få håret for den prisen. Men kjære, skynd Dem, ellers —»

En skjærende, hvislende lyd, et smerteskrig fra alle de millioner som måtte bøte med livet. Og fletten lå der — livløs i Pettersens hånd.

«Hvorfor løste De den ikke op først?»

spurte Ellen. Hun måtte snakke for å høre om hun enda hadde røst, eller om hun også hadde mistet livet.

«Det var helt unødig, nu renklipper jeg etterpå.»

Ellen Strand lukket øinene med en følelse av å være dødsdømt. Hun vilde ikke se den gradvise forvandling. Bedre å våkne op når alt var over og hilse den nye Ellen Strand —

Da saksen og barberhøvlen hadde gjort sitt arbeide, kom en annen ekspert med krølltenger og kam. Det eneste som var blitt sagt, var spørsmål og svar om hvor skillen skulde være. Siden hadde både øine og munn vært lukket.

Jeg vil ikke tenke, bare hvile mig, sa hun til sig selv og fikk det til med en kraftig viljeanspennelse. Både Kirsten og kontorposten svevet langt borte et sted. Hun enset dem ikke, men lukket både øine og sanser hårdt til.

Hvil dig, hvil dig, sa det inni henne, og hun hvilte — — inne i et stort tomrum, hvor fornuftige tanker ikke kunde eksistere.

«Se så, frue,» sa den lille blide damen, som hadde lagt kronen på verket.

«Jeg tør ikke», hvisket fru Strand og våknet av dvalen, men knep øinene igjen. «Jeg er så redd!»

En munter latter klang like ved det ene øret.

«De har ingenting å være engstelig for. De er aldeles nydelig, frue.»

Langsomt åpnet hun øinene. Det ene øielokk hang et sekund igjen.

«Nei, nei.»

Hun reiste sig forbauset og så sig uvilkaarlig om for å finne den gamle Ellen. Men hun var og blev borte.

Damen smilte triumferende.

«Ja, ikke sant? De er forynget, hvad? Deres mann vil ikke kjenne Dem igjen! Shingel klær Dem storartet!»

Pettersen kom inn og istemte den annens ros.

«Hadde jeg ikke rett, frue? Nu er De ikke én dag mer enn tredve år!»

Ellen Strand hadde ikke mot til å se mer i speilet. Hun måtte bli alene med sig selv først. Hun måtte presenteres for denne nye fremtoning i speilet. Og hun vilde ikke ha tilskuere da.

Hun drog den gamle hatten raskt nedover ørene og kjente med en gysende fornemmelse hvor lett den gled nedover og havnet helt nede ved jakkekraven.

«Hm. Ja, den er nok blitt for stor,» sa hun og smilte sorgløst, takket for sig og tok imot

de firti kroner ute i forværelset. Takket igjen og gikk. En ny kunde satt og ventet på sin tur. Om nogen minutter var hun glemte der inne.

Hun skyndte sig ned i hatteforretningen og fikk den blå filthatt, så sig lynfort i speilet og smatt raskt ut. Damen fra før var til middag, og den nye kjente ikke forhistorien.

Klokken var kvart over tolv da hun gikk ut av elevatoren i fjerde etasje i Rådhusgaten og stod utenfor H. F. Brun & co. Skibsredere.

Nettop det at hun følte sig så fortumlet og fremmed for sig selv, gav henne mot til å banke på døren. Det var en ny Ellen Strand som blev vist inn i det aller helligste av den unge kontorist i forværelset.

Hun så først profilen av en mann i femtiårene. Han satt bøiet over noen papirer og nikket uten å se op da kontoristen meldte «Frøken Strand».

Ellen vilde protestere, men døren hadde allerede lukket sig bak henne.

«Vær så god sitt!»

Stemmen var overraskende behagelig. Det sørlandske tonefall minnet om gamle dager og gav henne straks en koselig hjemmefølelse. Mannen selv så nærmest barsk og ordknapp ut. Den bestemte, glattbarberte haken

tydet på viljestyrke, men stemmen lød vennlig med en biklang av sørgmodighet, som ikke undgikk Ellen Strands lydhøre øre.

Der gikk et par minutter før han så op fra papirene. Ellen måtte straks tenke på et blankt, solbelyst havspeil, slik som hun så ofte hadde sett Nordsjøen på sine mange reiser med faren.

«Ja, det er altså Dem, som har fart på England?»

Et svakt smil kruste lebene et kort sekund, og øinene, de dype havblå, myste undersøkende mot henne, mens han slo små elskverdige slag med papirkniven mot trekkpapiret.

Ellen rensset stemmen.

«Hm. Ja, min far var kaptein på en rutebåt, og jeg hadde derfor god anledning til å komme over.»

«Ja, det var nettop derfor jeg tenkte på Dem. Men De har som De skrev, ingen øvelse på kontor. Tør jeg spørre hvad slags beskjef-tigelse har De hatt siden De opgav sjøen?»

Ellen blev rød, men det lot ikke til at han så hverken henne eller rødmen. Han satt igjen og bladde i papirene og var tilsynelatende optatt av å tyde nogen tall.

«Jeg har — jeg har vært gift. Jeg er enke nu.»

Da snudde han stolen mot henne og sperret øinene på vid vegg. Igjen lå det solbelyste hav foran henne blått og blinkende vakert.

«Det var ikke lite det! Har De barn?»

«En datter bare. Hun går på skolen, men —»

«Javel, javel. Og De tror De kunne trives med å sitte her inne og skrive engelske brev på skrivemaskinen i fire stive timer hver dag?»

«Jeg vil i tilfelle forsøke å gjøre mitt beste, hr. Brun. Jeg lærte på en gammeldags maskin riktignok, og jeg ser De har en nyere type; men det gikk vel an å få veiledning.»

«Jada, jada. Slikt er bagateller. Hvad det gjelder for mig er å få en hjelp som kan nøie sig med halvdagspost, som ikke absolutt behøver en fullstendig kontorpost. Kort sagt en dame, som har en inntekt ved siden av.»

Ellen rettet sig uvilkårlig. Nu kom endelig forretningsmannen til syne. Hun fikk være på vakt. Hun lot sig ikke by hvad som helst, selv om det var halvdagspost.

«Min mann efterlot sig såpass at jeg og min datter så vidt klarer oss. Men hun vokser jo til og skal ha både utdannelse og klær og — Jeg synes derfor det er min plikt å søke et arbeide for at hun kan få det bedre.»

«Vel, vel. Nu er saken grei fra begge sider. Jeg trenger en dattet hjelp til fire timers arbeide og De et pluss i inntektene. Er De fornøid med et hundre og femti kroner måneden?»

Et langt skjelvende sukk fikk mannen til å snu sig igjen. Sannelig hadde hun ikke tårer i øinene! Nei, det var bare innbilning. Øinene var visst slik, likesom så våte og blanke og — vemodige.

«Det er visst mer enn jeg fortjener,» sa hun stille. «Jeg hadde håpet på hundre.»

Den stemmen var merkelig bløt og behagelig, tenkte han, og en følelse av velvære listet sig ubevisst inn i den sterke manns bevissthet.

«Vel, vel, så er det all right. Men hvis denne lille datteren Deres blir syk, har De hjelp til å passe henne?»

«Hun er aldri syk,» smilte Ellen stolt, «og hun er slett ikke så liten. Hun går i gymnasiet —»

«Hvad?»

For første gang følte Ellen at mannen virkelig la merke til henne, at han så på henne ikke bare som lønnet sekretær, men som kvinne.

«Jeg har fylt firti år,» sa Ellen rolig og forsøkte å svare til alderen ved å legge ansiktet

i verdige folder passende den satte dame annonsen søkte.

«Hm. Ja, undskyld, men damene nu tildags er så ungdommelige med dette korte håret og så videre. Jeg gir op å gjette mig til en kvinnes alder,» småklukket han gemyttlig. «Ja, så er der ingen fare med babyen Deres da, frø — frue. Men har De noget imot at jeg kaller Dem frøken Strand rett og slett? De hørte bokholderen kalte Dem så, og — ja, sant å si vilde det falle mig tungt og uvant på tungen. Jeg har nemlig aldri hatt en frue i arbeide.»

«Som De vil, naturligvis,» skyndte Ellen sig å svare. Hun vilde ikke risikere å miste posten for en slik bagatells skyld.

I det samme tenkte hun på ringen under hansken. Den skjultes næsten av diamantringen Strand hadde gitt henne ti år efter bryllupet — den gang han hadde solgt Miraaktiene til fire hundre prosent og selv hadde gitt ett hundre.

Hun blev så anvist plass. Hennes bord stod til venstre for chefens med ryggen mot ham. En fire-etasjes svinghulle full av digre protokoller var imellem dem. Hun behøvde altså ikke grue for å sitte ansikt til ansikt med denne fremmede mann.

Jo, hun likte sig her. Mannen med høvblisk-

ket kunde både tale og tie i rette tid, både se og ikke se. Hun følte sig vel her inne. Der lå en egen trygghet i luften. Her vilde bli lett å arbeide, følte hun. Mannen vilde ikke forstyrre med unødig snakk eller — — nei, han var ingen kurtisør. Det så hun straks.

Jeg har vært heldig, sa hun til sig selv da hun tok elevatoren ned.

Men nu kom næste akt: Å fortelle det til Kirsten hvorfor hun hadde klippet håret.

Ikke for nogen pris måtte hun ane at mor var «frøken Strand» på et skibsrederkontor — hos Bibbis far!

«Ny hatt, mor?» Kirsten smilte fornøid og beså den fra alle kanter. «Den var sannelig chic; men gid, er den stor nok? Den passer mig akkurat!»

Hun prøvde den foran speilet mens moren var ute i kjøkkenet og skrellet potetene til middagen. Det hvite tørklæ var igjen knyttet om hodet. Krøllingen var dyr, og matdampen tok ikke hensyn til hvor den dalte ned.

«Nu må du få en ny kåpe også, i samme farve. Da blir du stilig altså,» fortsatte Kirsten fornøid pludrende. «Og nu kommer våren. Da vises alt som er stygt. Og vårkåpen er neimen ikke penere enn vinterkåpen!»

«Nei, den er blankslitt den også,» svarte moren. Hjertet banket så det gjorde vondt inne i brystet.

Hvad er jeg egentlig redd for? tenkte hun. Kirsten har jo selv kort hår. Og hun kritiserer alltid at hatten sitter så stygt.

«Har du bakt?» spurte Kirsten og festet blikket på hodeplagget da de satte sig til bords.

«Nei da. Men det er en annen liten overraskelse; du skal få den når vi er ferdig. Nei, du må være tålmodig, min venn. Først tre stykker makrell og to porsjoner rabarbragrøt, så kommer det.»

Hun spiste selv lite. Matbitene satt fast i halsen. Det følte som hele organismen nektet å lystre. Men endelig var da middagen over.

«Først tar vi av bordet,» foreslo moren og gikk foran med et fullt brett. «Ta av duken og legg den andre på.»

«Mor, du piner mig!» jamret Kirsten og satte trut.

«Se så. Sett dig nu der og lukk øinene igjen. Når jeg har tallet til tre, kan du se op!»

Både det helermede forklæ og hodetørklæ var fjernet da Kirsten fikk se sin nye mor. Hun gned øinene med begge hender. Så fór hun op av stolen, stillet sig bak moren og strøk henne nedover nakken med skjelvende, famlende hender.

«Nei, jeg kan ikke tro at det er dig, mor,» kom det med brutt stemme. «Jeg kjenner dig ikke lenger, mor! Du er så — du ligner ikke en mor lenger, synes jeg.»

Hun stod litt og betraktet henne fra siden. Øinene glippet, lebene skalv, og ansiktet var høirødt av sinnsbevegelse. Og da — plutselig

som et skybrudd kom tårene. Hun kastet sig nesegrus på sofaen og hulket voldsomt og ubehersket.

Moren tok et skritt henimot sofaen, men betenkte sig. Dette var nok verre enn hun hadde fryktet. Og allikevel. — Var det riktig å finne sig i en slik ubehersket og urettferdig opførsel? Skulde hun innrømme at det var galt å ta et så viktig skritt uten først å høre Kirstens mening?

Nei, nei. Det gikk da ikke an å la sig tyranisere av sin egen datter.

Harmen grep henne.

Det var ikke ofte Ellen Strand blev sint — og aller sist på sitt eneste barn, det eneste hun eide i denne verden, som hun så ofte sa.

Men nu kom det over henne en sterk følelse av at hun måtte hevde sig, skulde ikke datteren ta all makten fra henne.

Det hadde aldri hendt at Kirstens tårer for-gjeves kalte på morens medfølelse og kjærtegn. Men denne gang lukket hun hårdt til for all sentimentalitet.

Det var jo for barnets egen skyld, til hennes beste. Og var det ikke Kirsten som idelig og alltid hadde gnålt om hvor unett og gammeldags hun var!

«Kirsten!» — Om et revolverskudd var blitt avfyrt, kunde ikke den gråtende blitt mer for-

bauset. Denne skarpe tonen var ikke mors almindelige. Et øieblikk ophørte hulkingen. «Du er riktig slem mot mig nu! Forstår du ikke hvor barnaktig du opfører dig? Barnaktig og uskikkelig og egoistisk! Hvorfor er det så meget verre at jeg klipper håret enn alle andre mødre? Svar mig på det, Kirsten?»

Tonen var nu nærmest blitt øm og bedende.

«Fordi — fordi — fordi du er ikke som alle andre mødre. Å, mor, forstår du ikke det da!»

En ny hulken, mer hjerteskjærende og ubehersket enn før.

Fru Strand holdt sig fremdeles hård og uberørt.

«Jeg forstod dig slik at du gjerne vilde se mig pen og ungdommelig. Det har bestandig irritert dig at hattene ikke rakk helt ned i nakken.»

«Du behøvde vel ikke bry dig om det, vel? Jeg mente ikke at du skulde klippe håret iallfall.»

«Men det var jo ingen annen utvei. Kjære dig da, Kirsten!»

Fru Strand forsøkte å le, og hun fikk det til.

Latteren jaget bort både bitterhet og sinne, og da Kirsten forstod at hennes tårer for en gangs skyld ingen virkning hadde, var det likesom ikke lenger nogen vits ved å ligge der og tute.

Hun reiste sig op på albuen og kikket bort på den ungdommelige pene damen, som hadde tatt plass i gyngestolen, hvor hun vugget sig op og ned — med hodet helt tilbakelenet og de pene hender hvilende på stolarmene.

Hele mor var jo forandret. Hun bar hodet høiere, halsen var likesom blitt lenger, ansiktsuttrykket var et annet, der lå et hemmelighetsfullt smil og lekte om munnen, og øinene lyste med en ny glans.

Om det så var de nye skoene så var de med og gjorde henne yngre. Idag hadde hun tatt lysegrå strømper på i stedenfor de sorte, og Kirsten hadde ikke før sett hvor nette og fikse de var med de smale remmene som gikk i kors over den høie vristen.

«Mor! Du er ikke den samme!» ropte hun med en fortvilet klang i stemmen, og på nytt styrtet tårene frem.

Moren blev rolig sittende og se på henne.

«Nu skal du forsøke å være rolig, Kirsten,» sa hun vennlig og bestemt. «Svar mig på en ting: Er jeg blitt mindre pen med denne frisyren?»

«Nei!» snøftet Kirsten. «Det er ikke det. Men du er så fryktelig forandret. Du er ikke mor, — min mor, skjønner du!»

Da klarte ikke Ellen Strand det lenger. Hun slo begge armene om den store jentun-

gen og blandet sine tårer med hennes og glemte ganske å ta hensyn til den nye, fine frisyren.

«Dumme, lille Kirsten,» hvisket hun og holdt henne tett inn til sig. «Du begriper vel at kjærligheten ligger ikke i den fletten som jeg solgte til frisøren.»

«Solgte! Å, mor! At du orket —»

«Jeg orker ikke å ha den livløse tingesten liggende i en skuff. Og dessuten fikk jeg firti kroner for den. Det blir en fin regnkåpe til en viss person.»

«Jeg vilde tusen ganger heller at du ikke hadde klippet dig.»

«Ja, men nu er det altså gjort, Kirsten, og det kan ikke forandres. Vi får begge to forsøke å glemme denne bedrøvelige stund og innbille oss at det var det beste.»

«Du kunde iallfall spurt mig først.»

«Det kunde jeg, ja. Men jeg bestemte mig først i formiddag, og da var der ikke tid. Egentlig håpet jeg på å gi dig en gledelig overraskelse. Se så, tørr nu tårene og gi mig en kyss, og så er vi like gode venner igjen.»

Moren fikk kyssen, men Kirsten følte sig fremdeles forurettet.

Da moren hadde tatt armforklæ på igjen, skjød Kirsten ut den siste pil av koggeret:

«Har du tenkt på, hvad far vilde ha sagt? Han var stolt av det lange, tykke håret.»

Der fór en hurtig rødme over Ellen Strands ansikt. Pilen traff.

«Hadde far levd, vilde alt — alt vært anderledes. Det er egentlig fordi vi ikke lenger har ham at jeg kom til å gjøre dette. Jeg trenger alle de lettelser jeg kan få herefter. Kanskje jeg må forsøke å få en liten kontorpost. Vi trenger å leve bedre begge to, og jeg vil gjerne du skal gå pent klædd, vet du.»

«Mener du det?» Kirsten fór op av sofaen og var fyr og flamme. De brune øinene i det røde, forgråtte ansikt hadde igjen fått liv. «Aldri i verden skal du ha kontorpost, før vil jeg sulte!»

«Der er tusen enker som må arbeide for å leve, barn. Hvorfor skulde jeg være en undtagelse?»

«Mor, jeg kjenner dig ikke igjen, du er blitt så — så —»

«Så energisk?» lo Ellen Strand og gav datteren et raskt strøk over det kortklippede hår før hun gikk ut til middagsopvasken.

Gid jeg aldri hadde gjort narr av hattene, tenkte Kirsten da hun satt alene igjen med matematikk-opgavene. Hun følte det som om denne dag hadde skapt en kløft mellom

henne og moren, en kløft som hun ikke våget å se ned i, så dyp og uhyggelig var den.

Med ett sprang hun op. Det gikk jo an å bygge bro over farlige kløfter. Det vilde hun straks gjøre.

«Mor, herefter tar jeg opvasken. Jo, jeg vil! Jeg har godt av å røre mig litt før jeg begynner å lese. Næsten alle de andre pikene i klassen vasker op mens moren hviler. Det er bare du som har vært altfor — snild.»

Ellen Strand tenkte straks på kontorposten, og at det sikkert vilde smake godt å få en hvil herefter, skulde hun ikke bli altfor trett.

«Ja, ja. Du kan hjelpe mig, så blir jeg før ferdig. Men er du ikke trett?»

Kirsten satte nesen i sky og smilte overlegent som den der eier en ubegrenset kraft.

«Gå inn og legg dig! Det er da fort gjort. Nu kan jeg også ha noget å rose mig av når de andre skryter av sin huslighet. Gå, sier jeg!»

Kirsten formelig skjøv moren ut av kjøkenet.

«Jeg kjenner dig ikke igjen,» smilte moren. «Du er blitt så —»

«Energisk, ja,» lo Kirsten igjen. Og plutselig følt det som om den uhyggelige kløften var forsvunnet, og det bare var en ond drøm at hun hadde sett ned i dette svarte dypet.

«Jeg undres på om du er i slekt med den frøken Strand som er på fars kontor?» sa Bibbi en dag.

«Hvordan ser hun ut? Er hun ung og har lys cutting og heter Ellinor, da er det min kusine,» sa Kirsten.

«Nei, jeg aner ikke noget av det der. Jeg har jo aldri sett damen. Hun er der bare fra ni til ett, og jeg er der aldri på den tid. Men jeg vet hun heter Strand og er en slags privatsekretær for far. Hun gjør et godt arbeide, sier han, og er svært flink i engelsk.»

«Da kan det umulig være Ellinor,» mente Kirsten. «Hun strøk i engelsk i første gym. og gad ikke gå videre. Men det er jo mange med navnet Strand.»

«Ja, naturligvis. Jeg skal sannelig spørre far litt ut om henne. Det er første gang han har privatsekretær. Når jeg har fått artium, skal jeg overta det arbeide. Et hundre og femti kroner måneden, Kirsten! Og gratis kost og losji. Det er ikke verst det, hvad? Privatsekretær! Flott, ikke sant?»

Bibbi lo trillende. Hun løp hele skalaen nedover før hun stanset. Den latteren hadde gitt henne klengenavnet Sankta skala av latinlæreren, og hele klassen moret sig når hun imellem slo latterdøren på vid vegg og løp nedover trappen — lett og behendig.

Da Kirsten kom hjem, refererte hun samtalen for moren.

«Hvem kan det være, tror du?»

Fru Strand var nettop i ferd med å dekke bordet og takket skjebnen at hun hadde ryggen til barnet, ellers vilde den dumme rødmen forrådt henne.

«Det er mange med det navn,» sa hun likegyldig. «Men en slik post vilde sannelig vært grei å ha. For mig, mener jeg, bare fire timer og så god betaling.»

«Du kontordame! Aldri i livet!» ropte Kirsten heftig. «Hvad tror du far vilde ha sagt?»

«Hadde far levd, vilde der aldri blitt tale om det naturligvis. Men en enke kan nok bli nødt til å ha lønnet arbeide. Det må du være forberedt på, Kirsten. Og egentlig har jeg megen tid til overs om formiddagen. — Jeg vil virkelig tenke på noget lignende. Det var kjekt at du satte mig på tanken.»

Kirsten foldet hendene under haken og satte albueene på bordet mens hun betraktet moren.

«Mener du det, mor, eller spøker du? Du er så rar. Jeg forstår dig ikke. Siden du klippet håret, er det likesom noget inni dig er blitt forvandlet. Jeg må ofte tenke på Samson og Dalila. Han mistet sin styrke med lokkene. Du har både mistet noget og fått noget nytt istedet.»

Moren lo — forsøkte å le naturlig og sorgløst. Men Kirstens skarpe øre hørte at klangen var falsk og skurrende.

«Nu vet jeg det,» sa hun efter å ha betenkt sig et øieblikk. «Du er ikke så rolig lenger, mor. Du er blitt nervøs. Ja, akkurat det er du. Din sjels styrke satt i dine lokker, akkurat som hos Samson. Føler du ikke selv noget slikt kanskje?»

Moren forsøkte å slå det hele hen i spøk og begynte å tale om noget annet. Men Kirsten vente tilbake til håret og styrken. «Du var sterkere før, mor. Du var roligere og skvatt ikke ved den minste lyd, slik som nu. Du skifter så lett farve. Og så er du blitt mer distrè og glemsom, ikke sant? Husker du siste søndag, da du kom inn og vekket mig og trodde jeg skulde på skolen?»

«Jeg begynner å bli gammel,» sa fru Strand og smilte sukkende. «Jeg nærmer mig en og firti. Det er rimelig hukommelsen slappes. Og så er det vårluften naturligvis. Den tæ-

rer på oss begge. Men herefter skal vi spise meierismør, Kirsten, nam, nam! Og vi skal få et egg hver morgen. Jeg var på torvet i formiddag og kjøpte av den gamle, hyggelige mannen fra Asker.»

Moren snakket og snakket helt til Kirsten glemte både den skremmende kontorpost og det kortklippede håret, — mente fru Strand.

Men om aftenen tok hun tråden op igjen.

»Hvis det virkelig er sant at vi trenger mer inntekt, kan vi leie bort mitt værelse, og jeg flytte inn til dig på sofaen.»

«Til det solløse værelset? Nei takk. Du trenger all den sol du kan få. Og en annen viktig innvending, min venn: Det rummet ditt er fars presang til dig på din tiende fødselsdag. Jeg vilde føle det som en helligbrøde å ta en fremmed inn der. Du snakker så ofte om hvad far vilde si og synes, du, Kirsten. Tenk på far i forbindelse med blåværelset!»

Over Kirstens ansikt fløi et drømmende, vemodig smil. Hun gikk med en andektig mine langsomt inn i sitt værelse og så sig om der inne som om det var første gang hun var der.

Moren fulgte stille efter.

«Jo, her er nydelig,» sa Kirsten dempet og så sig om med forelskede blikke. «Var far — var han svært glad i mig, tror du?»

Moren smilte og strøk en tåre vekk fra øienkroken.

«Om han var! Husker du han en gang kalte dig Kisse, Misse, Mons, og du begynte å gråte? Kattepusser klorer de, far, sa du, men Kitti klorer ikke —»

«Ja, Kitti kalte dere mig, da jeg var liten. Hvorfor sluttet dere med det?»

«Det var da du begynte på skolen. Vi vilde du skulde kalles med ditt døpenavn der, og da måtte vi gjøre det samme. — Nei, fars gave til dig er urørlig, barn. Blir det nødvendig, må jeg heller se å få mig litt arbeide,» sa fru Strand freidig og gav Kirsten en godnatt-kyss på kinnet.

«Å, mor, du er *altfor* gammel!» ropte Kirsten, og øinene strålte ved denne plutselige opdagelse. «De vil bare ha pur unge nu, skjønner du, de er billigere og mer føielige og lettvinte og — —»

«Javel,» smålo moren, «så er der da altså ingen fare for at jeg blir foretrukket.»

Men om natten drømte allikevel Kirsten at moren satt inne i en stor sal og klimpret på en skrivemaskin mens hun og faren stod utenfor vinduet og gråt.

«Din venninne Kirsten —» sa Bibbis far en dag ved middagsbordet og tok en slurk vann.

Bibbi smilte.

«Ja, kom med resten!»

«Hm. Hva er faren?»

«Død, har jeg jo fortalt dig før, flere ganger, far! Du er altså håbløs glemsom.»

«Hm. Så han er død. Og moren er enke?»

Da skrattlo Bibbi.

«Gid, hvor logisk du slutter. Ja, tenk, når en mann dør, kalles konen enke. Det stemmer det, paps! Du er flink!»

Paps smilte.

«Har hun noen beskjeftigelse den moren?»

«Hun er jo Kirstens mor jo, styrer huset og syr Kirstens klær og gjør alt, alt. Hun er fryktelig flink altså. Og så søt kan du tro. Hun er virkelig pen altså. Og tenk, nu har hun klippet sig. Ja, du kan gjerne se forbau- set ut.»

Brun la uvilkårlig gaffel og kniv fra sig og stirret på datteren.

«Klippet sig? Jaså. Hvor gammel kan hun være?»

«Å, nokså gammel, sikkert firti, så det var rimelig Kirsten var fortvilet. Tenk, hun hadde ikke nevnt det med en stavelse til henne. Og plutselig en dag får hun se moren uten hår.»

«Ja, det var fryktelig,» sukket faren. «Uten hår! Fyda!»

«Uten topp, mener jeg naturligvis. Men du begriper vel at Kirsten syntes det var kjedelig. For fru Strand er ikke slik, forstår du. Hun er ikke jålete og moderne —»

«Slik som du og Kirsten?» falt faren inn og knep det ene øie igjen på en megetsigende måte.

«Uff, at du kan sammenligne oss med en gammel kone! Det passer da bedre for oss unge!»

«Hm. Og Kirsten var altså forarget?»

«Ja, hun storgråt, fortalte hun. Og det rare er at fru Strand er blitt forandret ellers også. Før var hun så rolig og stillferdig og blid og vennlig og fryktelig søt og moderlig. Du husker vel hvor jeg blev begeistret første gang? Nettop fordi hun var så ulik de fleste damer på hennes alder. Ja, for de er da gyselig jålete og forfengelige! De klær sig som backfischer og pudrer og sminker sig og er ikke spor moderlige og søte.»

«Har — har fru Strand mistet sin moderlighet med lokkene, er det det du mener?»

Bibbi nikket ivrig. Ansiktet var rødt, og øinene skinte.

«Akkurat. Kirsten mener at hun er blitt nervøs etterpå. Hun angrer! Og hun er blitt mer forfengelig. Nei, Kirsten har ikke brukt det uttrykk. Men hun mener det. Fru Strand har gått sortklædd i to år. Men da hun hadde klip-
pet håret, begynte hun plutselig med kulørte kjoler. Og Kirsten sier at hun i alle retninger er mer nøie med sitt utseende. — Hun masserer ansiktet og slikt noget for å få penere hud.»

«Og det liker ikke den unge dame, hvad?»

Tonen var skarp og høi, og Bibbi betraktet ham forbauset.

«Synes du det er rart om Kirsten forundrer sig over at moren sånn plutselig begynner å — å —»

«Å få mer interesse for sitt eget utseende og ikke bare for Kirstens, mener du? — Ja, ærlig talt, Bibbi. Jeg synes det røper en dårlig side hos din ellers så prektige venninne. Hun må være dyktig bortskjemt av moren, den gode Kirsten, og jeg tror det er på høi tid hun får øinene åpne for at en mor på firti, ja selv om hun er enke, har all grunn til å betrakte sig som en yngre dame med livet foran sig.»

«Far!»

Bibbi ropte det høit og forskrekket.

Faren smilte beroligende og puttet servietten bedre ned bak snippen før han tok fatt på suppen.

«Livet foran sig? Hun har jo det viktigste bak sig vel? Enke og — —»

«Enker har lov til å gifte sig på nytt efter norsk lov,» sa faren lunt. «Det kunde jo tenkes at fru Strand fant det betryggende å gi Kirsten en ny far?»

«Stakkars Kirsten da!» kom det dypt og inderlig med tårer i de blå øinene.

«Hvis det var en bra mann som kunde forsørge dem begge —»

«A, det vilde være sjofelt av fru Strand!» ropte Bibbi indignert. «Troløst og hjerteløst og hensynsløst!»

«Hm, hm. Du bruker sterke uttrykk, jenta mi. Du glemmer at en enkes kår kan være vanskelige, især når hun har en datter som skal utdannes foruten å ha kost og losji og klær.»

«Det har jeg aldri tenkt på,» sa Bibbi og var med ett spak i stemmen.

«Nei, dere pikebarn tenker ikke langt,» svarte faren en smule barskt. «Og jeg råder dig til ikke å støtte Kirsten hvis hun skulde nevne noget i den retning. Du bør være den første til å forstå hvor ganske anderledes både Kirs-

ten og moren vilde få det sammen med en ny forsørger.»

Bibbi satt litt og tenkte. Begge spiste i taushet.

Endelig sa hun:

«Egentlig tror jeg ikke de savner noget. Jo, en ting: piano. Fru Strand solgte det da Strand døde, og det var nok en stor sorg for Kirsten. Hun er meget musikalsk.»

«Moren også?»

«Ja da, hun både synger og spiller, sier Kirsten.»

«Ja, se det!»

«Puh, men de har det så hyggelig allikevel, må du tro. Der er så hjemlig, så lunt og koselig, enda de bare har én stor stue. *Jeg* savner aldri noget når jeg er der.» — Litt efter kom det bløtt og stille: «Tenk å ha en — en mor da.»

«Hm, hm. Ja, det er ikke lite det,» sa faren med tykk stemme.

Straks efter reiste Bibbi sig med takk for maten og fór som en vind ovenpå, hvor hun kastet sig nesegrus på sengen og hulket med armene klemt om hodeputen.

«Jeg fortjener virkelig ikke det pålegget, hr. Brun! Jeg er så fornøid med den lønnen jeg allerede har.»

«Men det er ikke jeg, frøken Strand. Jeg vil være viss på at De har full erstatning for, hvad De taper ved å måtte forlate Deres hjem tre-fire timer hver dag. Det generer mig å tenke på at De må ta igjen en hel del husarbeide når De kommer hjem. Herefter kan De vel ha litt mer hjelp?»

Ellen Strand rødmet forvirret. Det var første gang hennes chef viste interesse for hennes private affærer.

«Jo takk, det vil jeg. Tusen takk! Farvel!»

To hundre kroner! Hun sprang nedover trappen fra fjerde etasje istedenfor som ellers å benytte elevatoren. Hun trengte å bevege sig, å foreta sig noget efter denne gledelige overraskelse og satte farten op. Hun hoppet over de siste trin og løp like i armene på Bibbi, som stod og ventet på elevatoren.

«De her, fru Strand?» ropte Bibbi med et

strålende smil og rakte henne hånden. «Tenk, vi fikk fri en time før idag på grunn av en begravelse, og nu vil jeg overtale far til å slutte før tiden, far har nemlig sitt kontor her, helt oppe i fjerde etasje, derfor tar jeg elevator. Han blir nok forbauset når han ser mig på denne tid.»

Plutselig stanset hun. Det strålende uttrykk vek plass for et forvirret, spørrende smil.

Hurtig som lynet kom tankene, og fru Strand leste dem likeså tydelig som om de var uttalt.

«Ja — jo, Bibbi, nettop slik er det, ja,» stammet hun rød og forlegen, fortvilet som hun var over å være grepet i fusk.

«De er frøken Strand!» hvisket Bibbi og så op og ned ad Kirstens mor mens en grå blekhet la sig over det friske ansikt.

Fru Strand bare nikket, men tok ikke øinene fra den unge pike. Hun vilde ikke flykte nu, men se til bunns i sin egen feighet og ta følgene av den tankeløse omgåelse av sannheten.

«Men hvorfor, fru Strand?» kom det høiere og skarpere, og de blå øine uttalte allerede dommen over den uforståelige uærlighet.

«Deres far vilde helst si frøken. Han syntes det falt så tungvint og uvant med en frue på kontoret, og jeg — det gjorde mig ingenting de få timene — jeg var jo så lykkelig over å få arbeide — for Kirstens skyld.»

«For Kirstens skyld? Å ja, nu forstår jeg,» sa Bibbi, og stemmen var med ett blitt bløt og forståelsesfull. «Men hvorfor har De ikke fortalt henne det?»

«Ja, det var dumt å tie stille, men hun har så meget imot at jeg skal — — streve med ekstra-arbeide. Hun vilde vi skulde leie bort hennes værelse for å få mer inntekt, men det vilde ikke jeg. Og — ja, det var nødvendig for mig, forstår De, Bibbi. Og jeg vilde ikke bedrøve Kirsten med dette. Det vilde bare pine henne.»

Plutselig kom det et skarpt stålglint i Bibbis vaksomme øine.

«Var det derfor De klippet håret, fru Strand — — for å se yngre ut?»

Bibbi hadde tatt et par skritt tilbake mot elevatoren, og fru Strand følte i det samme hvor koldt det var i den store, åpne hallen. Hun hadde jo også sprunget sig sved nedover trappene.

«Jeg klippet egentlig for å få en pen hatt, og kanskje jeg også ubevisst håpet at jeg lettere fikk posten når jeg så — — yngre og mere moderne ut.»

«Å nå. Det var først etterpå at De hilste på far altså? Han har bare sett Dem slik som De nu er?»

Fru Strand bestemte sig for å smile til det

spørsmålet. Men det blev bare munnen som gjorde en grimase, da hun sa:

«Ja, han kjenner ikke den forrige fru Strand med hatten på tre hår!»

Bibbi nikket og stirret inn i den tomme elevatøråpning.

«Skal Kirsten fremdeles ingenting vite?» kom det koldt.

«Det kommer an på Dem det, Bibbi. Foreløbig vil jeg helst at hun ikke skal vite noget om denne posten. Jeg må iallfall forberede henne.»

Bibbi kastet hodet bakover og smilte. Å, hvor spydig, tenkte fru Strand.

«Jeg er ingen sladrehanke, må De tro. *Jeg* skal nok tie! Men jeg er overbevist om at Kirsten heller ikke liker sånt hemmelighetskremmeri. Nei, nu må jeg nok ta elevatoren, den har vært nede to ganger alt. Farvel!»

Gleden over de to hundrelapper var som blåst bort. Langsamt gikk Ellen Strand ut i dagslyset og tok første trikk hjem.

Da Bibbi kom inn på farens kontor, søkte hennes blick uvilkårlig den tomme plass ved skrivebordet til venstre for faren.

«Er damen alt gått?»

«Ja, hun slutter ett.»

«Og du er fremdeles like fornøyd med henne?»

Brun bladet i nogen papirer og så ikke op, men han følte datterens blikk på sig.

«Joda, hun er flink og grei. Men hvor tidlig du slutter idag?»

«Hør, er hun pen den frøken Strand? Er det her hun sitter?» Bibbi satte sig i den tomme stol. «Her skal altså jeg sitte om to år! Jeg gler mig jeg, far. Men stakkars frøken Strand *da*, du! Hun blir nok lei når du sier henne op, hvad?»

Faren så skarpt på datteren, men Bibbi satt smilende med fingrene på skrivemaskinen og lot som hun skrev.

«Gid, hvor morsomt det må være! Hjelper det at jeg spiller piano? Jeg er vant til å springe fort over tangentene og lese noter. Det har vel litt å si?»

«Åja — jo — kanskje.»

«Du far! Er hun pen og kjekk? »

Bibbi svingte sig rundt og så faren rett op i ansiktet. Han flyttet blikket fra datterens ansikt og lot det følge en flue som surret på vindusruten.

«Tja, det blir en smaksak, barn. Hun er visst ganske pen, antar jeg. Men hovedsaken er nu at hun er flink i engelsk og har takt og — — dannelse og aldri virker forstyrrende.»

Brun vippet en blyant op og ned mot bordet med små, iltre smell.

Bibbi satt med et uutgrunnelig smil i de blå øine og fulgte hver trekning i farens ansikt.

«Jeg undres på om det var henne som gikk nedover trappen da jeg kom opover med elevatoren? Blå, chic hatt og sort kåpe, nokså slitt og gammeldags, mørkt hår og øine, såvidt jeg så i farten.»

«Jeg legger virkelig aldri merke til hennes yttertøi,» sa han likegyldig og begynte å blade i telefonkatalogen.

«Men håret og øinene?»

«Jo, jo, det har vel vært frøken Strand da. Hun gikk nettop,» sa han utålmodig og grep etter telefonrøret. «Et øieblikk, Bibbi!»

Bibbi knep munnen igjen og så sig mysende omkring mens faren telefonerte. Hun forsøkte å tenke sig situasjonen om formiddagen: far der og fru Strand her. Far ser henne bakfra, ser den pene nakken, hvor håret faller så tett og sort. Hun er nogen og tyve sett bakfra. Og når hun snur sig, smiler hun med de vakre, brune øinene og den søte, morsomme munnen, som går op i en bue under nesen når hun åpner den. Vær så god, hr. Brun, sier hun med den dype, behagelige stemmen. Hun snakker så lavt og rolig. Det er akkurat som musikk i stemmen hennes — —

Å, hvor godt han må like henne!

«Isj!» brast det uvilkårlig frem.

«Jeg er straks ferdig,» smilte faren, som trodde hun var blitt utålmodig over den lange passiar.

Bibbi lo:

«Det var bare en flue på nesen, — snakk vekk du, jeg har det så morsomt, så! Jeg drømmer og dikter om fremtiden — — når jeg skal bli din sekretær!»

Efter en lang, sur vår var endelig sommeren kommet. Bibbi hadde gang på gang minnet Kirsten om morens løfte — å la henne bli med til Sørlandet; men fru Strand var ikke lenger så sikker på om Bibbi mente det alvorlig med innbydelsen — etter møtet utenfor elevatoren.

At hun ikke hadde vært oppe hos Kirsten siden, var et tydelig bevis på den uvilje hun fremdeles følte for den falske privatsekretær, mente fru Strand. Og i grunnen var det en lettelse å slippe å se henne foreløbig. Med tiden vilde det vel ordne sig. Kirsten måtte suksessivt forberedes på at moren hadde et lønnet arbeide, og hun hadde håpet på at Bibbi vilde hjelpe henne.

Men der var noget i Bibbis holdning den dagen som satte en stopper for fru Strands tanker om den hjelpen hun kunde vente sig. Det næsten fiendtlige, kolde blikk var ikke innbilning.

Hun kunde da vel aldri være jalou, fordi

en fremmed inntok den plass hun engang gledet sig til?

Eller — — Fru Strand vilde ikke tenke tanken helt ut, så absurd forekom den henne.

Hun rødmet og gjorde en foraktelig grimase. Hun måtte jo være innbilsk når en slik tanke i det hele tatt kunde opstå.

Enke med voksen datter! Ånei. Bibbi nærret nok ikke nogen frykt i den retning. Det var naturligvis bare hennes avsky for dette komediespillet som holdt henne borte.

Den kjære, søte Bibbi — jeg forstår henne så godt, mumlet fru Strand og tørret en tåre bort. Jeg har skuffet henne. Men en gang vil hun kanskje forstå hvor vanskelig det var for mig.

Fru Strand satt og la siste hånd på en av Kirstens vaskekjoler, mens tankene kretset i ring om det som hun selv betraktet som sitt livs største skjensel.

Og allikevel — — Nei, hun angret ikke. Den sekretærlønnen hadde allerede skaffet dem så mange goder at det opveide fullt ut de kvalfulle timer når hun i nattens stillhet lå og pintes av tanken på hvor lenge denne utrygghet skulde vare.

Kirstens garderobe var blitt komplettert fra innerst til ytterst, praktisk og pent bade-

utstyr var anskaffet og et tykt, varmt reisepledd satte kronen på verket.

Kirsten hadde klemt henne så voldsomt da hun fikk se det, at moren mente det var livsfarlig å komme med flere overraskelser hvis takken fremdeles skulde gis så korporlig.

«Men du selv da, mor?» hadde Kirsten virkelig spurt. «Hvor vil du reise hen?»

«Å, det blir vel en utvei,» var svaret.

Både tante Hilda og fru Pettersen hadde bedt henne tilbringe en ukes tid hos dem på Nesodden. Og så hadde hun jo både Nordmarken og Bygdø til sin rådighet. Der var nok å velge mellom.

Kirsten skulde ikke bekymre sig om henne, men bare nyde ferien og bli sterk og brun av den salte sjøluften, som var akkurat hvad hun nu trengte til, sa lægen.

At hun selv sannsynligvis bare vilde få to ukers ferie kunde jo ikke fortelles.

Noget annet som også pinte henne i denne tiden, var hennes chefs absolutte taushet angående Bibbi. Og derfor var det vanskelig å finne en naturlig anledning til å takke for hans store elskverdighet mot Kirsten.

Hun skulde ikke bare være Bibbis gjest hele ferien, reisen med dampskibet frem og tilbake vilde han også betale.

«Han får alt slikt næsten gratis,» forsik-

ret Bibbi da Kirsten gjorde ophevelser. «Det er visst slik når en eier dampskiber.»

Fru Strand blev het da hun hørte det. Det følte så altfor overveldende. Og når hun engang måtte takke for alt, vilde det falle så vanskelig.

Men hun kom sig ikke til å nevne ett ord til Brun. Hun var fremdeles frøken Strand, og han var chefen, korrekt og høflig. Bare en gang imellem så hun et gløtt av mennesket — som den dagen hun fikk pålegget. Etterpå var han igjen bare chefen og lot til å ha glemt at hans sekretær hadde hus og hjem og en datter som var hans egen Bibbis venninne.

Det er best slik, tenkte Ellen Strand og sydde videre. Kirsten hadde sikkert hjertelig nok frembåret morens takk.

«Han likte ikke at jeg takket,» sa hun den søndag hun kom hjem efter å ha tilbragt hele dagen på Lysaker.

«Det er Bibbi som må takke til at De vil tilbringe hele sommeren sammen med henne. De gjør både Bibbi og mig en stor glede ved å slå følge —»

Der kom Kirsten. Det hørtes lang vei at hun var i strålende humør. Hun tok trappen i to-tre sprang og lukket op entrédøren med et visst hastverk. Hun hadde sikkert noget

morsomt å fortelle. Hun plystret som en gutt mens hun hengte tøiet av sig og lukket ikke, men puffet simpelthen døren op.

«Gid som du bråker da, barn!» skjente moren smilende. I grunnen likte hun henne slik. Dette litt uvørne vesen var kommet det siste år. Før var hun mer stillferdig og stilig og kanskje litt sær og vanskelig. Heldigvis gled det av henne etter hvert. Bibbis innflytelse gjorde sig gjeldende.

«Hatt det liddelig moro altså,» var svaret mens hun sank ned i en stol. «Nei, den Brun er vel snild, du! Han bilte oss fra Lysaker og satte oss av oppe ved Colosseum for at vi skulde more oss — og stakk en femmer i Bibbis hånd. Der nede på Langøen blir det ingen kino, dere får gjøre dere ferdig med den slags før dere reiser, sa han. Du burde egentlig avlegge ham en visitt, mor — — på kontoret altså.»

Kirsten så at moren blev rød.

«Pytt, det er da ikke farlig!» lo hun. «Han er så bedårende søt når han smiler.»

Moren lo for å skjule sin forvirring. Hun hadde jo for lenge siden sagt sig selv at Bruns øine minnet om en solbeskinnet havflate, når det smilet brøt frem og forskjønet det alvorlige ansikt.

«Bedårende,» gjentok hun.

«Den benevnelse passer da ikke på en mann, Kirsten!»

«På Brun passer den,» gjentok hun. «Og så er det noget så trygt og trofast over ham. Jeg kan for eksempel ikke tenke mig muligheten av at han er sammen med damer med tanken på å gifte sig igjen. Det samme sier Bibbi. Far var altfor glad i mor og glemmer henne aldri, sier hun.»

«Nei, det skulde bare mangle,» mente moren. «En glemmer da ikke den en har levd sammen med så lenge.»

«Mange gjør det, vet du,» vedblev Kirsten. «Men jeg vilde forakte Brun hvis han giftet sig om igjen. Tenk på Bibbi da, mor. Å være nødt til å si mor til et fremmed menneske! Nei, før vilde hun rømme hjemmefra, er jeg viss på.»

Moren hostet et par ganger.

«Men hvis nu faren føler sig ensom, kan du ikke tenke dig inn i at en datter ikke kan erstatte en hustru?»

Kirsten blev blussende rød.

«Erstatte?» ropte hun med hån i stemmen. «Når fruene er død, så er hun død, og han får finne sig i å savne henne! Tenk dig inn i Bibbis stilling! Hun husker jo sin egen mor,

og det vilde da være fryktelig å måtte se en annen i hennes sted! Før vilde hun dø, er jeg viss på.»

«Kirsten, Kirsten!» ropte moren, forskrekket over datterens heftighet. «Du må ikke ta slik på vei, barn. Brun er jo ikke nogen damevenn, sier du selv, så det er altså ingen rimelighet for at han gifter sig.»

«Nei, nei, — men jeg tåler ikke at du undskylder ham hvis det fryktelige allikevel skulde hende, forstår du!»

Moren smilte matt.

«Jeg forstår bare én ting, jeg, og det er at du og Bibbi har arbeidet dere op i ren ekstase bare ved muligheten av en slik tanke hos faren. Sett at det var et hyggelig, prektig menneske, en som Bibbi kunde bli glad i, og som kunde gjøre hjemmet enda hyggeligere enn det er?»

Å, mor!» — Kirsten sukket tungt og demonstrativt. «Begriper du det enda ikke? Om han kom hjem med en engel, vilde Bibbi allikevel bli rasende. Det spiller absolutt ingen rolle for henne, hvordan den damen er. Bare det at en fremmed vilde trenge sig inn mellem henne og faren, er nok til å hate damen på forhånd.»

Moren var blitt blek, og hånden som førte

nålen, rystet. Hun reiste sig plutselig og gjorde sig et ærend ut i kjøkkenet.

Da hun en stund efter kom tilbake, var hun blitt roligere.

«Vil du ta av dig, så prøver vi for siste gang. Den blir virkelig pen, ikke sant?»

«Jo, bedårende!»

Moren smilte.

«Du har nok vært sammen med Bibbi, du!»

«Uff, ja, det smitter,» lo Kirsten. «Men nu har vi lovt hverandre å si fra hver gang vi sier det. Og allikevel sier jeg nu at denne kjolen er — — bedårende, mor! Du får det så fint til. Du kunde gjerne være sy-dame!»

«Hm. Ja, det var noget å tenke på. Jeg kunde jo begynne med familien — fem kroner for en vaskekjole uten ermer. Jeg syr en på dagen. Fin fortjeneste det!»

«Du torde bare våge!» truet Kirsten og knyttet hånden.

«Men hvad skal jeg egentlig bestille når jeg blir alene? Noget må jeg jo finne på. Nåja, du skal få vite det om jeg bestemmer mig for en jobb,» ertet moren, mens hun klip-pet og tråklet op nedentil.

«Du skal love mig ikke å finne på noget rart, hører du det?»

Kirsten la hånden på morens skulder og tvang henne til å se sig inn i øinene.

Morens blikk vek unda. Hun måtte skynde sig for å bli ferdig. Det var meget å ordne med enda.

«Hører du, mor?»

Kirstens blikk var helt inkvisitorisk.

«Nei, jeg skal ikke finne på noget rart,» sa moren utålmodig, «bare nu du og Bibbi kan love det samme!»

Langøen lå like ut mot det åpne havet. Der var ingenting som tok av for sydvesten når den pisket Skagerak til skum. Men naturen hadde vært så omtenkksom å gjøre et dypt, bredt snitt inn på vestsiden rett mot øst, Krabbebukten. Og innerst inne var her som oftest lunt, selv om sjøen utenfor stod i kok.

Skipper Halvorsens hvitmalte hus lå på nordsiden av bukten, halvveis ut mot innløpet, høit oppe på selve fjellet. Fra vinduene var der utsikt tvers over både bukten og den smale, flate sandtungen, hvor det stive gresset aldri blev grønt.

Lenger mot vest hevet odden sig skyggende for utsynet, klædd med gran og furu.

Det var derfor skipper Halvorsen hadde lagt huset sitt så urimelig langt vekk fra andre folk: Han vilde se sjøen fra vinduene, han vilde ha sol, og han vilde ha huset sitt på fjellgrunn. Bakom steg øen jevnt opover og skjærmet mot nordenvinden. Der var

også skog, mest furu og gran med en og annen bjerk iblandt. I skogbunnen vokste blåbær og linea og på de åpne plassene, hvor skogen var skamhugget, yrte det av jordbær omkring de gamle, morkne stubbene.

Lenger mot vest, en ti minutters gang gjennom furumoen, lå en klynge småhus. I det største bodde handelsmannen Moland. På Langøen var han som en konge for sjømanns- og fiskerkonene. Var det pengeknappe tider med få kontanter, var det Molands nåde eller unåde som avgjorde om kreditten blev lang eller kort.

Butikken var børsen. Den overflødiggjorde avislesning for kvinnfolkene. «Jeg hørte på bua, atte — —» Og så gikk nyheten videre fra munn til munn, tilsatt både salt og pepper, imellem også opspedd med så mange nye ingredienser at hun som først hadde bragt nyheten i omløp, hadde vanskelig for å kjennes ved den, hvis den på sin vandring kom tilbake til utgangspunktet.

Det var her borte mam Halvorsen helst vilde ha bodd den gang mannen sluttet sjøen og fant på å bygge sig nytt hus.

Det var ille nok å flytte fra byen, mente hun, om ikke en skulde begrave sig her på østsida, hvor der ikke fantes folk.

«Har vi ikke luktebåten da,» sa Halvorsen.

«Denne dundrebørsa som reker mellom byen og Langøia hver evige dag?»

«Ja, hadde vi ikke motorbåten, må du aldri innbille dig at jeg vilde flytte,» svarte madamen. «Jeg har ikke lyst til å begrave mig levende heller.»

«Finnes ikke finere plass enn denne her på hele øia, mor,» sa han da hun forsøkte å overtale ham til iallfall å bygge lenger inn i viken, hvor ikke blesten tok så fælt, og hvor de var nærmere folk.

«Hvad moro er det der inne da? En ser jo ikke hverken himmel eller hav i den kvalme bukta.»

Madamen hadde med et sukk måttet gi sig. Han var jo gammel skipper og vant til å få sin vilje.

For øieblikket så det alt annet enn kvalmt ut i Krabbebukta. Opover de blankskurte knauser skylte sjøen jevnt og trutt og la hver gang fra sig en frynse av skum på de svarte svaberg.

Høiere og høiere nådde bølgenes favntak, og den gråhvite, fine sandstranden innerst i bukten blev for hver gang mer usynlig. Nu var der bare en smal stripe igjen til kløveren, som strakte sig helt op til Halvorsens potetaker.

— — —

«Dette er altså det morsomste jeg har opplevd!» ropte Kirsten.

Hun og Bibbi lå utstrakt i sanden i rød og blå badedrakter og tok imot floen etter som den steg og steg oppover deres legemer. «Jeg har egentlig aldri forstått dette med flo og fjære, forstår du. Men nu føler jeg det altså — og nu tror jeg på miraklet.»

«Det er enda rarere når vannet synker,» sa Bibbi. «Da legger du dig nedi helt til halsen, og snart kjenner du hvorledes det minker og minker helt til du ligger aldeles tørr på stranden. Men da må det helst være stekende, varmt, akkurat som nu, ellers er det fort gjort å bli forkjølet. — Nei, nu gider vi ikke mer du. Jeg er skrubbsulten, og vi skal ha pannekaker til middag. Ta fem egg, sa mam Halvorsen til Gunhild. Det blir ett til manns det. Har du i ditt liv smakt så deilige pannekaker, Kirsten?»

«Aldri,» forsikret Kirsten og plasket jublende med armer og ben.

«Jeg har heller aldri vært så redselsfull sulten, Bibbi. Holder det på slik, kommer jeg til å se ut som tre edameroster oppå hverandre. Undres på om det er saltet i vannet og luften som tærer sånn, jeg?»

«Tærer!» brølte Bibbi. «Du snakket jo om

tre oster. I grunnen har du rett. Du er blitt fryktelig tykk, Kirsten. Rent uformelig altså.»

Kirsten takket for komplimenten ved å øse vann med begge hender over Bibbis hode. Og dermed var signalet gitt til det herligste tidsfordriv de visste. Sjøkrig, kalte Kirsten det. Saltvanns-pantomine, sa Bibbi.

Oppe på knausen utenfor huset stod skipper Halvorsen og moret sig. Han hadde alltid kikkerten hengende over skulderen når han efter madamens ordre gikk ut for å ha et øie med de galne jentene. Der kunde jo hende så møe rart under badning, mente hun. Og når rederen hadde anbetrodd dem i deres varetekt, var de jomen nøide til å absolvere dem den tida de lå der nede og plaska og sømde og bar sig ad som nogen niser.

Skulde noget galt hende, måtte det bli mens de var i vannet.

Det var langt ut til molbakken og nok av plass til å svømme på om de holdt sig innaføre. Men nei takk, sann. De la ut på dypet likevel, og derfor torde ikke Halvorsen slippe dem av syne så lenge de var der. Men det hadde jo ikke de det grand greie på, var Halvorsens hemmelige fryd.

Ennu var det ikke hendt noget, nei. Og

nå hadde de vært her i samfulle fire uker. En fikk da håpe og tro at Vårherre holdt hånd over dem resten av tida.

Båten hadde de ikke lov å røre uten de sa fra, og var det den aller minste kuling eller kastevind utenfor, blev Halvorsen alltid med dem enten de skulde fiske eller ikke. Slike byfrøkner eide jo ikke vett på hverken vind eller vær.

«Nå!» ropte madamen fra kjøkkenet. «Ser du de?»

«Åja da, både ser og hører. De lever i beste velgående. Nå drar de sig op bak steinen, så skal de vel klæ sig, og vi har dem snart.»

«Gursselov, så er de vel ferdig for idag da,» mumlet konen.

Halvorsen blåste: «Hørt slikt snakk da,» sa han. «De passer sig nok.»

Men han var selv stadig på vakt.

Lå de alene utenfor Krabbebukten på nordostsiden av øen og fisket hvitting, jumpet han gjerne ned i prammen og rodde utover med snadden hengende i munnviken for å være i nærheten om noget skulde inntreffe. Det kunde jo tenkes at en av dem bøide sig for langt ut over esingen for å kikke ned i sjøen efter fisk. Og uvante som de var med båt, var det gjort i en-to-tre å vippe over.

Og da? — — Ja, da var det kanskje bra å ha skipper Halvorsen i nærheten.

«Er De også ute og ror, Halvorsen?» kunde Bibbi rope over til ham når han slik strøk forbi dem.

«Tja, jeg har et ærend som snarest,» sa han og satte kursen over til nabooen, hvor der lå små, hvite hus i rad og rekke kloss ned i fjæren.

Han kunde jo for eksempel rive av en prat med Salvesen, som drev nede på brygga. Derfra hadde han fin utsikt til skjekten og dens besetning

«Kan hilse fra Halvorsen,» sa Bibbi når de ut på kvelden kom hjem med et lite knippe sypiker eller hvitting. «Han kommer snart. Han var over på Reholmen et ærend.»

«Ja visst, ja. Han liker å slå an en prat med skipper Salvesen,» sa madamen. «De farte sammen da de var unge og spreke.»

Bibbi og Kirsten moret sig over skipper-titelen. Ingen var kaptein på øene der.

«Kall mig skipper du, vesla; for det var jeg da jeg farte, og aldri det grand annet. Kaftein er en sånn som går med gule renner om lua, og det er noget som jeg aldri har brukt. Jeg er skipper, og kona er madam. Det er grei skuring, det.»

Privatsekretæren hadde maskinskrevet et lengere brev til Hull da Brun brøt tausheten.

«Ja, De har vel også fått brev fra — — Deres datter?»

Ellen Strand dreiet sig raskt om på stolen. Det var ikke til å undgå at den avskyelige rødmen kom farende og la sig nesevis over ansikt og hals. Hun følte med fortvilelse at det var fåfengt å kjempe imot.

«Jo — ja. Og tusen takk, hr. Brun, for Deres —»

«Nei, nei, nei da!» ropte han og reiste sig med en utålmodig gestus. «Vær så snild ikke å takke mer. Kirsten har selv takket, og jeg forsikrer Dem frø — frue, at — — De har gjort både mig og Bibbi en stor tjeneste ved å sende Kirsten med.»

«Nå, ja, ja,» smilte fru Strand; «men jeg må få lov å si Dem hvor jeg er glad over at Kirsten fikk den turen. Hun skriver at en helt ny verden er rullet op for henne der borte. Disse gamle skipperfolkene må være nogen

prakteksemlarer? De er jo så rørende om-
tenksomme og vet ikke hvor godt de skal
stille det for dem.»

Brun nikket fornøid.

«Jada. De er av den gamle typen begge to.
Jeg har kjent dem fra jeg var liten som så.
Knut Halvorsen hadde sin første tur til sjøs
med far, og siden har han hengt ved familien
med rørende hengivenhet. Jeg visste at små-
pikene var i gode hender der. Konen tjente
hos — hos min hustrus foreldre, da hun var
barn. Og Martine er tro som gull. Litt bøs å
se til, men det er bare en maske hun har lagt
sig til for å skjule det varme hjertelaget.»

«Nettop slik har Kirsten skildret henne,»
sa fru Strand oprømt. «Og hun er jo en me-
ster i matlagning den samme mam Halvorsen.
Kirsten roser især pannekakene og fiskema-
ten. Hun ante ikke at småsei kunde smake
så — — bedårende, for å bruke et litt kjent
uttrykk.»

Brun lo.

«Å jo da. Det hender at Bibbi velger det
ordet!»

De blev sittende å snakke sammen om de
to unge piker helt til klokken var over halv
to. Hadde ikke bokholderen banket på døren,
er det uvisst om nogen av dem hadde husket
at sekretærens tid var forbi for lenge siden.

Fru Strand reiste sig øieblikkelig, ryddet på skrivebordet og begynte å ta på sig tøiet.

«Et øieblikk, De —» sa Brun og så op fra konferansen med bokholderen. «Kan De vente enda nogen minutter, frø — frøken Strand? Der er nogen brever. De tar dem kanskje med —»

Ellen var straks sekretæren. Hun stod rank og korrekt foran sin chef og nikket kort.

«Jo da, naturligvis.»

Men da bokholderen var gått, bad han henne ta plass.

Han rømmede sig et par ganger.

«Saken er den at — — Si mig, vilde De ha noget imot å agere husbestyrerinne for mig imorgen aften? Frøken Salvesen, som De formodentlig har hørt tale om —»

Ellen nikket.

«Ja, hun har ferie, og jeg blir dessverre nødt til å invitere et par forretningsvenner hjem til mig imorgen klokken åtte. Piken er ganske ung og er redd for å påta sig ansvaret for serveringen. Ellers er hun meget flink og — grei og hyggelig. Jeg lovte henne sånn halvt å be en bekjent av mig om å hjelpe til — — så hun er forberedt.»

For annen gang den dag skyllet rødmen over privatsekretærens ansikt.

Å, for en tosk jeg er! tenkte hun; men hel-

digvis så han ikke på henne. Han satt og rablet en masse snirkler på trekkpapiret og fulgte dem med øinene såpass lenge at hans tilhører fikk tid til å summe sig og bli kvitt det forbausede uttrykk.

Da så han op og smilte.

«Hvad? Vil De?»

Fru Strand svarte ikke straks, og Brun fortsatte:

«Jeg lover Dem at det ikke skal bli nogen vanskeligheter, hverken med piken eller mine gjester. De er naturligvis min sekretær, og som sådan har både De og mine venner interesse av å hilse på hverandre, ikke sant?»

«Jo, naturligvis,» kom det neppe hørlig fra Ellen.

«Og De gjør mig en stor, en meget stor tjeneste hvis De sier ja,» sluttet han og så fast på henne.

Det avgjorde spørsmålet. Chefen ønsket det, og den samme chef hadde vært mer enn almindelig elskverdig både mot henne og Kirsten.

«Jeg skal med glede komme hvis jeg virkelig kan være til nogen hjelp,» sa hun stille og forsagt. Hun var fortvilet over den vanskelige situasjon, men forstod også at den var ikke til å komme utenom.

«Mange takk, fru Strand. «Og så har jeg

tenkt at De kanskje først vilde orientere Dem, og derfor foreslår jeg at når vi nu har fått lunsj sammen, biler jeg Dem hjem til Lysaker. Vi kan stanse hvor De bor så De kan få Dem en varm kåpe utenpå drakten.»

Hele tiden mens hennes chef talte, satt fru Strand og sa til sig selv at naturligvis måtte hun lystre uten svakeste antydning av innvending. Det var chefen og Kirstens velgjører som ønsket hennes assistanse.

Riktignok sa han gang på gang frue og ikke frøken; men han måtte jo venne sig til den rette titel. Der ute i hans hjem gikk det jo ikke an å fortsette denne latterlige komedien.

Da de gikk nedover trappene istedenfor å ta elevators, gikk fru Strand taus og underdanig ved hans side. Hun følte sig trykket og uvel ved det plutselige og uventede omslag i chefens vesen, og var i villrede om hvordan hun egentlig hadde å opføre sig.

At han heller ikke var situasjonens herre, kom tydelig frem gjennom den første bemerkning:

«Hm. Skulde vi ikke bli enige om å forsøke å glemme at De er privatsekretær og jeg chefen, hvad? Jeg vilde være takknemlig om De betraktet mig som en, nåja, som en

venn som setter pris på Deres selskap, fru Strand!»

«Ja takk — jeg skal — forsøke,» stammet hun. «Men overgangen er så plutselig, hr. Brun. De må ha tålmodighet med mig!»

Hun forsøkte å le bort genertheten, og Brun hjalp henne på glid.

«Og så har jeg tenkt å foreslå at De tar Deres ferie fra imorgen. Passer det Dem? Nu er varmen endelig kommet, og De kan ha utbytte av å reise på landet, eller — ja, hvor har De tenkt å feriere?»

Nei, det hadde hun enda ikke tenkt på. Hun var overhode ikke sikker på ferie. Hun begynte jo så sent, og det var nærmest halvdagspost.

«Selvfølgelig skal De ha ferie,» lo han, «og en hyggelig, styrkende skal De også ha. Hva mener De om Hvaler? Så kan De også snobbe Dem med det ramsalte vannet, og Kirsten og Bibbi må stikke pipen i sekken.»

Fru Strand rystet bestemt på hodet:

«Nei, det kan der ikke bli tale om. Jeg kommer vel til å reise en ukes tid ut til Nesodden til en søster først, og senere blir jeg inne i byen og stiller med et og annet som jeg har satt til side.»

«Det er aldri ferie å reise til søsken,» sa

Brun. «Nei, så menn. Da skal en ta tusen hensyn — snakke og være hyggelig og sånt er ikke hvile. Nei, jeg vet om et godt pensjonat på Hvaler. Jeg er personlig kjent der, og jeg kan bestille værelse for Dem fra førstkomende søndag for eksempel.»

«Takk, men jeg kan nok ikke feriere på Hvaler,» sa fru Strand med et lite sårt smil. «Takk for Deres velvilje —»

«De skal til Hvaler,» sa Brun, steilt og påståelig som en gymnasiast. «Jeg har forresten alt bestilt værelse til Dem. De er min høist uundværlige sekretær, og det er i min interesse at sekretæren kommer styrket og uthvilt tilbake. Altså reiser De på min regning! Det er pur egoisme, må De tro!» føiet han til da Ellen rystet på hodet og så rent ulykkelig ut.

De var stanset utenfor restauranten.

«Ikke sant, De reiser?»

Han så på henne med dette egne havblå blikket og smilte spørrende.

«Forstår De ikke, hr. Brun, at jeg lider ved å skulle ta imot så meget av en fremmed? Først Kirsten og nu mig. Jeg kan jo aldri gjøre noget for Dem igjen.»

Brun tok hurtig øinene til sig.

«Det er jeg sikker på De kan,» sa han sakte og åpnet i det samme døren for henne.

«Hurra, Bibbi! Mor er på Hvaler!» ropte Kirsten. Hun satt akter i skjekten og leste siste brev fra moren.

Halvorsen var nettop kommet med posten, som han hadde hentet hos landhandleren. Da han kom hjem, var skjekten borte. Men han var ikke lenge om å finne dem. De lå og fisket borte ved Rekholmen med ile i bunnen, et par favner fra land.

«Tenk, jeg har en krabbe på snøret!» ropte Bibbi. «Gid, hvor heldig at De kom. Jeg klarer aldri i livet å få den av kroken, og så skal den vel helst leve, ikke sant? Og hvis jeg fikk den av snøret, hvor skulde jeg gjøre av den, Halvorsen? Tenk om den rørte på sig og krabbet bort til oss!»

Et dobbelt hvin bare ved tanken på et slikt overfall skar gjennom den disige aften.

«Hysj da, jenter!» sa Halvorsen. «Folk trur det er liv om å gjøre. — Ja, se der! Salvesen rusler nedover, barhodet og uten trøie. Nå, der ser'n atte jeg er her, — nå snur'n. Jeg

skal ta krabba, jeg, så skal dere istan få nogen brever.»

Et nytt hvin, men denne gang smilte Halvorsen. Sånne små gledeshyl fikk passere uten skjenn.

Da snørene var trukket op, krabben befridd og anbragt under tiljen, og fingrene tørret på vindjakken, tok Halvorsen nogen åretak over mot Salvesens brygge. Han var jo her allikevel, og ganske riktig. Der kom Simen atter ruslende, men nå hadde han slengt på sig en jakke. Det var jo kvelden, og det var lignament til regnvær i lufta.

— — «Sa du Hvaler?» spurte Bibbi om litt. Hun måtte først svelge noget før hun fikk spørsmålet frem.

Kirsten nikket smilende uten å se op.

«Hun har det altså storartet. Bader og seiler, men hun sier ikke med hvem, merkelig nok. Jeg begriper ikke hvem det kan være.»

Da Bibbi ikke svarte, så Kirsten op.

«Hvad er det, Bibbi?» ropte hun forskrekket. «Noget galt?» Bibbi var gråblek. «Eller fryser du?»

Bibbi drog munnen op til en gjep.

«Far er også på Hvaler! Nevner ikke din mor at de har truffet hverandre?»

«Vent litt, jeg har ikke lest ut enda. — —

Nei, ikke en stavelse! Men jeg begriper ikke — hvad ler du av?»

Bibbi lo hysterisk, hånlig, fortvilet og endte med et sårt hikst.

«Å, Kirsten! Dette har jeg altså anet, forstår du,» hvisket hun hest. «Nei, vi må ro hjem straks. Jeg kan ikke fortelle dig noget her i båten. Vi må ha fast grunn under føtten. Vil du dra op ilen, skal jeg ro. Jeg tror jeg blir syk, jeg fryser — — eller kanskje det bare er dette brevet.»

«Uff, Bibbi, hvor redd du gjør mig! Kan du ikke si det da?»

«Skynd dig!» ropte Bibbi, «jeg må røre mig, jeg må iland!»

Kirsten brydde sig ikke om hverken manet-slim eller grønske. Hun drog og halte til ilen var vel over kanten.

Bibbi rodde så det fosset om baugen, og Halvorsen rystet uforstående på hodet der han lå og andøvde med prammen.

«Hø! Du skjønner vel å d e t er?» lo Salvesen.

M—nei, Halvorsen trodde ikke det. De pleide aldri stelle sig slik. Nei, han måtte nok se å komme sig hjem han med.

«Hvor er jentene henne?» spurte han madamen. Skjekten lå der, men det var stillt i huset.

«De tok sig en liten tur bortover furumoen, sa de. Og jeg sa de måtte ikke være lenge. Vi skal ha stekt makrell til kvelds. Noget iveien, sier du? Nei da, ikke det jeg skjønnte. Hu Bibbi var bleik; men det kom vel ut av at de har sittet så lenge stille i skjekten.» — —

«Nu skal du høre,» sa Bibbi da de var kommet inn i skogen. «Far er også på Hvaler!»

«Ja? Skriver han noget om mor da? — — Å, Bibbi! Nu forstår jeg! Der er hendt noget. Mor er druknet! Eller — — Å, Bibbi!»

Kirsten tok et krampaktig grep i den annens arm. Ansiktet uttrykte redsel og var likblekt.

«Tøisa!» lo Bibbi. «Hun har jo selv skrevet samtidig med far.»

Kirstens grep løsnet.

«Men hvad er det da?»

«Å, Kirsten!» sukket Bibbi, «dette er en lang, lang historie. Jeg har lovet din mor aldri å nevne ett ord til dig om hvad jeg vet. Men nu bryter jeg altså løftet!»

Og så fortalte hun.

Kirsten gikk stille og hørte på. Imellem kom et «Å!» og «Fy!». Men hun hørte tålmodig helt til Bibbi var ferdig.

«Og nu tror du at — —»

«At de er — at de vil gifte sig ja, min far og din mor, Kirsten! Hvad synes du?»

Kirsten måtte sette sig på en granstubbe. Knærne nektet å bære lenger. Slaget hadde fullstendig lammet henne. Hun slo begge hender for ansiktet og stønnet jamrende.

«Nei, nei, du bare skrøner, Bibbi. Det kan ikke være sant, det må ikke, det skal ikke, hører du!»

Bibbi stod rank og med løftet hode foran henne. Det lyse håret flagret i den lette af-tenbris, og de blå øinene lyste med en uhyggelig glans i det bleke ansikt.

«Jeg er redd for det, sier jeg. Og du kan vel også legge sammen to og to og få det til å bli fire. De kjenner hverandre fra kontoret. Ergo er de sammen daglig. Far har naturligvis foreslått Hvaler. Han er jo gal etter sjøen. Far har seilbåt, og din mor forteller at hun har nogen herlige seilturer. Mein Liebchen, was willst du doch mehr?»

«Uff, Bibbi, at du kan smile og spøke! Jeg synes det er aldeles forferdelig, jeg!»

«Jeg synes det er en skandale, en forbrydelse, en — en» — —

«Hjerteløshet og hensynsløshet uten grenser!» stemte Kirsten i.

Begge var i ekstase nu. Kirsten var kommet ut av den knugende lammelse som først hadde grepet henne. Den ene overgikk den annen i sterke, dømmende uttrykk.

«Men hvis det nu allikevel ikke er slik da — at de bare tilfeldigvis er der begge to —»

Det var Kirsten som forsøkte å skyve det uhyggelige spøkelse fra sig.

«Har du glemt at din mor i over to måneder har seilt under falsk flagg, Kirsten? Løiet for dig og latt sig titulere for frøken?»

«Å, det er grusomt, Bibbi, sjofelt, vemmelig!» Kirstens brune øine lynte. Kinnene blusset, og hun kunde ikke lenger sitte stille på granstubben. «Kom, så går vi langt, langt, Bibbi, helt bort til Havna. Blås i om det blir pøsregn. Jeg trenger å bli svalt. Det føles som jeg har feber i hele kroppen.» — —

«La oss forsøke å snakke fornuftig,» sa Kirsten da de fikk husklyngen i sikte. Hittil hadde samtalen nærmest artet sig som en tostemmig klagesang. «Tror du for alvor at din far tenker på å gifte sig? Tror du ikke egentlig at han bare er snild og hyggelig mot mor fordi han synes synd i henne og — — er min mor?»

Bibbis smil var spydig.

«Jeg har som oftest et riktig instinkt, Kirsten. Og straks jeg møtte din mor dengang, slo det plutselig ned i mig at far var — — æsj, det er vemmelig å si det altså: forelsket i sin sekretær.»

Kirstens før så blussende ansikt dekkedes av en dyp skamrødme.

«Å, Bibbi, jeg forstår dig. Jeg er skamfull på mors vegne altså. Men hør — sett at mor ikke liker ham?»

«Ikke liker min far?»

Nu var det Bibbis tur til å rødme. Hun følte sig krenket på farens vegne.

«Liker naturligvis,» svarte Kirsten, «men sånn som du sa. For de kan da vel aldri finne på noget slikt hvis ikke de er — —»

«Ti stille!» ropte Bibbi og stakk fingrene i ørene. «De to gamle menneskene, Kirsten!»

«Æsj, ja, jeg tåler ikke å si det en gang til, det er altfor vemmelig,» mente Kirsten. «Men når jeg tenker på hvordan mor sørget da far døde —»

«Du tror kanskje ikke far sørget over mor?» bet Bibbi av.

«Jo da, naturligvis.»

«Kom så går vi hjem,» foreslo Bibbi. «Jeg er sulten. — — Vi later foreløbig som om vi ingenting aner, så får vi se hvordan det går. Men det sier jeg, Kirsten, hvis far gifter sig, har han sett mig for siste gang hjemme. Nu kan han velge! Er du ikke enig?»

«Jo, naturligvis! Jeg husker jo min far like så godt som du husker din mor. Tror du virkelig at jeg vil si far til en annen?»

Der fór en skygge over Bibbis ansikt, og øinene blev små og smale.

«Du må ikke bli sint, Kirsten. Men s k u l d e du nogen gang bli nødt til det, så tror jeg nok at — —»

«Selvfølgelig! Jeg liker din far gresselig godt; men du forstår vel at jeg hater selve det at mor vil gifte sig uten å ta det spor hensyn til hvad jeg synes.»

«Nettop, nettop, Kirsten. Der traff du det. De behandler oss som to småunger på tre-fire år. Hadde det hendt den gang, var det jo helt anderledes. Men vi er da voksne?»

«Åja, jeg antar det.»

Kirsten kneiste med nakken.

De gikk nogen skritt i dype tanker, arm i arm henover linéa-teppet.

«Nu vet jeg hvad vi gjør, hvis det går slik som vi frykter.» Bibbi smilte hemmelighetsfullt og drog Kirsten med sig mens hun danset bortover veien. «Å, det er tilpass!» ropte hun skadefro.

Men Kirsten var ikke oplagt til dans akkurat nu og bad henne i stedet fortelle hvad hun tenkte på.

«Jo!» Bibbi senket stemmen og så sig speidende om. Men det var bare et ekorn som løp nedover granleggen og brakk kvister på sin vei. «Vi rømmer, Kirsten! Vi flykter!» hvi-

sket hun. «Jeg har planen helt ferdig i hodet. Da antar jeg de ombestemmer sig, hvad?»

«Hvorhen?» spurte Kirsten rolig. Hun syntes egentlig Bibbi var altfor ivrig og trodde for sterkt på sitt instinkt.

«Vi tar motorbåten til byen, og der går vi op til kaptein Fladmark, som fører en av fars dampskiber. Han er hjemme nu. Men jeg tror han snart skal over til Hull med props eller hvad det er, og ha kull med tilbake. Vi hilser fra far at han ber om vi må bli med til Hull, og når vi er kommet over, forsvinner vi fra båten, telegraferer hjem og sender dem et ultimatum — er det ikke så det heter?»

«Og så?»

Bibbis ansikt strålte.

«Jo, og så sender far svar til poste restante, og av det svaret avhenger det om vi reiser tilbake eller ikke. Jeg antar både han og din mor velger å beholde oss istedenfor å gå hen og gifte sig!»

Kirsten smilte skeptisk.

«Det høres ordentlig spennende, Bibbi! Men i Hull da? Hvor skal vi bo henne der? Kjenner du nogen?»

«Vi skriver først efter penger, sier at vi gjerne vil ta en tur med rutebilen til Kristiansand eller slikt noget, og så bor vi på hotell foreløbig. Vi sier ikke et ord til Flad-

mark selvfølgelig. Vi blir med ham til konsulatet for å hente posten, og der forsvinner vi altså. Jeg er kjent i Hull, jeg. Vi skal nok klare det!»

«Den turen kunde nok være morsom,» sa Kirsten med en betenkt mine, «men aller helst håper jeg det ikke må bli noget av!»

«I ligemåte!» lo Bibbi. «Men hvis, såfremt, ifall, altså, så er du enig, ikke sant?»

«Enig og tro til Dovre faller, Bibbi!» ropte Kirsten og slo ut med begge armer. «Kom så tar vi springmasj hjem. Jeg er sulten som en skrubb. Vet du at vi har glemt å spise til kvelds?»

«Og den stekte makrellen! Ja, la oss fly!»

Hånd i hånd sprang de henover furumoen og kom stakkåndet og blussende efter springmarsjen inn på mam Halvorsens lille, koselege kjøkken, hvor der fremdeles var varme på komfyren. Makrellen stod og putret sakte i stekepannen med tett lokk, og potetgryten var innpakket i aviser.

Gunhild stod stram og sur ved kjøkkenbenken og vasket op efter herskapet, men hun kunde ikke så svært lenge stå sig for Bibbis smil og Kirstens ydmyge undskyldning.

«Vet du at vi glemte det simplemang? Tenk dig, Gunhild — vi g l e m t e å spise! Da for-

står du vel at vi hadde noget forferdelig viktig å snakke om?»

Jo da, Gunhild begynte så smått å tø op. Hun visste jo at der var kommet post idag. Men det hadde hendt før også, og allikevel hadde de husket på maten.

Kanskje brevene var fra kjærestene deres?

Gunhild var alt kommet til smeltestadiet. Hun tørret hendene i forklædet og bad dem gå inn i stuen, så skulde de få mat straks.

«Å, Gunhild, du er — bedårende altså!» sa Bibbi og slo armene om henne.

«Ja da, ja da, jeg har hørt det før,» lo hun. «Men nå får dere spise ordentlig. Mam Halvorsen bad mig passe på at dere tok en hel makrell hver. Hu og skipperen har tatt sig en tur over til Salvesen, og jeg skulde si at prammen fikk dere ikke røre, den er visst lekk. Han tenkte forresten dere var likeglad med å ro så sent på kvelden.»

— — —

Bibbi var alt kommet til porten ved drømmeslottet da Kirsten hentet henne tilbake til virkeligheten:

«Du, Bibbi, jeg ligger og tenker på at — — egentlig var det vel for min skyld at mor tok den plassen hos din far — for å skaffe flere penger. Men jeg begriper altså ikke hvorfor hun behøvde å holde det hemmelig.»

Bibbi gjespet og ynket sig av tretthet. Hun var enda ikke helt våken, og næste morgen protesterte hun da Kirsten vilde ha nærmere forklaring på det svar hun gav:

«Jo da, det begriper jeg —» — En lang, lang gjesp. «D u er gresselig snobbet, og h u n er fryktelig svak. — Å, jeg er så søvning, godnatt, ikke snakk mer da!»

— — De var nettop våknet ved at Gunhild dunket i døren og meldte at klokken var halv ni.

«Sa jeg det?» spurte Bibbi forbauset. Så lo hun. «Tenk, jeg husker det ikke, du. Men i grunnen var det et visdomsord, Kirsten. For er du ikke litegrand snobbet, mon?»

Kirsten stakk hendene bak nakken og stirret op i taket. Bibbi hadde reist sig op på albuen for bedre å kunne se venninnen.

«Snobbet?» Kirsten smakte på ordet. «Jeg er kanskje litt stolt, og jeg har aldri kunnet utstå å tenke på at mor skulde behøve å arbeide for mig. Hadde hun vært alene, vilde hun klart sig fin-fint, skal jeg si dig. Men nu er vi jo to voksne, som trenger både mat og klær, og jeg dessuten skolepenger og bøker. Forstår du ikke at det er vemmelig å tenke på at mor tjener hos din far for min skyld?»

«Å, blås! Alle mennesker tjener på en eller

annen måte, og skulde hun først ha et betalt arbeide, tror jeg ikke hun kunde få en hyggeligere chef.»

«Nei, men det er jo nettop det gale,» sa Kirsten tørt. «Han er visst altfor hyggelig — — eftersom du tror.»

«Ja, jeg vet ikke, jeg,» sa Bibbi. «Idag er jeg ikke så sikker på om det betyr noget allikevel. Enn om han gjør det for din skyld, fordi hun er din mor, og du min venninne?»

«Visste han hvem hun var dengang hun fikk posten?» spekulerte Kirsten på.

«Aner ingenting jeg,» sa Bibbi. «Men at du ikke hadde nogen mistanke? På fridagene da? Synes du ikke det var påfallende at hun var så lenge i byen?»

«Når jeg tenker mig om, var hun svært ivrig for at jeg skulde ta opover når jeg hadde fri. Ut i frisk luft med dig, sa hun og gav mig rikelig trikkepenger til Frognerseteren og god niste. Og jeg var jo glad til, vet du.» — —

Kirsten følte plutselig en sår ømhet for moren og hadde trang til å forsvare henne.

Bibbi hadde lagt sig ned igjen. Værelset lå i halvmørke med de mørkegrønne gardiner nedrullet. Derfor var det lettere enn før å komme med det som lå på hjertet.

«Uff, nei, Bibbi, vi vil ikke tro noget så tarvelig, vil vi vel? Mor kan da ikke glemme far. — Du må tro de var glad i hverandre! Far var virkelig forelsket i mor, det skjønner jeg nu. — Og mor er søt, synes du ikke?»

«Joda, det vet du. Jeg har alltid vært glad i henne. Men da jeg opdaget hvor — ja, rent ut sagt — falsk hun kunde være —»

«Mor er ikke falsk!» bruste Kirsten op. «Det var jo for å spare mig!»

«Ja, ja, — men så er hun feig da. Det nekter du vel ikke, Kirsten?»

Kirsten svarte ikke straks. Alt tok sig anderledes ut nu hun var uthvilt, og hun så det på bakgrunn av sitt eget snobberi, som Bibbi hadde sagt.

«Vet du hvad jeg tror, Bibbi? Jo, at mødre ofte er slik når de blir alene. Jeg tror at de likesom er redd for å miste barnet også. Nei, jeg kan ikke riktig forklare hvad jeg mener. Men jeg tror at det du kaller feighet, bare er — ja, nu skal du ikke le?»

«Nei da, nei da,» lo Bibbi. «Jeg bare nyder din veltalenhet!»

«Jeg sier ikke mer,» sa Kirsten kort.

Med et byks fór Bibbi ut av sengen og hoppet op i Kirstens.

«Vær så god fortsett! Jeg ler ikke lenger, se på mig!»

Et par kraftige dunk under gulvet av kosteskafte nede i kjøkkenet og mam Halvorsens «Kom og spis!» gjorde en bratt ende på samtalen.

Rullegardinen spratt op med et smell, og fem minutter efter satt de ved et innbydende frokostbord og styrket sig til den kommende dag.

En uke senere gikk Bibbi og Kirsten selv til Moland og hentet posten. Der var brev til begge.

«Vi åpner dem ikke før vi kommer op på jordbærplassen,» foreslo Kirsten. «Der kan ingen se oss. Jeg føler nemlig at der er hendt noget. Brevene er så tykke.»

«I ligemåde. Jeg skjelver i knærne, jeg,» sa Bibbi. Hun var gråblek i ansiktet, og øinene skinte med en uhyggelig glans under den lyse luggen.

Kirsten hadde det på en annen måte. Kinene brente, og uttrykket i de brune øine gjenspeilet den bevende angst som hadde bemektiget sig henne.

«Kjenn på hendene mine,» sa hun, «de er iskolde. Sånn blir jeg bestandig når jeg gruer for noget.»

«Mine er klamme,» sa Bibbi og gned dem mot kjolen.

— — «Vi leser dem helt ut altså, før vi sier et ord!» Det var Bibbi som talte. Og

allikevel var det hun som hele tiden under lesningen kom med stadige utrop.

De satt med ryggen mot hverandre på hver sin stubbe. Tett innpå dem rødmet jordbærene. Trosten jublet i grantoppene, solen skinte, og luften var mettet av harpiks og granduft. Myggen danset og var nærgående, mauren likeså, men de unge piker hverken følte eller så annet enn brevet, og hvad det hadde å fortelle.

«Ferdig, Kirsten?»

Et skjelvende «Ja» var svaret.

«Skal jeg lese op først?»

Bibis stemme var hård og kampfylt.

«Orker du!»

«Ja, hør nu, Kirsten! Jeg er oplagt til kamp, derfor skyr jeg ingen ting. Dette må vi forpurre, skjønner du vel? Eller — er du begeistret du kanskje? Har du tenkt å gratulere?»

Istedenfor å svare kastet Kirsten sig nese-grus i jordbærene. Hodet var en knapp arm-lengde fra en maurtue.

«Tenk, jeg trodde du var voksen,» sa Bibbi med en nervøs latter.

Kirsten lå og hikstet. Bibbi tok ganske rolig fatt på å plukke jordbær. Kirsten måtte løfte hodet for å se om hun virkelig hørte riktig. Den smattingen — —

«Gråt ferdig da,» sa Bibbi om en stund.
«Jeg akter å handle jeg nemlig.»

Og hun plukket videre som om ingenting var hendt.

Endelig reiste Kirsten sig. Ansiktet var stripet av gråt og jord. Håret var glidd ned i pannen og var fullt av strå og rusk.

«Nu er du nydelig,» lo Bibbi.

«At du orker å le! — Og plukke jordbær! — Og spise!»

Kirsten tok igjen til gråten. Den annens kjølige overlegenhet fikk henne til å føle ensomheten enda sterkere.

«Hør nu, Kirsten! Skal vi gjøre alvor av det vi blev enige om, må vi beherske oss, ellers får Halvorsens mistanke, og alt blir ødelagt for oss. Jeg er kanskje likeså fortvilet som du. Men jeg er dessuten sint, forstår du. Ja, jeg er rasende på far!»

«Kunde jeg bare bli sint,» sa Kirsten snøf-tende og pusset nesen. «Men jeg er så altfor lei, forstår du. Jeg føler det som om mor er død.»

«Jeg trodde ikke du var så sentimental!»

Bibbis tone var hånlig. Men Kirsten hørte på klangen at der skulde ikke stort til før hun slo helt om. Den kjekkheden stakk nok ikke så dypt allikevel.

«Nei, det er sant, jeg er dum,» smilte

Kirsten. «Men mors brev er slik at — — Kan vi ikke heller bytte? Jeg orker ikke nogen høitlesning. — Ikke du heller forresten.»

Så tok de igjen plass på stubbene, men denne gang satt de side om side med armene om hverandres skuldrer.

«Ikke ett ord til undskyldning fra nogen av dem, det er det som ergrer mig mest,» sa Bibbi da brevene var lest.

«Ja, du har rett.» Kirsten gjorde en foraktelig grimase. «De later som vi to er blottet for dypere følelser, som om vi er nogen små babyer! Du skal vær så god være bare glad over å få en ny mor, og jeg skal juble himmelhøit over min nye far og forsørger. Jeg behøver slett ingen forsørger, jeg! Jeg har hatt det så bra med mor. Og så du — ikke en stavelse om min far og din mor! De er glemt, de!»

«Nå, endelig går det op for dig at vi er blitt sjofelt behandlet.» Bibbi pustet lettet ut. «Jeg begynte virkelig å frykte for at du sanksjonerte forlovelsen.»

«Uff! Bibbi, at du gider ta det ordet i din munn!»

«Ja, du har rett. Det er altfor kvalmt. To gamle mennesker, henimot halv hundre. Å, det blir verre og verre jo mer jeg tenker

over det. Vi blir tråkket på rett og slett, hjerteløst og brutalt!»

«Ja, nettop, det er brutalt,» stemte Kirsten i. Tårene var nu tørret og håret i nogenlunde orden. «Om de to finner at tilværelsen blir behageligere, er det ikke sikkert at vi — deres voksne barn — synes det samme. Ja, for vi er da voksne, Bibbi. Vi er fylt sytten år begge to.»

«Jeg skulde mene det, ja.» Bibbi løftet hodet og strakte uvilkårlig halsen. «Det var mer naturlig at vi to forlovet oss. Æsj, nei, forresten — det tøiset haster det ikke med. — Men nu må vi legge en plan, Kirsten. De skal straffes for dette, de skal forstå at de vær så god plikter å ta hensyn til oss. — Eller vil du kanskje skrive sånn: Kjære mor! Nei, hvor morsomt! Gratulerer hjertelig! Gid hvor jeg gler mig til å få en ny far! Og så snild og hyggelig som Brun er! Jeg kunde jo aldri ønske mig en kjekkere stedfar! — Eller om jeg skrev følgende: Søte papsen! Du er en knupp altså! Jeg har lenge gått og ønsket at du vilde forelske dig i fru Strand. Jeg er aldeles henrykt altså og teller dagene til jeg skal komme hjem og omfavne min bedårende nye mor!»

Kirsten fór op som om hun var stukket av en hveps. Men det var bare Bibbis siste setning som hadde truffet henne på det

ømmeste punkt. Dele moren med Bibbi? Aldri i verden!

«Kom, Bibbi, vi må skynde oss,» sa hun med febrilsk hast. «Jeg er også klar over at noget må gjøres, noget som virker rystende på dem. Den planen din om å reise over til England er utmerket. La oss straks gå hjem. Du må straks skrive til din kaptein.»

«Skrive? Nei, vi tar motorbåten til byen etter middag og får det ordnet den dag idag. Fladmark er altså så —»

«Bedårende,» fortsatte Kirsten med et svakt smil.

«Dengang ei,» lo Bibbi. «Nei, han er så godtroende og umistenksom. Han vilde aldri tenke sig muligheten av at vi ikke hadde fars tillatelse. Hadde det vært en av de andre kapteiner, for eksempel Arnoldsen fra Arendal, som vi sist reiste med, vilde jeg aldri våget å skrøne slik. Han er altfor gløgg. Han vilde straks ringe eller telegraferer til far for å være sikker. Men jeg vil allikevel skrive et brev, skrive i fars navn og efterligne hans skrift og ha det med til Fladmark, — tror du ikke det er lurt?»

«Bravo, bravo!» ropte Kirsten. «Det er genialt altså. — Viser det at jeg har grint?»

«Aldri det grand. Men kanskje det er best å gå veien om bukten og dyppe fjeset i sjøen. Du er ikke akkurat så ren!»

Kaptein Fladmark leste rederens brev, hvori han anmodet ham om å ta Bibbi og hennes venninne med over til Hull og tilbake igjen og sørge for at de fikk se sig om i byen. Alle ekstra utgifter for min regning, naturligvis, sluttet brevet.

«På den måten kan vi få penger av ham om det behøves, forstår du,» hadde Bibbi forklart Kirsten.

Fladmark fant at det var en unødig bemerkning, men spekulerte ikke videre over den tilføielsen.

Båten skulde gå om to dager med props og han håpet på fint vær over Nordsjøen denne gang. Hjemover skulde han ha kull.

«Det blir ikke så renslig akkurat, men dere får stikke over til Langøen etterpå og ta en dukkert!» spøkte han.

Styrmannens kahytt skulde stå til disposisjon for de to unge damer. Det skulde bare være en fornøielse og så videre. Han var elskverdigheten selv.

Skipper Halvorsen og madamen var også gått på limpinnen. De hadde jo straks sett at noget særlig var på ferde den formiddagen de kom og fortalte hvad Brun hadde skrevet. Begge to hadde vært så rent forunderlig rare i ansiktet.

«Det er lissom et eventyr for dem, skjønner du vel,» sa Halvorsen da madamen mumlet noget om at hun hadde tenkt de vilde tatt en sånn begivenhet anderledes. «Det er spenningen det, skjønner du vel. Det er jo første gang hu Bibbi har en jevnaldrende med sig over sjøen. De venter sig nok møe av den turen. Jeg skjønner godt at de er antererte. Og Hull er nå en storby da. Jeg tenker de skal sette store øine når Olav Trygvason damper opover Humber'n og nærmer sig dokkene. Der skal jeg si det er liv, Martine! Et øredøvende leven! Huttetu! — Men moro er det allikevel, sann. — Nei, det er'ke det grand rart om de er anterert, nei.» — — —

Madamen og Gunhild vasket og strøk og gjorde alt i stand på beste måte. En boks hjemmebakke kaker skulde de også få med, og hvis de virkelig mente at pannekakene var så omframt gode, kunde Gunhild steke nogen til niste. Det var ikke så sikkert stuerten gav sig av med den slags matstell.

Da de en tidlig morgen stod akterut på Olav Trygvasons dekk og vinket til skipper Halvorsen og Martine, som blev mindre og mindre der inne på bryggen, var det ikke fritt for at der la sig en tåkedis over øinene.

Kirsten kom plutselig til å tenke på morens ømme omsorg op igjennem årene, og så hennes kjærlige smil da hun kysset henne hjemme i entréen før bilen kom.

«Ha det riktig, riktig godt, Kitti,» sa hun.

Bibbi så for sig farens ansikt da han sa farvel til henne den kvelden på Vestlandsbåten:

«Kom kjekk og frisk tilbake, lille venn,» sa han og var så rar og blank i øinene.

«Det er ganske snodig du,» lo hun trillende. «Men gid så bedårende vi har det allikevel!»

«Vidunderlig,» smilte Kirsten og strøk håndbaken over øinene. Hun hadde lomme-tørklædet utspilt mellom begge tommel- og pekefingrer for at de to på bryggen skulde se det lengst mulig.

— — —

«Et gammelt ord sier at det aldri følger lykke med å ha kvinnfolk ombord,» betrodde kapteinen dem dagen efter. «Men dere to danner nok en undtagelse, ser det ut til.»

Sjøen var som et speil. De satt på dek-

ket hele dagen og syntes det bare var moro å rømme.

«Det er fordi vi kjemper for en rettferdig sak,» sa Bibbi da de blev alene. «Gud er med oss, det er jeg ganske sikker på, han er på vår side.»

Kirsten hadde ikke tenkt på hvad Gud kunde mene om denne reisen. Men når Bibbi var så skråsikker, var hun heller ikke i tvil om hans standpunkt. Og da de efter et par dagers reise kom i god behold til Hull uten å ha ofret til krabbene en eneste gang, følte de sig overbeviste om at en høiere makt stod bak og styrte og ledet deres handlinger skritt for skritt.

«Her er visst ikke fullt så rent og friskt som på Langøen,» bemerket Kirsten med en komisk grimase da de steg iland ved King George Dock, og byen lå sotet og kullet foran dem. «Men moro er det, Bibbi!»

Bibbis øine strålte.

«Nu begynner egentlig eventyret,» hvisket hun.

De bilte sammen med kapteinen både til konsulatet og telegrafkontoret. Han sendte telegram til Brun: «Vel ankommen Hull. Damene i beste velgående.»

«Det siste behøves ikke,» sa Bibbi ivrig. «Vi telegraferer selv, naturligvis.»

Men kapteinen var ikke til å rokke. Såpass høflighet vilde han da vise rederen.

«De behøver ikke følge os, kaptein. Jeg er jo så godt kjent. La oss få lov å gå litt omkring på egen hånd, er De søt!» sa Bibbi da de gikk sammen opover forretningsstrøket for å finne et parfymeri til damene. Hun la hodet på skakke og smilte sitt mest bedårende smil.

«Jeg har jo vært her to ganger før. Jeg finner veien ned til dokken i blinde. Se her! Jeg skal gjerne tegne gatene for Dem. Sproget kan vi jo nokså bra. Vi klarer å ta både buss og taxi. Og jeg husker både dokkens og båtens navn og alt sammen som behøves.» Hun fant frem papir og notisbok og rablet navn og streker. «Se her. Der ligger båten, og her er vi nu!»

«Hm. Det ser slik ut, men — jeg har nå liksom ansvaret jeg da, vet dere,» sa han med en betenkt mine.

«Midt på lyse dagen!» lo Bibbi. «Ikke er her tåke heller. Og De har det vel travelt, Fladmark? Skal De ikke op i konsulatet igjen og til den hyreagenten og masse andre steder?»

«Gid, nei, De må ikke hefte Dem med oss,» falt Kirsten inn, «vi skal være så forsiktige!»

«Hm. Ja, men —»

«Ikke noget men,» avgjorde Bibbi bestemt. «Vi skal først inn her, og etterpå går vi til Victoria Square, hvor jeg vet om en hyggelig manufakturforretning. Der skal vi kjøpe nogen lommelørklær og litt annet. Om en time er vi ombord igjen. De kan være ganske trygg!»

Kapteinen skjøv luen bakover og så på klokken. Egentlig hadde han det svært travelt, og det var sant som frøkna sa. Hvad skulde der vel hende dem midt på lyse formiddagen? Engelsken hadde det ingen nød med, nei. Så freidige som de var.

«Dere får love mig en ting da: Ikke gi dere i prat med et eneste menneske om de ser aldri så bra ut. Her er møte pakk nemlig.»

Kirsten kunde ikke stå stille. Det kriblet i benene av spenning. Bibbi var likedan. Hun trippet omkring kapteinen med små, nervøse bevegelser.

«Jeg synes dere står og jazzer begge to,» lo han. «Dere har nå vel ikke tenkt å avlegge en visitt på dansekafeene?»

«Uff, er De gal!» skjente Bibbi. «Ja, farvel da, kaptein! Vel møtt! De kan være aldeles trygg. Vi passer oss selv så storartet. Husk på det! Husk endelig det, om det skulde hende at vi kommer litt senere enn De venter oss!»

Kapteinen klødde sig bak øret.

«Ja, — joda, la gå. Jeg skjønner jo at det er mere moro å rusle om uten barnepike. Og dere har nok penger?»

«Plenty money, Sir!» lo Bibbi og vinket til ham idet hun med armen i Kirstens satte kursen mot parfymieriet.

«Snu dig og se om han er gått,» hvisket hun.

«Han praier en bil. Nu snur han sig, men jeg vinker jeg,» forkynte Kirsten.

Bibbi gjorde det samme, ivrig og smilende. Endelig, der forsvant han.

De gav sig god tid inne i parfymieriet. Det var ikke bare koldkrem de trengte nu. Såpe og hårbørste og et billig manicure-etui var plutselig blitt nødvendighetsartikler.

Efterpå forsynte de sig med lommeetørklær, og til slutt var det papir og konvolutter. Begge hadde sin skolefyllpenne i håndvesken.

Så gikk turen til hotellet, hvor de skulde avvente begivenhetenes gang. Bibbi hadde bodd på Victoria hotell for tre år siden og var lokalkjent. Portieren hilste henne som en kjær stamgjest og gav elevatorføreren beskjed om et værelse i femte etasje.

«Bagasjen kommer senere,» sa Bibbi på

hans spørsmål. «En av mannskapet skal bringe den i løpet av dagen.»

Javisst. Men mr. Brun, var ikke han med?

Bibbi fortalte og forklarte og lo innimellem over de gale engelske ord. Nei, mr. Brun var ikke med denne gang. — — De var så fryktelig kvalme av dampskibslukten og den lille, trange kahytten med vinduet ut til det skitne vannet. Derfor hadde de funnet på å ta inn her noen dager og ha det mer komfortabelt. Portieren smilte behagelig fornøid. Og de vilde gjerne ha bragt lunsjen op på værelset om en times tid, takk! De torde ikke risikere å møte norske nede i restauranten så snart.

Foreløbig var det ingen fare for at Fladmark skulde snuse op dette hotellet.

Bibbi hadde engang fått ham til å nevne navn og adresser på de hoteller han kjente i Hull og kunde anbefale som skikkelige og til rimelig pris. Men Victoria var ikke på den listen.

Det var også rent tilfeldig at hun og faren var kommet dit for tre år siden. En engelsk kjenning han traff fra London bodde der dengang og anbefalte det som et særskilt renslig og propret sted unda støien og larmen. Efter Fladmarks opfatning var det vel nærmest

et luksushotell med alle de deilige badeværelsene.

«Ja, her er vi altså,» sa Bibbi, da gutten var gått med et bukk. «Hvad synes du, Kirsten?»

Kirsten var imponert.

«Her er storartet, og naturligvis har vi ikke råd til å bo her mange dager. Eget bad kunde vi undvært, og jeg vet ikke hvad vi skal med den telefonen. Ringe til konsulatet og si at vi lever? Var det dumt? Si at de må hilse kapteinen og be ham undskylde at vi plutselig har bestemt oss til å bo noen dager på hotell. Det kan vi jo si på norsk, heldigvis.»

«Du er genial!» ropte Bibbi og knipset med fingrene. «Det gjør vi om to timer, når jakten er begynt. Jeg skal nok belegge mine ord og be dem holde politiet utenfor. Jeg synes forresten synd i Fladmark, stakkar. — Men nu skriver vi først — og gir den boyen en shilling for å legge brevene i postkassen. Du skriver strengt og sint, Kirsten! Vi fordrer at de hever den forlovelsen, ellers ser de oss aldri mere!»

Kirstens brune øine lynte:

«Nu får du velge, mor, skriver jeg, enten å miste min aktelse og kjærlighet, eller —»

«Nettop slik, ja,» sa Bibbi. Der var stål-

glimt i de blå øine. «Enten — eller er løse-
net! Der er ingen vei imellem.»

— — —

Om kvelden samme dag satt fru Strand og Brun på verandaen ute på Lysaker og nød den vakre sommerkveld. Samtalen dreide sig om døtrene, et samtale-emne som Ellen alltid var den første til å bringe på bane.

«Jeg liker ikke at vi enda ingenting har hørt fra dem,» sa hun. «Det er så ulikt begge to. De fikk brevene våre for seks dager siden. Enten de nu er blitt ergerlige eller fornøide, burde de latt oss få høre det.»

Brun trommet med fingrene på kurvstolen han satt i.

«Hvad Bibbi angår, tror jeg nok hun blir glad. Hun har alltid svermet for Kirstens mor.»

Fru Strand smilte, men sukket tungt.

«Det er én ting. Noget annet er å få Kirstens mor tett inn på livet. Og som jeg før har fortalt dig, hun har uttalt sig temmelig skarpt om en eventuell ny mor.»

«Viss, vass. Hun har å rette sig efter sin far og finne sig i skjebnen. Hadde det vært en hvilken som helst annen dame, men at det er dig — nettop dig, — Ellen Strand — Kirstens bedårende mor —»

Der lød hurtige skritt inne fra stuen.

Piken kom og meldte at der var en telefonbeskjed fra stasjonen — et telegram antagelig.

Ellen Strand bleknet.

«Min Gud!» hvisket hun. «Det gjelder barna!»

«Bli sittende. Jeg skal — —»

Da Brun kom tilbake, så hun straks at noget var i veien.

Han forsøkte å se rolig og ubesværet ut: men øinene forrådte ham.

«Det var et telegram fra Hull — fra kaptein Fladmark —»

«Nu igjen? Fikk du ikke et klokken to?»

«Jo, og du husker hvor forbauset jeg blev? Damene i beste velgående stod der. Jeg tenkte det var en skrivefeil for dampskibet eller at han hadde tatt sin kone og datter med. Han har sin egen maner, Fladmark.»

«Men nu da?»

«Enda besynderligere: De unge piker spurte løst forsvunnet. Kom straks over!»

«De har reist med ham til Hull!» ropte Ellen.

«Ser ut til det, ja. Men han er en stor tosk, den gode Fladmark. Hvorfor lar han dem gå alene omkring? Hull er neimen ingen småby!»

«Men hvorfor er de reist, Brun?»

Brun trakk på skuldrene:

«Hvad kan ikke slike jentunger finne på!
— Jeg antar Bibbi har sagt at jeg hadde
gitt dem lov. De hadde lyst på et eventyr.»

«Nei, her ligger noget mere bak,» mente
Ellen. «Kirsten snakket en gang om røm-
ning. Bibbi vilde rømme hjemmefra hvis
— —»

«Nåja. De er såpass store at de kan passe
sig. Og Bibbi er kjent i Hull. Nei, jeg reiser
ikke over! Jeg venter iallfall til vi får et
livstegn fra dem selv. Er det allikevel som
du mener, kommer det nok snart.»

«Tenk om de har vært utsatt for en ulykke?»

Ellens ansikt var grått og fordreid. Hen-
dene holdt krampaktig om stolarmen, så kno-
kene var helt hvite.

«De er riktig slemme, er de,» sa Brun sint
og så bekymret på fru Strands bleke ansikt.
«De er ikke verdt at du sitter her og martres
for deres skyld.»

«Våre eneste barn,» hvisket hun bløtt og
rakte hånden ut mot ham.

Han trykket den fast.

«Hm, ja. Men de må opdrages til å innse
at deres foreldre har rett til å ta imot all
den lykke livet byr. Engang kommer jo også
deres tid.» Ansiktet lysnet plutselig i et stort
smil. «Vet du hvad? Vi gifter oss snarest

mulig, Ellen. Alle formaliteter er jo i orden. Har de sendt oss brever, kan du være viss på de er fulle av bebreidelser, kanskje trusler. Det er tydelig et planlagt komplott. De vil true oss til å bryte forlovelsen! Bibbi er en liten eventyrske. Hun har forlest sig på amerikanske ungpikeromaner.»

«Om de gjør sig en ulykke? Kirsten har et voldsomt og heftig temperament, og Bibbi er som du sier, full av innfall.»

Brun smilte sorgløst mens han tendte den sluknende cigar.

Ellen fulgte hver bevegelse.

Der var ikke en skygge av engstelse over det rolige ansikt. Hånden som tendte og slukket fyrstikken, var stø og rolig. Hun husket Kirstens ord: Der er noget så trygt over Brun. Han er bedårende!

«Du er så rolig,» sa hun stille, og kunde ikke skjule hvor den roen gjorde henne godt.

«Ja, det er jeg. Nu skal jeg fortelle dig hvad de to rømlinger har gjort. De har tatt inn på et hotell, sett sitt snitt til å stikke vekk fra Fladmarks årvåkne øine. For jeg tviler ikke på den mannens påpasselighet. Han er bare litt for snild av sig imellem. Er lett å overtale. — Nuvel. De bor på et hotell, og jeg antar jeg vet hvilket. De blir der til mor og far sender dem brev — eller telegram

— poste restante, og lover dem dyrt og hellig å avstå fra enhver forbindelse med den fremmede mann og kvinne. De kan ikke tenke sig muligheten av at mor kan elske Kirsten og samtidig synes om en ny mann, eller at far kan være grenseløs glad i sin Bibbi og allikevel elske — jeg sa virkelig elske — Ellen, Kirstens bedårende mor.»

«Men er det ikke naturlig at de resonnerer slik, at de er i opposisjon? De er jo unge — og ser på dette med sine unge øine — —»

«Naturlig kanskje, men allikevel helt uriktig. Den menneskelige natur trenger å bøies, å opdrages til å lempe sig efter sine omgivelser. De skal erfare at vi eldre ser med våre øine — — og vi ser jo lengere. De unge er helst nærsynte, sørgelig nærsynte imellem!»

Ellen sukket igjen.

«Jeg tror det blir vanskelig å bøie Kirsten og Bibbi når de først har satt sig i hodet at de er blitt forurettet. Og alt tyder på at det er grunnen til deres opførsel.»

«Well. Så meget verre for dem. Skal vi kanskje innrømme at vi har forurettet dem? Skulde jeg si til Bibbi at — siden du har så meget imot å få en ny mor som kan gjøre tilværelsen lysere og lykkeligere for både dig og mig, vil jeg straks slå op og fortsette å

leve et tomt liv. — Skulde du kanskje skynde dig å skrive at visstnok vil Bibbis far gjøre resten av mine levedager så lykkelige som han makter, og fri mig for økonomiske bekymringer. Men når du har imot å få ham til stedfar, vil jeg selvfølgelig gi avkall på den lykken, selv om det skjærer mig i hjertet. — Hvad?»

Da Brun en halv time senere stanset bilen utenfor fru Strands leilighet, var de blitt enige om å møtes neste formiddag for å foreta de nødvendige skritt til vielse snarest mulig på prestens kontor.

Det var to bleke og mismodige unge piker som satt og så ut i tåken fra femte etasje i Victoria hotell. Været var plutselig slått om allerede dagen etter rømningen. Regn og tåke var det nedslående syn som viste sig hver morgen når de lot gardinen fare til topps. Dette hadde gjentatt sig fire morgener på rad.

At folk orker å leve her! var det stadige omkved på deres mening om Hull.

«Jeg har aldri sett noget så stygt som denne byen,» sa Bibbi. Hun stod og så ut i det grå tåkehav med en høist fornærmet mine.

«Hadde vi enda hatt regnkåpene våre og en paraply hver,» sukket Kirsten. «Men naturligvis har vi ikke råd til å kjøpe nogen.»

«Ikke tale om. Får vi ikke telegram idag, må vi tilbake til båten og sette Fladmark inn i situasjonen. Han vil da sikkert stå på vår side, tror du ikke?»

Kirsten var ikke så sikker. Han var for det første likeså gammel som Bibbis far og delte vel hans syn på å giftes om igjen, og selv om

han var av den trofaste sorten, torde han vel ikke annet enn å underrette Brun straks — Brun var jo hans overordnede.

«Isj, nei, — du har visst rett. Alle mennesker er feige sånn. De tør ikke våge noget for en rettferdig sak,» sa Bibbi grettent. «Men se nu, Kirsten! Der er jamen en liten rift i skyen! Og tenk, det regner ikke lenger, ikke øs pøs iallfall. Vi tar oss en spasertur til telegrafstasjonen. Jeg har det på følelsen at der er kommet noget. Nu har vi vært der tre ganger! Undres hvad de tror om oss?»

«Det er i hvert fall heldig at de ikke skjønner norsk der borte,» mente Kirsten. «For hvis din far telegraferer, blir det vel ikke engelsk?»

«Nei, han er ikke helt idiot!»

«Isj, han ser så ekkelt på oss den mr. Smith,» sa Bibbi da de hadde passert portierens plass bak skranken nede i vestibylen.

«Han lurar vel på hvorfor vi aldri får besøk eller er ute og morer oss. Så du det infame smilet, Kirsten?»

«Om jeg så! Jeg føler det enda i ryggen. Vet du at jeg uvilkarlig dukket nakken da vi gikk forbi den vemmelige fisken. Jeg vedder at han aner noget. Sant å si har jeg mest lyst til å flytte til et annet hotell, hvor vi er helt ukjente.»

«Jeg har tenkt på det samme,» sa Bibbi, «men jeg vet ikke om vi tør. Her vet de at vi er av skikkelige folk. Et annet sted vilde de sikkert ta oss for gatepiker.»

«Vi ser da ikke sånn ut!» ropte Kirsten forferdet.

Bibbi trakk på skulderen.

«Vi er visst nokså shabby egentlig. Ja, du sa det selv imorges, Kirsten.»

«Hvis mam Halvorsen og Gunhild så de skitne kjolene, sa jeg, da vilde de skamme sig over å ha huset oss. Men det er ikke sikkert de er så renslige her i dette tåkelandet.»

«Snakk mer om de små menneskene,» bad Bibbi, «og la oss forsøke å le litt da, du!»

«Vær så god,» sa Kirsten tørt. «Det er din tur først.»

«Uff, nei, jeg gider ikke,» mumlet Bibbi. «Jeg er forresten ganske vissen i munnen, og tungen kleber sig til ganen. Det er alt dette kullstøvet naturligvis og røken fra de mange hundre fabrikkpiper.»

«Du er nervøs,» mente Kirsten. «Og jeg har det på samme måte, — hvis det er nogen trøst.»

De var stanset utenfor telegrafbygningen.

«Vi trekker lodd,» foreslo Bibbi. «Det ser så dumt ut å komme begge to etter det stakars telegrammet.»

Bibbi rev et visittkort tvers over og lot Kirsten trekke.

«Den som får den største beten, skal gå inn.»

Det blev Bibbi.

«Ja, ja. Men skal vi være enige om at vi ikke åpner det før vi er tilbake på værelset. Det kunde jo hende at —»

Hun bet sig i leben og så på venninnen med et blikk fullt av tvil og håpløshet.

«Jeg har akkurat tenkt på det samme,» sa Kirsten og slo an en lys, lett tone. «Vi gjemmer moroen til vi er for oss selv! Allons, Bibbi!»

Mens Bibbi var inne, marsjerte Kirsten raskt frem og tilbake utenfor. Det gikk nei-men ikke an å miste humøret alt nu. Hadde de sagt a fikk de også si b. Hvad der nu enn stod på den papirlappen, fikk de ta det som — ja, som voksne mennesker altså.

«Kom straks hjem. Ingen forandring,» var ordlyden i det telegram Kirstens fantasi hadde skapt.

Bibbis lød så: «Gifter oss allikevel. Bli så lenge dere vil.»

Der kom Bibbi med noget lyseblått i hånden.

«Ja, som — du — ser,» hakket hun. «Men

jeg klarer ikke å gå et skritt. Vink på en bil da!»

«Bibbi, du er dum!» skjente Kirsten da de satt i bilen. «De kan da vel ikke jage oss likefrem ut av huset? De må ta hensyn. I hvert fall må de be oss om undskyldning, fordi de sånn uten videre bestemmer sig.»

«Å, Kirsten, du kjenner ikke far! Han er altså så steil og påståelig når han først har satt sig noget i hodet. Men det tar gjerne lang tid før han bestemmer sig. Han handler aldri overilet. Jeg ligner visst på mor, jeg. Hun var et brushode, fars kontrast altså. Og derfor begriper jeg ikke at han —»

«Liker min mor, mener du?»

«Ja, for er ikke hun rolig og avbalansert?»

«Tenk på det korte håret og kontorposten. Jeg vet ikke hvad du synes?»

Kirstens tone var spydig og overlegen, og Bibbi beundret henne. Selv følte hun sig så ynkelig trett og nedfor og var næsten likeglad med alt. I de fire dagene de hadde vært fengslet til hotellet, var det blitt så sorgelig klart for henne hvor vidunderlig hun hadde det hjemme på Lysaker hos faren.

Når hun og Kirsten hadde sagt god natt, og der var mørkt, forsøkte hun å tenke sig inn i hvordan det vilde føles å ha Kirsten og

moren der hver dag. Kirsten på gjesteværelset nærmest hennes, med hele sitt hvite møblement. Jo, det var all right. Men fru Strand?

Du, Harald? Et fortrolig smil. — Ellen, sett dig her! — En kyss på kinnet, om ikke noget verre.

Nei, nei, da orket hun ikke å tenke lenger. Og allikevel tenkte hun ikke på annet. Skulde hun si mor eller Ellen?

Vilde hun — fru Strand — la henne få følelsen av at nu er det mig som er den rådende, Bibbi. Du har bare å lystre?

For hver aften hun ikke fikk sove før langt over midnatt, og for hver dag hun bare stakk borti maten med gaffelen og syntes det var en plage å spise, var Bibbis lille, friske ansikt, som var brunet av sol og sjø i Krabbekbukten, blitt tynnere og blekere.

Aldri et glass nysilt melk eller en kopp kaffe med tykk fløte. Bare te og te og atter te. Aldri et stykke deilig stekt makrell eller en lubben kjøttkake i Martines nydelige saus. Æsj, den engelske maten var fryktelig vond.

Nu kunde Kirsten snakke om det som tærte! — — —

«Tenk, jeg tror jeg er blitt underernært, Kirsten,» sa Bibbi uten nogen innledning. Hun var plutselig kommet til å tenke på mam

Halvorsens halvtømte kakeboks, som stod til ingen nytte ombord i Olav Trygvason.

Kirsten smilte. Endelig innså Bibbi at hun trengte mat.

«Det er middag straks,» sa hun. «Kan vi ikke spise først og lese telegrammet etterpå? Det kunde jo hende at vi mistet appetitten.»

Bilen var stanset utenfor hotellet.

«Løft hodet høit!» hvisket Kirsten før de åpnet døren, «og hold telegrammet slik at den vemmelige fisken ser det tydelig.»

— — — —

«Spis!» maste Kirsten. «Nei, mer, — ta det kjøttstykket der også. Vi trenger krefter nu, Bibbi!»

«Tror du?»

Bibbis blå øine var matte og rødkantede.

«Ja, jeg tror de gir en god dag i oss, siden de telegraferer,» sa Kirsten med et nervøst smil. «Det er bare nogen avgjørende ord det.»

«Men ditt telegram da?» minnet Bibbi om. «Der står jo at det ingen forandring blir! Tenk dig inn i en sånn lykksalighet, Kirsten! At alt blir som da vi var hjemme!»

Bibbis øine var dugget, og munnen skalv.

«Jeg har sluttet å tenke,» sa Kirsten med en mørk mine. «Jeg tenker så allikevel galt.»

«Nu er du den sterkeste,» sa Bibbi da de igjen satt oppe på værelset, «duska åpne det.»

Kirstens hender rystet.

«All right!»

Hun snudde ryggen til den andre.

«Skynd dig da, skynd dig!» hvisket Bibbi.
«Hvorfor sier du ingen ting?»

Kirsten vaklet hen til en stol med telegrammet knuget i hendene.

«Å, Bibbi! De er alt — de er gifte!»

En hysterisk, ubehersket latter var Bibbis svar. Kirsten så og hørte på henne med forskrekkelse.

«Gifte! Gifte!» ropte hun innimellem og fektet med armene. «Jeg dør, jeg dør!» skrek hun og kastet sig ned på sengen.

Kirsten tok et kraftig tak i hennes skuldrer og ristet henne ettertrykkelig:

«Hold op, Bibbi, vi blir meldt for uorden hvis du ikke øieblikkelig tier!» ropte hun fortvilet.

Et vannglass ut over Bibbis lyslokkede hode var uten nogen som helst virkning. Det var bare det hvite dynetrekke som følte sig ubehagelig berørt av det våte element. Bibbis krampeligende gråt fortsatte usvekket.

Da fikk Kirsten en desperat innskytelse.

Uten å bry sig om levenet satte hun i et skjærende hvin:

«Æ—æ! Bæ—æ! Bø—ø!» skrek hun så disharmonisk og uartikulert hun var i stand

til. Det var et under at ikke hele betjeningen var kommet styrtende, sa de senere.

Da løftet endelig Bibbi hodet.

«Er du splitter gal?»

Kirsten skar nogen fryktelige grimaser. Hun hadde engang sett en pike som hadde sanktveitsdans.

«Bæ, bø!» hvisket hun hest.

«Kirsten da! Er du syk?» ropte Bibbi og fór op av sengen.

«Nå, endelig da,» stønnet Kirsten og sank utmattet ned i stolen igjen.

Bibbi stod stum og så på henne. Tårene piplet frem under Kirstens øielokk uten at hun rørte en hånd for å tørre dem bort.

Bibbi så efter i vesken sin. Det siste lommetørklæ var allerede kassabelt, men håndklæ kunde jo brukes.

«Se her! Tørr dig!» hvisket hun og la håndklæ over Kirstens hode. «Hvor er det henne?»

«Her.»

Kirsten rakte en sammenkrøllet papirlapp frem mot Bibbi.

«Gifftet oss idag. Brev snarest. Kjærlig hilsen. Mor og far.»

Bibbi leste det høit — — langsomt med lav stemme.

«Ja — ja,» snøftet Kirsten. «Er det ikke

fryktelig? Egentlig er det min skyld, — vet du det?»

«Din! Hva mener du?»

«Jo, nu skal du høre. Jeg må skrifte nu, Bibbi. Jeg har ligget og tenkt på dette hver aften siden vi kom hit — du aner ikke hvor lenge jeg har ligget våken! Sett dig rolig ned og fly ikke og vims slik. Du gjør meg så nervøs.»

Bibbi satte sig lydig rett op og ned på en av de stive stoler.

«Skrift da!»

Kirsten tok først og dyppet håndklæsnippen i vaskevannsmuggen, la den over de forgråtte øine og tok igjen plass i værelsets beste stol.

«Jo, det er min skyld altsammen. Jeg har bestandig maset på mor om hvor stygt hun gikk klædd. Aldri har jeg syntes at hun var fin nok. — Engang var det en kjole som hadde lapp på begge albuene. Jeg husker jeg nektet henne å lukke op i den kjolen en gang du ringte. Mor måtte gå inn og bytte kjole. Jeg skammet meg over de lappene! Og så var det hattene. Før hun klippet sig. De rakk aldri helt ned i nakken, husker du. Hun hadde jo et veldig hår. Å, Bibbi!» Kirstens tårer styrtet igjen frem, men voldsommere enn før. «Det var for min skyld hun klippet sig, Bibbi!

Hun søkte den posten for å skaffe mig meierismør og egg. Det var nettop den gang doktoren sa jeg var for tynn. At jeg kunde bli så rasende! Fletten solgte hun og kjøpte regnkåpen til mig! Hennes egen er sikkert seks år. Og alt det pene jeg fikk før jeg reiste. Jeg tenkte ikke på hvor mor fikk penger fra. Men nu begriper jeg det. Det er den sekretærposten som har skaffet mig altsammen.»

«Men hør,» sa Bibbi.

«Nei, nei, — ikke avbryt mig. Der er meget mere. Husker du den dagen vi tre var opover ved Tryvannet? På veien til Majorstuen gikk jeg bare og hakket på henne og kritiserte alt hvad hun hadde på sig. Du husker det var strålende solskinn? Derfor så alt så gyselig shabby ut den dagen. Det irriterte mig skrekkelig. Jeg syntes mor var altfor likeglad med sitt utseende, forstår du. Jeg tenkte ikke, Bibbi! Jeg tenkte ikke på at det var bare fordi hun ikke hadde nok penger til nytt for oss begge to.»

Ny tårestrøm, snufsing og harking for å rense stemmen. Denne gang satt Bibbi stille som en liten mus og ventet med en langmodig og fortenkt mine på resten.

«Å, jeg hater mig selv!» ropte Kirsten om litt.

Håndklædet var nu blitt en veritabel nese-klut, og Bibbi kunde ikke la være å tenke på at det måtte skylles ut og henges op til tork om natten, før stuepiken fikk fatt i det.

«Men nu er det altså for sent, for sent. Nu har jeg mistet henne. Jo, jeg har!» hugg hun i da Bibbi gjorde mine til å protestere. «Hun kan aldri mer bli det for mig som hun var før! Forstår du ikke det da? Og jeg er ikke lenger det eneste hun eier i denne verden, som hun så ofte har sagt. Ikke for det, jeg merket en forandring alt før jeg reiste. Hun var blitt så distrè, og var ikke så fryktelig omsorgsfull og redd for mig lenger —»

«For sin lille baby,» bemerket Bibbi med et ironisk smil.

«Ja, vær så god, vær spydig du. Men du kan jo ikke forstå hvad jeg føler, Bibbi. Vi har jo hatt bare hverandre i to år, mor og jeg, og plutselig mister jeg henne og skal se på at hun bryr sig mere om — en annen.»

Da lo Bibbi, høit og trillende. Det var den gamle sankta scala fra øverste trin og helt ned.

«Sjalu på min gamle paps! Hvad skal jeg si da? Har ikke jeg grunn til å være sjalu på din mor, kanskje? Nei, nu får du bremse, Kirsten. Og skal jeg være din skriftefar, så vær så god hør hvad jeg har å si! — Vet du

ikke at der er to slags kjærlighet? Den såkalte moderkjærlighet eller faderkjærlighet, hvis min ringe person skal tas med — og den mellom mann og kvinne? Erotikk heter den visst! Du spiller jo et stykke med den titel. Nydelig forresten. Innbiller du dig at de to kjærlighetene losjerer i samme rum? Aldri i livet! De er adskilt med en tykk vegg og har aldri det bæss med hverandre å bestille. Der er ikke dør imellem engang. Derfor er jeg sikker på at når nu det tomme erotiske rummet hos din mor er blitt fylt av, — ja la oss kalle det kjærlighet til far, selv om det er avskyelig å si det, — så betyr ikke det at det andre rummet, hvor du har bodd i sytten år — at det plutselig blir tomt! Nei, jeg er viss på det er akkurat like fullt som før. Forstår du norsk, lille baby?»

Kirsten smilte — mot sin vilje. Men Bibbis måte å si det på var så illustrerende. Og nettop fordi hun selv innerst inne hadde tenkt noget lignende i disse siste onde dager — eller rettere netter, når hun lå og diskuterte med sig selv og forsøkte å forsvare og belyse morens skritt — følte Bibbis prat som balsam på det åpne sår.

«Jeg skjønner du er enig,» sa Bibbi triumferende. «Øinene dine sier: Gid, hvor glimrende du får sagt det! Men jeg lurar på om

du tror at jeg, Bibbi Brun, er kjemisk fri for selvbefreidelser? Jeg er aldeles enig i at du har vært stygg mot din mor. Jeg har bestandig syntes at du har vært gresselig egoistisk og snobbete overfor henne. Du har latt din mor slite for dig sent og tidlig, mens du har lattet dig og skyldt på lekser et cetera. Men innbill dig ikke at det er derfor hun tok far — av lengsel etter de økonomiske lettelsel!»

«Jaså?»

Kirsten reiste sig i stolen med en overraskende spennstighet. Håndklædet lå som en våt bylt i fanget.

«Nei du! Hun liker far. Ja, jeg våger å si at hun er glad i ham — ordentlig altså, at det derre andre rummet er fylt av Griegs «Erotikk»! — Og nåde henne hvis hun ikke var det!»

Bibbi knyttet begge hender mot Kirsten.

Kirsten satt stille og tenkte. Hun husket plutselig hvad hun hadde sagt til moren den eftermiddagen: «Brun er bedårende.» Moren blev rød. Dengang ante hun ikke at mor kjente ham.

«Jo, jeg tror også at hun liker ham. Men alle pengebekymringene for min skyld har sikkert hatt noget å si de også. En ting er iallfall sikkert: Hadde ikke jeg vært, vilde hun ikke søkt den posten hos din far, og da

hadde vi jo sloppet hele denne historien. Altså er det min skyld allikevel!»

«Well, la gå, så sier vi det,» lo Bibbi. «Men så var det min tur da. Jeg er heller ikke skyldfri nemlig. Det har hendt temmelig ofte at jeg har sukket høilydt for ikke å si grint når jeg fortalte far om dere — om din mor altså, hvor — ja, jeg har rost henne jeg, Kirsten! Sagt at hun var — bedårende naturligvis og en masse annet pent. Engang måtte jeg fly fra bordet, for jeg var på gråten — så tomt syntes jeg det var hos oss. Derfor har jeg også stor skyld, ser du. Kanskje det egentlig var mig som gav far den ideen å fri til din mor! — Når der blir forviklinger, skal vi minne hverandre om dette skriftemålet vårt! Imidlertid er det et faktum at vi er to sammenbragte barn — er det ikke så det heter, eller er vi stedsøstrer eller halvsøstrer, — hvad?»

Bibbis stemme lød så lys og fornøid.

«Jeg mener du er — jeg tror sannelig du er glad!»

«Jeg vet virkelig ikke hvad jeg er. Det føles som om et urverk inni mig plutselig er stanset — — dette tankeurverket som vi har hatt sånt slit med. Men en ting vet jeg: Jeg orker ikke lenger å leve her oppe i dette fengslet, i denne sotete, kjedelige byen, og

jeg er dødstrett av å hate dem, det er så anstrengende, Kirsten!»

Bibbis blå øine inni det forgråtte ansikt med den lurvete lyse hårmassen som ramme smilte halvt genert mot Kirsten.

Hennes nye stedsøster satt og tvinnet håndklædet mellom hendene til det lignet en pølse.

«Ja, i grunnen har det vært en vemmelig tid. Og vi har tapt slaget. Er du klar over det, Bibbi? — Vi har tapt.»

«Naturligvis. Men vi kan allikevel si som det står i det diktet du vet: Han kunde inte vika, blott falla kunde han. Vi faller med ære, Kirsten, ikke sant?»

Bibbis smil smittet. Over Kirstens ansikt fløi en svak lysning.

«Jeg vet ikke, jeg. Vi rømte jo! Egentlig er det vel ikke så ærefullt?»

«Nei, du har rett,» lo Bibbi.

«De to rømlingene blir vi kalt herefter. Men det får vi finne oss i. Jeg angrer ikke! Selv om de ikke tok hensyn til oss i dette tilfelle, tror jeg nok at de herefter blir nødt til å regne med at vi en gang har protestert, og derfor vil de bli mer forsiktige og hensynsfulle.»

«For eksempel?»

Bibbi satt og ventet spent på den videre

utredning av konkrete eksempler. Men Kirsten vred sig unda.

«Det kan du da selv tenke dig, Bibbi. Gjør dig ikke dum! Har du aldri lest om hvordan nygifte pleier opføre sig?»

Bibbi kastet hårmanken heftig bakover.

«Å, Kirsten!» ropte hun. «Nu begynner det urverket å tikke igjen. Du har trukket det op! Nei, jeg orker allikevel ikke å reise hjem, jeg. De to der og der og slik og slik — — Nei, nei, det går ikke.»

«Ta det med ro,» sa Kirsten dempet. «De blir forsiktige, sier jeg dig. Nu har de fått et varsku, forstår du vel. De kan da vel beherske sig? Gamle mennesker!»

Bibbi svarte ikke, og begge blev lenge sittende i sine egne tanker — helt til trettheten kom og jaget dem i seng.

— — Næste morgen var tåken forsvunnet. Det lille de så av himmelen var blått, og dypt nede på den skitne gårdsplassen var alle spor av regnet borte.

«Dette er næsten symbolsk,» sa Bibbi høitidelig. «Det betyr at vi nu fortjener en lysere tilværelse. Jeg gler mig til å se Fladmark når vi triner opover landgangen.»

«Å, han blir vel rasende,» mente Kirsten.

«Blås! Vi forklarer alt sammen, og da tilgir

han oss nok. Han er fryktelig lykkelig gift og har en ordentlig søt kone. Jeg skal appellere til hans trofasthet, jeg.»

«Men det falske brevet!» minnet Kirsten om.

«Ja, det var et viktig ledd i vår slagplan. Det vil han bare beundre oss for.»

Allikevel var de ikke videre høie i hatten da de igjen stod på Olav Trygvasons dekk. Mannskapet smilte velvillig, og en og annen kom med kompliment for deres oppfinnsomhet i rømlingfaget. Men Kirsten og Bibbi hørte på dem bare med et halvt øre.

Kapteinen var nedenunder, og før møtet med ham var overstått, følte de sig både bokstavelig og figurlig på gyngende grunn.

Da alle tre en halv time senere kom op på dekket, skinte rømlingenes ansikter omkapp med solen. Men hver for sig takket de skjebnen fordi kapteinen hadde døtre på seksten — sytten år hjemme i Norge.

Om morgenen den dagen Olav Trygvason skulde lette anker for å sette kursen nordover, kom der brev til «Frkn. Bibbi og Kirsten, D/S Olav Trygvason».

Brevet lå inni en annen konvolutt og var adressert til kaptein Fladmark. Han overrakte det med en høitidelig mine da de unge piker kom inn til frokosten.

«Burde vi ta det straks eller som dessert?» spurte Bibbi. Hun smilte tappert mot kapteinen; men i øinene lå der en stilltiende bønn om hjelp hvis det inneholdt mer enn hun orket å bære. — — — Bibbi var fremdeles blek og tynn og egget stadig stuertens opfinnsomhet i retning av nye fristende retter.

«Først frokosten!» sa kapteinen muntert da sturten i det samme kom i døren. «Idag har Petter noget splinter nytt!»

Bibbi løftet nysgjerrig lokket av fatet, som han holdt frem mot henne.

«Pannekaker!» jublet hun. «Å, Petter, De er — De er — —»

«Bedårende, — jeg vet det, frøken,» sa Petter lunt og bukket galant.

«Ja, da tar vi brevet etterpå,» mente Kirsten også. Petters pannekaker med jordbærsyltetøi — som var det eneste gode England hadde å by på — måtte spises varme.

Kaffen ombord smakte nu som den herligste nektar, og Petters nystekte rundstykker med meierismør fikk rivende avsetning.

Kapteinen satte mer pris på sin skinke med egg og delte ikke deres begeistring for barnematen. Men hovedsaken var at appetitten økte for hver dag — og Petter traff alltid deres smak på en prikk, som Bibbi sa.

Han for sin del satte sin lit til sjøturen hjemover — at den vilde skaffe farven tilbake i de gråbleke kinner og skjerpe matlysten til det ytterste.

Skipper Halvorsen og madamen kom ellers til å skjele enda styggere enn før til de ny-motens båtene med «kull og røyk og kvalme i hver en krok».

«Jeg må dessverre forlate damene,» sa kapteinen og satte op et bedrøvelig ansikt da Bibbi høilydt hadde forkynt at nu var hun «satisfied.»

«Du har vel plass til desserten?» sa Kirsten.

«Å, den ja. Der er plenty av plass til den i min sultne sjel. Ja, for tror ikke De også,

kaptein, at det brevet gir oss en masse sjeleføde?»

«Meget mulig det, miss Brun. Men før dere begynner på den desserten, må jeg få lov å gi damene et lite faderlig råd. Husk, jeg er en — en gammel —»

«Nei, det er De aldeles ikke!» protesterte Bibbi og strøk ham raskt over hånden.

«Nåja, en eldre mann da. Hvad jeg vilde ha sagt var dette: Den vil kanskje forekomme dere litt besk og usmakelig den sjeleføden. Derfor ber jeg dere —»

«Å svelge ned uten å smake!» avbrøt Bibbi kjapt.

«Som en vond medisin,» fortsatte Kirsten muntert.

Kapteinen rystet på hodet.

«Å, for nogen barn,» mumlet han i skjegget.

«Nei, la oss høre, kaptein, — vi skal ikke avbryte Dem mer.»

«Hm. — Dere må forsøke å huske at mor og far ser på denne affæren med sine øine. Og fordi mors og fars øine har sett så meget mer enn Bibbis og Kirstens, er deres syn på livets mange slags tilskikkelser så helt forskjellig fra dere unge menneskers. Alle de årene mor og far har levd lenger enn dere to, har litt efter litt forandret deres åndelige syn likeså sikkert som det legemlige. Dette skal

dere si til dere selv hvis ikke alt smaker like godt.»

Bibbi drog et langt, dypt sukk.

«Gid, hvor veltalende De er, kaptein! De snakker næsten som religionslæreren vår, pastor Ebbesen. Det er visst så fryktelig sant, og allikevel — —»

Bibbi rystet smilende på sitt lyse hode.

«Og allikevel forstår De ikke et mukk, mener De?»

«På en måte jo. Men jeg kan ikke med min beste vilje leve efter det. Det når ikke inn til hjertet, forstår De! Det banker ikke av begeistring over hvor soleklart og sant det er. Akkurat sånn føler jeg det nu. Far er nødt til å bruke lorgnett han, kaptein! Øinene er hans svakhet nemlig! Han er blitt overlangsynt! Enn om det er likedan med hans åndelige syn?»

Kirsten nikket gjentagne ganger.

«Bravo, Bibbi! — Det har jeg aldri tenkt på. Men du har rett altså, soleklar rett!»

Fladmark tok luen fra knaggen ved døren. Han rystet på hodet med en håbløs mine.

«Jeg skjønner det er omsonst å snakke fornuft til dere. — Ja, gomor'n da. Men vær nå snilde jenter og misund ikke far og mor den stakkars hyggen de har funnet — utpå slutten av sommeren.»

«Livets sommer, mener De, — ikke sant?»
 Det var Kirsten som spurte. Kapteinen
 nikket.

«Indian summer kalles den også her i Eng-
 land.»

Bibbi satt fortentkt med haken støttet i hen-
 dene og albuene på bordet. Der var en dyp
 rynke mellom de smale, sorte øienbryn.

«Si mig, kaptein, — er det ikke mot naturens
 orden når der blir vår to ganger om året?»

«Hvem har snakket om vår? Jeg sa slutten
 av sommeren, jeg.»

«Ja, jeg hørte det. Men jeg leste engang
 om en mann som hadde giftet sig for annen
 gang, han var nokså gammel — som far. Han
 fikk gratulasjonstelegram fra en venn. Jeg
 husker det telegrammet: Til lykke med den
 nye vår, stod det.»

«Hm — ja, ja. En gang imellem kommer
 naturen med slike overraskelser, frøken. Og
 da er det bare å ta imot dem og late som det
 er all right. Nei, gomor'n så lenge!»

«Nu vilde han ikke mer,» sa Kirsten. «Og
 i grunnen er det dumt å diskutere dette len-
 ger. Gjort er gjort, Bibbi.»

Bibbi rettet sig op. Et langt, skjelvende
 sukk var svaret.

«Så leser du da,» sa Kirsten. «Det er din
 fars skrift, ser jeg.»

Bibbi nikket. «Nu savner jeg en hårnål,» smilte hun. «De var gode til litt av hvert, de tingestene.»

En nål i slippet på blusen gjorde imidlertid samme nytte.

Kirsten puttet sig godt op i sofakroken med en rød plysjes pølle bak nakken.

Og Bibbi leste:

«Kjære barn!

(«Flertall, forstår du vel?)

«Ikke avbryt med slike bemerkninger da, Bibbi. Min opfattelsesevne står fullt på høide med din!»

«Det gler mig.»

— — Når dere får disse linjer, håper jeg der er kommet mere ro over Eders («Gid, hvor far er gammel! «Eders» vilde vi fått tre røde streker under!») — — ro over Eders oprørte sinn. Mor og jeg tar i betraktning at dere er unge og ser med ungdommens øine. Derfor kan vi til dels undskylde Eders ubeherskede, tankeløse opførsel. («Mange takk, mr. Brun!»)

Jeg antar dere har full forståelse av hvor meget ondt dere har gjort oss. Ja, det var vel den egentlige hensikt både med brevene og den ulovlige reisen.

At dere kunde tenke dere muligheten av at vi skulde forandre vår beslutning, fordi dere ikke straks var til sinns å sanksjonere den, —

viser med all ønskelig tydelighet hvor barnaktige dere fremdeles er. Vi fikk derved et slående bevis på at vi begge har forsømt Eders opdragelse og retter bebreidelsen mot oss selv.

Det er nok på høi tid at vi fire tilsammen danner et harmonisk hjem, hvor hverken mor eller far mangler. Og her er jeg ved kjernen i denne sak.

Du, Bibbi, mitt kjære barn, har jo så titt savnet en mors kjærlige forståelse og ømme omsorg. Det har voldt mig sorg at jeg ikke har kunnet finne en kvinne som jeg fant skikket til å innta din kjære mors plass.

Da jeg lærte Kirstens mor å kjenne, var min første tanke dig — og da du gav henne så godt skussmål, nærte jeg ingen tvil om at hun var sendt oss to av Gud.

(«Det høres svært bra, ikke sant?» — Bibbis stemme var begynt å bli ustø nu. Hun harket nogen ganger, kjekket sig og kastet et raskt blick bort på Kirsten, som hadde sittet murende stille. — «Les videre,» sa Kirsten tonløst og så frem for sig med et fjernt blick.)

— — I ditt brev påberoper du dig din mor, Bibbi, og spør mig om jeg har glemte henne. Du sier at jeg er troløs og sverter hennes minne.

Kjære barn! Av din mors ord til mig på dødsleiet, vil du forstå hvor urettferdig du

er: Finn en ny mor til Bibben vår, Harald. Hun trenger det så sårt, sa hun dagen før hun døde. Jeg kunde da ingenting love, forstår du nok.

(«Nei, jeg orker ikke mer, jeg. Les videre du, Kirsten.» — Bibbi la brevet i Kirstens fang og dekket sitt ansikt med begge hender. — «Hvorfor leser du ikke? Far skriver da tydelig nok!» — «Det er mig det gjelder nu,» sa Kirsten matt. «Men jeg skal allikevel.»)

— — Kirsten har rettett samme bebreidelse mot sin mor, og på hennes vegne vil jeg meddele: Kirstens far døde jo plutselig. Men ved flere anledninger nevnte han muligheten av at han kom til å gå bort plutselig, før sin hustru. — Gjør dig ikke nogen bebreidelser om det skulde hende at du møter en bra mann som vil og kan forsørge dig og Kirsten, sa han. Hvis de døde er istand til å se ned på jorden, vilde jeg komme til å lide ved å se dig føre en hård kamp for tilværelsen.

Det annet punkt i Eders anklage — hensynet til Eders følelser, finner jeg det — efter disse opplysninger — unødig å besvare. Det er jo nettop — eller delvis — av hensyn til våre barn at vi har tatt dette viktige skritt. Og med Guds hjelp håper vi at samlivet mellom oss fire på Granhaug vil bli lyst og lykkelig, til velsignelse og glede for begge par-

ter — både de «gamle» — som allikevel ikke føler sig så svært aldrende — og dere unge brushoder, som forhåpentlig har et langt, lykkelig liv foran dere.

Så ønsker vi Eder hjertelig velkommen hjem den femtende august.

Halvorsen og Martine gler sig til å stelle en ukes tid for sine sommergjester, og Martine har sikkert sørget for en veldig kakebeholdning til hjemkomsten. Hun ser meget skeptisk på Olav Trygvasons spiskammer og vil sikkert anstrenge sig til det ytterste for å erstatte de kilo som utenlandsturen har latt Eder tape.

Mor har det travelt nu om dagen med å flytte sitt hjem hit ut og gler sig til å se Kirstens øine stråle omkapp med Bibbis når de to jomfrubur presenterer sig vegg i vegg, renvaskede og nyoppussede fra øverst til nederst.» — —

«Kirsten!»

«Bibbi!»

— — Da kaptein Fladmark et kvarters tid senere banket på døren, satt hans passasjerer tett omslynget med alle synlige tegn på at en regnskur hadde dusjet landskapet.

I det øieblikk han trådte over terskelen, hadde solen overtaket, og han fant det klokkest å late som han ikke så regnbuens farver.

«Nå? Står bra til?» sa han lett og begynte å rote i et skap efter nogen papirer.

«De må gratulere oss, kaptein,» sa Bibbi. «Vi har plutselig opdaget at vi er søstrer!»

«Det må feires,» mente kapteinen og halte frem en tykkmavet, lysebrun geneverflaske og tre glass, som han skjenkte i.

«Er det vann?» spurte Kirsten. «Det er jo farveløst!»

«Hovedsakelig vann, ja, med lite grand smak på. Det skal tas i et eneste drag, da virker det som den vidunderligste medisin: Alle sorger forsvinner, både de sjelelige og legemlige. — Skål, småpiker! Gid dere aldri må få verre hjertesorg! Og til lykke med søsterskapet!»

«Jeg ser dem, Bibbi, jeg ser dem! De står til venstre for landgangsbroen, like ved lykten. Mor har ny regnkåpe, men den samme hatten. — Å, Bibbi, er det sant? Har vi ikke bare drømt?»

Kirsten klemte Bibbis hånd så det gjorde ondt, men Bibbi bare smilte og lot hånden ligge i Kirstens sterke.

«Jeg kunde skrike, så smerter det. Men bare knus den om du behøver det. Jeg føler absolutt ingenting, jeg. Jeg er visst utbrent. Hjertet er lammet, og alle mine nerver sover. — Det var fint sagt, hvad? — Nu har de fått øie på oss. Passelig blid, Kirsten, heller litt kjølig altså, reservert, men dannet og høflig. Det svir mest, tror jeg. For de skal føle at vi hadde rett til å protestere!»

«Kunde jeg bare,» hvisket Kirsten og bet sig i underleben. «Se strengt på mig hvis jeg holder på å bli for rørete. Jeg vil ikke grine, så meget du vet det.»

«Grine!» — Bibbi satte nesens i sky og laget et ironisk lite smil om munnen. «Jeg for

min del har tømt tårekildene for iår. Jeg har bestemt mig til å samle dem fulle til utpå våren, når jeg skal stryke i matematikk. — Nu vinker vi, Kirsten. De ser oss. Vennlig og overlegent, uten nogen barnaktig iver, akkurat sånn, ja. Det klær dig fint, Kirsten. Gid, hvor voksen jeg plutselig føler mig! — Jeg skal snakke ustanselig hvis du synes det hjelper. Jeg har jo en masse hilsener til far.»

*

«Det gikk sannelig fint, du! Ikke én tåre fra nogen kant og ikke nogen blødmer. Tenk, jeg tror far har instruert mor Ellen —»

«Vil du kalle henne sånn?»

«Det falt mig inn akkurat nu! Ellen er for kameratslig. Tante går jo ikke, mutter er for nonchalant, og mor kan jeg ikke si!»

De unge piker stod med bankende hjerter utenfor døren til Bibbis værelse. De vilde gå inn sammen, var avtalen, og nyde og lide i fellesskap.

«Kjenn hvor det banker,» hvisket Bibbi og la Kirstens hånd på venstre side.

«Vi løp så fort opover. Var ikke hjertet ditt lammet?»

«Det fikk liv da jeg hoppet av bilen,» sa Bibbi andpusten. «En — to — tre, op med døren! — — Nye gardiner! Å, så bedårende! De gamle var fryktelig falmet, men det falt

mig ikke inn å be om nye. Akkurat samme farve som stolene — og det er morellens verk, naturligvis. Hørte du, Kirsten? Morell kaller jeg henne! Har du noget imot det?»

«Og mig Kirsebær?»

En trillende latter, Bibbis egen, lød ned til de to på verandaen. Døren ut mot balkongen stod nok åpen der oppe. Kirstens dempede ha, ha, ha, klang som en dyp undertone sammen med den andres lyse sopran.

«Å, Gud skje lov da,» hvisket en stemme der nede.

Så blev det stilt ovenpå. De hadde endelig skjøvet døren op til Kirsebærs værelse, og der inne var vinduet lukket.

«Akkurat som hjemme,» sa Kirsten stille. «Bare meget hyggeligere, fordi du er der inne, Bibbi,» føiet hun til om litt.

«M—ja, jeg håper da det, takk. Vi må ha vinduet op, det er bare blåst igjen. Frisk luft, Kirsten, istedenfor den støvete fra gaten, — — duft av poppel og gran og bjerk, kjenner du det?»

Kirsten åndet inn i dype drag, og Bibbi stod og betraktet henne med et smil om munnen.

«Hvad ler du av?»

«Jeg tenker på at det blir visst fryktelig vanskelig å la være å vise hvor godt vi liker oss her. De nye gardiner inne hos mig, blom-

stene på nattbordene og alle andre steder.» Hun svingte sig mens hun snakket, og hilste det altsammen med et smil. «H a d d e du ventet noget slikt, Kirsten?»

«Mor er sånn. Hun elsker å overraske med småting,» sa Kirsten med et stolt smil.

«Ja, jeg skjønner det. La du merke til at alt var uforandret nede i stuene? Jeg undres på hvor hennes egne møbler er satt hen. — Kom, vi går og inspiserer. De må være her oppe.»

I frøken Salvesens værelse fant de stuemøblene hjemmefra. Frøkenen var blitt overflødig nu der var kommet frue på Granhaug. Alle fotografier var ophengt slik som Kirsten hadde sett dem de siste år.

Men der var kommet et nytt møbel der inne. Hvor sofaen skulde stått, stod nu et piano. Lokket var opslått og to notehefter lyste dem i møte.

Hånd i hånd gikk de bortover med sakte, listende skritt, som om de var på forbudne veier.

«Til Bibbi fra far» stod det på det ene. «Til Kirsten fra mor» på det andre. Det var to nye firhendige stykker.

«Det er altså vårt,» hvisket Bibbi, «ditt og mitt. Her oppe skal vi øve oss, og du skal føle dig hjemme her, Kirsten. Dette er sikkert fars idé, tror du ikke?»

Kirsten svarte ikke. Graaten satt i halsen. Noget slikt hadde hun jo ikke drømt om. Hun måtte gå rundt og ta og føle på hver ting, på teppene, fotografiene og de kjente små pyntesaker. Alt var der. Hun savnet ikke engang blomstene. De stod så friske og fornøide i vindusposten og lot til å føle sig riktig tilfreds.

«Jo, det blir fryktelig vanskelig å spille fornærmet,» sa hun med et skjevt smil. Øinene glippet, og hun måtte ustanselig fare hen over dem med pekefingeren.

«Jeg skal se skarpt på dig, har jeg jo lovt,» sa Bibbi i en beskyttende tone.

Da fikk Kirsten en tanke og følte sig plutselig sterk og overlegen igjen. Blikket var stanset ved farens bilde. Det hang fremdeles ved siden av morens.

«Hvis din far hadde være sånn passelig rik, bare hatt en snau inntekt, kunde vi ikke fått det sånn, kunde vi vel?»

«Neida, nei, naturligvis. Men hvad mener du?»

«At det er pengene som forsoner oss med den nye tilværelse. Eller alle de gode penger kan skaffe. — Du er vel fremdeles klar over at vi er satt til side? At vi egentlig har mistet dem begge to? Og at vi skal opføre oss som du sa — sånn passe hyggelige?»

«Jo da, jo da — — Men din mor er søt og fin, Kirsten. Alt er gjort så hensynsfullt og nydelig,» sa Bibbi. Stemmen var blitt så bløt og usikker. «Men naturligvis skal jeg forsøke å dempe mine følelser så godt jeg kan. Hadde de bare vært litt ekle, du!» Hun gjorde en mindre pen grimase. «Uff, men de er så hyggelige begge to. Ikke spor skjenn!»

«Jeg har ennå ikke gitt mor en kyss,» sa Kirsten. «Hun kysset mig. — — Det var godt gjort, hva?»

«I like måte, sa Bibbi med et fornøid smil. «Jeg holdt på å slå armene om far; men så kom jeg til å se på dig i det samme, og du lignet en istapp — — »

«Hallo der oppe! Kom og få mat!» lød det nedenfra.

«Det er morell,» sa Bibbi. «Jeg føler mig vek i knærne, Kirsten. Jeg gruer for nye kampe altså. — Hør, kan vi ikke heller legge våbnene ned og overgi oss, — — hva? Jeg er så trett av å slåss, Kirsten!»

Der var tårer i Bibbis blå øine, og det skalv om den lille, røde munnen.

Kirsten følte det som om en bløt hånd hadde strøket henne over håret — mors hånd.

Da gikk døren sakte op, og moren stod der.

«Her var så stille, dere svarte ikke,» sa hun blidt. Øinene røbet den skjulte angst.

«Jeg var redd dere var falt i søvn, det er jo så sent, — dere trenger å få sove ordentlig, kjære barn.»

«Mor!»

«Mor — Ellen!»

To myke ungpikeskikkelser gled inn i hennes åpne armer. En kyss blev trykket på hvert kinn.

«Kjære, kjære mor!» lød det i det ene øre.

«Søte mor — Ellen, takk for alt,» i det andre. — — —

«Hvor blir det av dere? Jeg er sulten, jeg!» ropte husets herre nede i hallen.

— — —

«Har det hendt noget?» spurte Brun da Bibbi og Kirsten hadde sagt god natt og var gått ovenpå igjen. «Der var kommet en egen glans i øinene deres.»

Ellen Brun nikket med et alvorlig smil.

«Jeg tror jeg kan melde at kampen er avblåst. Fienden har endelig lagt våbnene ned — meget mot sin vilje, naturligvis. Men overmakten blev for sterk, — — de var trette og følte trang til hvile.»

«Hm. Altså ingen egentlig fredslutning?»

«Den blir aldri underskrevet, Harald,» sa Ellen og kunde ikke holde tilbake et lite sukk. «Det er nærmest vebnet nøytralitet. — Noget er gått tapt på begge sider. Jeg leste

det straks i Kirstens øine. Hun blir aldri mer den gamle mot mig. Hun er så rolig og behersket. — Jeg har fått erstatning hos dig; men hun føler sig fattigere — tross de materielle goder.»

«Angrer du, Ellen?»

Hun smålo lykkelig og rakte hånden frem.

«Nei, nei. Men i det siste har jeg virkelig av all makt forsøkt å sette mig inn i de unges tenkemåte. Og jeg er kommet til den slutning at i deres alder er det naturlig å reagere overfor et tilfelle som dette. De helt unge må jo foreløpig vente på lykken, og derfor blir de lett bitre og føler sig ensomme når den kommer til mor og far for annen gang. — — Det er godt vi ikke er fremsynte, Harald! Hadde jeg ant at småpikene vilde ta det så alvorlig og tungt, tror jeg nok jeg vilde betenkt mig.»

«Å, pytt,» sa Brun i en sorgløs tone. «Det retter sig nok. Om nogen år banker lykken på døren til jomfruburene, og da vil de se med andre øine på all denne ståhei.»

«Jeg håper også det,» sa Ellen. Men inn-til da må vi bære over med dem og huske på at de ser på livet med sine unge øine.»

JULLI WIBORG

KISS-BØKENE:

- I. *Frk. Kiss*, kr. 3.00, innb. kr. 4.75.
- II. *Student Kiss*, kr. 3.00, innb. kr. 4.75.
- III. *Lykkebarnet*, kr. 3.00, innb. kr. 4.75.

FORLOVELSES-BØKENE:

- I. *Ragna*, kr. 3.00, innb. kr. 4.75.
- II. *Forlovet*, kr. 3.00, innb. kr. 4.75.
- III. *Majen*, kr. 3.00, innb. kr. 4.75.
- IV. *Før første gang*, kr. 3.00, innb. kr. 4.75.

KJÆRLIGHETS-BØKENE:

- I. *Mens hjertet længter*, kr. 3.00, innb. kr. 3.75.
- II. *Naar kjærligheten kommer*, kr. 3.00, innb. kr. 4.75.
- III. *Da eventyret kom*, kr. 3.00, innb. kr. 4.75.
- IV. *Frieren*, kr. 3.00, innb. kr. 4.75.

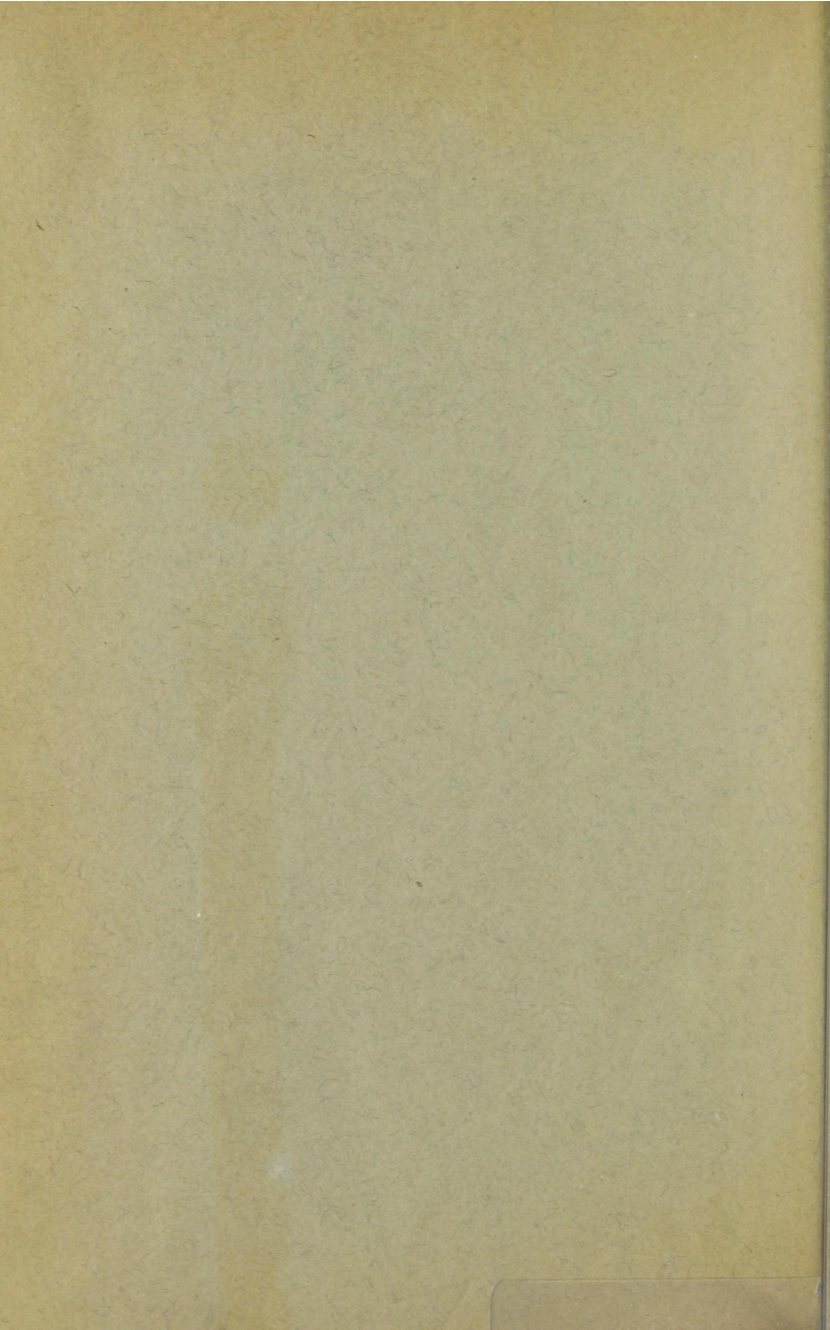
HELGA-BØKENE:

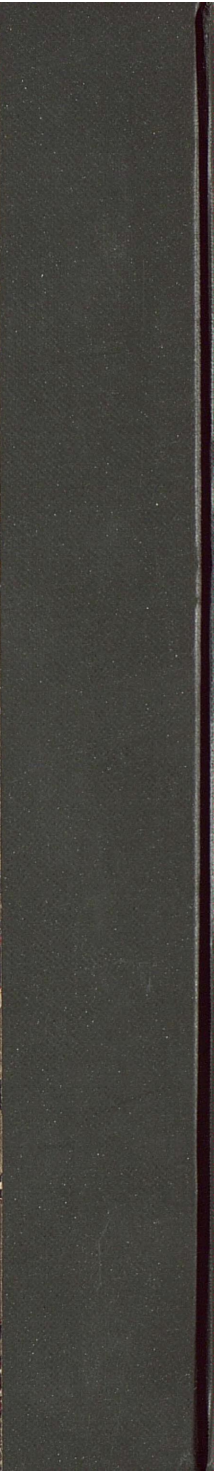
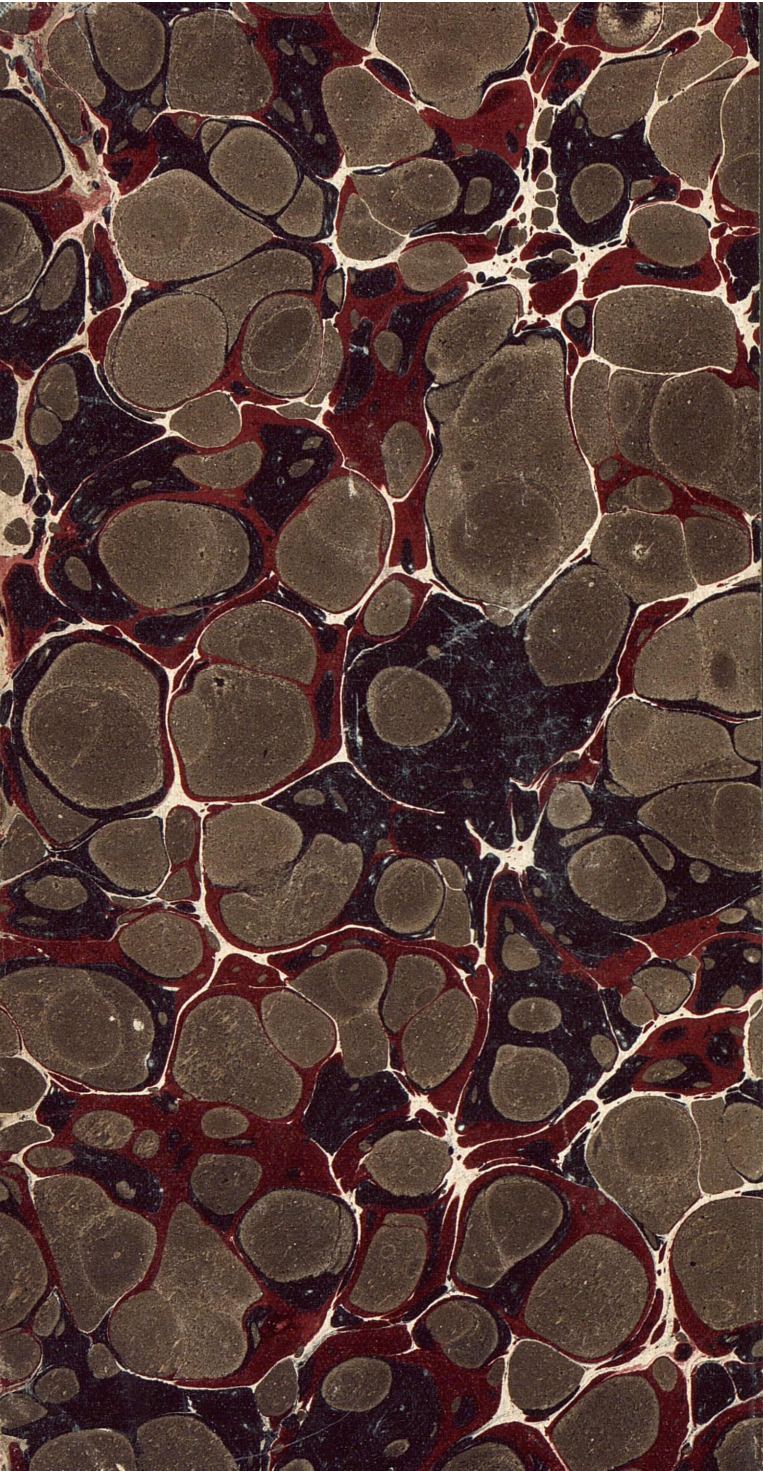
- I. *En farlig drøm*, kr. 3.00, innb. kr. 4.75.
- II. *Seilasen*, kr. 7.50, innb. kr. 9.75.
- III. *Hemmelig forlovet*, kr. 4.00, innb. kr. 6.00.

- Jan og Eva*, kr. 1.50, innb. kr. 2.50.
Frk. Tornerose, kr. 4.00, innb. kr. 6.00.
Tryllennøkkelen, kr. 3.00, innb. kr. 4.75.
De paa sytten, kr. 4.00, innb. kr. 6.00.
De paa atten, kr. 5.25, innb. kr. 7.00.
Veien til mannens hjerte, kr. 4.25, innb. kr. 6.25.

I ALLE BOKLADER

Centraltrykkeriet
Oslo

J. Wilberg.

Unge sine.

Oslo 1928.